פסקי דין אודות מלכות דוד ונשיאי פנימיות התורה

סיפורים ומקורות ממאמרי חז"ל

ב"ה, מנחם אב תשע"ו | יחי המלך המשיח!

פתח דבר

בחוברת זו ישנם מאמחז"ל וסיפורים:

א. פסיקות רבנים מוצי"ם סנהדרין וכד', אודות מלכות דוד החל מיהודה ותמר פסיקות שקידמו את מלכות דוד ופסיקות שניסו להפרעה להתגלות דוד ומלכותו.

ב. פסיקות רבנים בתי דין וכו' אודות נשיאי פנימיות התורה והתגלות תורת החסידות לדורותיהם

מכינים לדפוס בעז"ה:

א. פסקי דין נוספים, וסיפורים כלליים ופרטיים אודות פסקי דין.

ב. מקורות בחז"ל אודות "חי וקיים" אצל נשיא הדור - מלך המשיח.

ג. מקורות בחז"ל אודות חי וקיים אצל צדיקים שהקשר שלהם למלך המשיח הוא גלוי.

יהי רצון שתיכף ומיד ממש נזכה להתגלותו הגדולה של הרבי מלך המשיח בבניין ביהמ"ק השלישי.

יצחק ליפש
ת.ד. 4857 צפת

תוכן ענינים

פרק א' - לידת דוד 7

תמר ויהודה ◇ בועז ורות המואביה ◇ דואג האדומי מערער על הפס"ד

פרק ב' - שלבי התגלות פנימיות התורה - בדרך להתגלות המשיח..... 13

לידת ר' אליהו בעל שם ◇ ביה"ד בוורמייזא נגד ר' אליהו בע"ש ◇ תלמידי ר' אליהו ◇ ר' יואל בע"ש לוקח שדים ורוחות לדין תורה ◇ פסיקה אודות התגלות הבעש"ט - בקשת רבי אליעזר בשם בנו ◇ הצלת תורת החסידות מהקטרוג - הצלת המגיד ממעזריטש ◇ פסיקת הבעש"ט והרב המגיד - המשך הפצת תורת החסידות ◇ תשובות אדה"ז לפס"ד ביה"ד נגדו ונגד החסידות ◇ מס"נ הרבנית דבורה לאה למען אדמו"ר הזקן ותורת החסידות

פרק ג' - פסקי דין בסיפורי רבותינו נשיאנו 33

הבעש"ט ובית דינו מטכסים עצה לבטל גזירה ◇ רבנו הזקן מציל את בעל ההפלאה ◇ פסיקת הצמח צדק עבור יהודי בעולם האמת ◇ עיכוב פסק-דין ע"י הצ"צ הציל חיים ◇ ממשלת רוסיה כותבת טעינו, כתוצאות פסק דין מה'ראגטשובער'

פרק ד' - דוגמאות של פסקי דין אודות משיח וגאולה 37

בקשת הרבי שיפסקו שמשיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד ◇ פסקי דין הגיע זמן הגאולה תשמ"ו - תשנ"א ◇ הרבנים צריכים לפרסם הפס"ד ש "כלו כל הקיצין" ◇ חיוב התגלות משיח צדקנו ◇ הרבי צריך להתגלות כמלך המשיח ◇ הרבי בחזקת משיח ועליו להיות במעמד ובמצב של משיח וודאי ◇ מהפסק דין זוכים תיכף ומיד לקיום היעוד של חזרת הנבואה. ◇ קבלת המלכות ובריאות כ"ק אדמו"ר מה"מ ◇ "דוד מלך ישראל חי וקיים" רבנים ובתי דין חסידיים ◇ "סמיכה" לפני החתונה / הכרזת "יחי המלך" ◇ פרסום 'יחי אדוננו' בשער העיתון ◇ מלכינו משיחנו שיל"ו יתגלה בפועל ממש ◇ "לא תלין פעולת שכיר" - ויש מצב של פקוח נפש על כן צריך להיות שכר המצוה בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, תיכף ומיד. ◇ צריך להאמין שהרבי מליובאוויטש - נביא והוא הוא המלך ◇ ללמוד בתורת הגאולה ומלך המשיח ◇ הגיע הזמן של גאולת ישראל עולמים ובנין בית המקדש השלישי והרבי מלך המשיח צריך להתגלות מיד ממש ◇ דוד מלך ישראל - הרבי מלך המשיח חי וקיים

פרק ה' - הזכות והחובה להיות שותף לפסק דין 79

כוח פעולת פסקי דין הלכתיים במציאות העולם ◇ פס"ד הקב"ה גוזר ואומר הפסק-דין ◇ פס"ד הגיע זמן הגאולה ◇ הבדל בין לימוד תורה לפסק דין * בקשת הרבי מהרבנים לפסוק שמשיח צריך להגיע תיכף ומיד ◇ מחייב את בית דין של מעלה

פרק ו' - פסק דין אודות שלימות הארץ 85

בקשת הרבי מהרבנים לפסוק אודות שלימות הארץ

פרק ז' - פסק דין - מבצע אנטבה הוא נס 91

בקשת הרבי שהרבנים יפסקו אודות ג' שאלות

פרק א
לידת דוד

תמר ויהודה ◇ בועז ורות המואביה ◇
דואג האדומי מערער על הפס"ד

תמר ויהודה

בראשית רבה. פרשה פה. ויהי בעת ההיא וירד יהודה מאת אחיו.

ר' שמואל בר נחמן פתח[1] כי אנוכי ידעתי את המחשבות. שבטים היו עסוקים במכירתו של יוסף. ויוסף היה עסוק בשקו ובתעניתו והקב"ה היה עוסק בורא אורו של משיח.. ראובן היה עסוק בשקו ותעניתו. ויעקב היה עסוק בשקו ובתעניתו. **ויהודה היה עסוק ליקח לו אשה.** ויהי בעת ההיא וירד יהודה[2] בטרם תחיל ילדה. **קודם שלא נולד משעבד הראשון נולד גואל אחרון:**

א"ר יוחנן בקש לעבור וזימן לו הקב"ה מלאך שהוא ממונה על התאוה א"ל יהודה היכן אתה הולך מהיכן מלאכים עומדים ומהיכן גדולים עומדים. ויט אליה אל הדרך בעל כרחו שלא בטובתו: (י) ויאמר מה הערבון אשר אתן וגו'. א"ר חוניא נצנצה בה רוה"ק. חתמך זו מלכות המד"א[3] שימני כחותם על לבך[4] כי אם יהיה יכניהו בן יהויקים מלך יהודה חותם על יד ימיני. **ופתילך זו סנהדרין** שהן מצויינין בפתיל המד"א[5] 'פתיל תכלת'. ומטך זה מלך המשיח המד"א[6] 'ויצא חוטר מגזע ישי' 'מטה עוזך ישלח ה' מציון[7]'. ויתן לה וגו' ותהר לו גבורים כיוצא בו וצדיקים כיוצא בו.

[8]"ויאמר מה הערבון אשר אתן לך ותאמר חתמך ופתילך ומטך אשר בידך ויתן-לה ויבא אליה ותהר לו"[9]

"הוציאוה ותשרף" (וישב לח)

בעל הטורים[10]: ...שיצחק ויעקב ויהודה דנוה, והתחילו ביהודה מן הצד.

אוצר המדרשים

היה יושב בדין שם יצחק ויעקב ויהודה. אמור "הוציאוה ותישרף".

(תנחומא ישן וישב)

"אל חמיה לאמר". ["לאמר" למי] לומר לדיינים, שאינה חיבת מיתה.

(שכל טוב)

כו.. דבר אחר: נתן הקב"ה כתר ליהודה [ו]כו', אלא [לפי] שדן דין אמת לתמר,לכן נעשה דין לעולם. כך יהודה, בא דין תמר לפניו שתשרף והוא זיכה אותה, מפני שמצא לה זכות. כיצד? [ש]היו יצחק ויעקב שם וכן אחיו והיו מחפין אותו [ואעפ"כ] הכיר יהודה למקום שאמר: אמתת הדבר, ואמר: צדקה ממני, ועשהו הקדוש ברוך הוא [בזכות זה ל] נשיא

(שמו"ר פ"ל ט"ז)

ויכר יהודה וגו'. ר' ירמיה בשם ר' שמואל בר רב יצחק בשלשה מקומות הופיעה רוח"ק. בבית דינו של שם. בבית דינו של שמואל. בבית דינו של שלמה. בבית דינו של שם ויכר. יהודה ויאמר צדקה ממני. מהו ממני א"ר ירמיה בשם ר' יצחק אמר הקב"ה אתם תהיו מעידים מה שבגלוי ואני מעיד מה שבסתר.

עץ יוסף

בבית דינו של שם: בפרק הלוקין פרש"י לא היה שם חי אותה שעה. אלא ב"ד שלאחריו חביריו ותלמידיו. וקרי לה ב"ד של שם כמו בית שמאי ובית הלל: מהו ממני דליכא לפרש דמלת צדקה דבקה עם מלת ממני. כמו צדיק אתה ממני שלפי הנראה הוא יותר צדיק ממנה שהרי הוא לא ידע שכלתו היא. והיא ידעה שחמיה הוא: על מה שבגלו דודאי נזקקה ליהודה אשר לו החותמת. ואני מעיד על מה שבסתר דמיהודה נתעברה. וגם שלא נתכוונה לזנות רק להקים זרע מבית יעקב. ובפרק הלוקין גרסי' יצתה בת קול ואמרה ממני יצאו כבושים **ופרש"י** דברים עלומים הללו יצאו מאתי ראה הקב"ה שעתידין לצאת ממנו מלכים ונביאים שנא' גור אריה יהודה. וכן מתמר כדאמרין' בכתובות כל כלה שהיא צנועה בבית חמיה וכו' וזימן הקב"ה מבין שניהם. מאתי שיצאו שני בנים הללו לכבוש העולם שהרי עתיד דוד ומשיח לצאת ממנה עכ"ל

עיון יעקב

בשלשה מקומות הופיע רוח הקודש בב"ד .. אע"ג דכל בי תלתא היושבים בדין שכינה שורה כדכתיב אלוהים נצב בעדת אל מ"מ אינו מופיע בפרהסיא ורק והיה ה' עם השופט לכוין כהלכה משא"כ כאן בג' מקומות אלו ניתן הקול בפרהסיא לפי שאלו הג' היו צריכין פרסום:

---

1) ירמיה כט.
2) ישעיה סו.
3) שיר ח.
4) ירמיה כב.
5) שמות לט.
6) ישעיה יא.
7) תהילים קי.
8) וישב לח, יח.
9) ותאמר חתמך ופתילך ומטך. [למה ביקשה ג' דברים הללו?] אמר רבי חוניא: נצנצה בה רוח הקודש. "חותמך" - זו מלכות. הא מה דאמר "ישני כחותם על לבך" [שיר השירים ח' ו']. כי אם יהיה יכניהו בן יהויקים מלך יהודה "חותם על יד ימיני" [ירמיה כ"ב כ"ד]: "ופתילך" - זו סנהדרין, שהן מצוינין בפתיל. היך מה דאת אמר [כמו שנאמר]: "פתיל תכלת" [שמות ל"ט ל"א]: ומטך' זה מלך המשיח. הא מה דאמר [כמו שנאמר]: "ויצא חטר מגזע ישי' [ישעיה י"א א']. "מטה עוזך ישלח ה' מציון" [תהלים ק"י ב'].

(מדרש אגדה)

10) שם כד.

בועז ורות המואביה

כדי להתחתן עם רות, צריך בועז לעבור תהליך הלכתי.

לידתו של דוד המלך, מראשיתה רצופה מניעות ועיכובים רבים. כדי להבין זאת צריך להבין תחילה את ה'משפחולוגיה' של דוד ואת הדרך-לא-דרך שעברה נשמתו כדי להגיע לעולם.

למרות שהסיפור מן הסתם מוכר לקוראים, כדאי להזכירו במילים ספורות: אלימלך מהעיר בית-לחם, איש מיוחד ומכובד משבט יהודה, נאלץ לרדת למואב מפני הרעב שהיה ביהודה. הוא יורד עם נעמי אשתו, ובניו מחלון וכליון. בסופו של דבר יתברר שהירידה היתה צורך עליה, היות ואלימלך ירד בלא יודעין, כדי להוציא ממואב את רות כלתו, שתביא לעולם את דוד המלך אשר ממנו יצא מלך המשיח.

כשנעמי ורות הגיעו לבית לחם, היה זה בתקופת קציר שעורים. כיון שהיו עניות, יצאה רות ללקט שבולים, והגיעה ללקט בשדה בועז - קרוב משפחתו של אלימלך. כשהגיע בועז לשדה באותו יום, הבחין ברות, הגיורת, והתעניין אודותיה. כשהבין שהיא הנערה שחזרה עם נעמי, אמר לה שתבוא ללקט רק בשדה שלו, והוא יתן לה לשתות ויצווה על עבדיו לתת לה יחס טוב. זאת בשל החסד שגמלה עם נעמי.

בערב, כאשר חזרה רות לבית נעמי, סיפרה על כך לחמותה. נעמי שמחה, ואמרה לה שתמשיך ללקט בשדהו של בועז, כיון שהוא מקרוביהם - ורות אכן המשיכה ללקט שיבולים בשדה בועז, כל תקופת קציר שעורים וקציר חיטים.

על פי הוראת חמותה, הלכה רות לישון בגורן למרגלותיו של בועז. כשקיימה את דבריה ופגשה את בועז, הבין בועז שמשמים מכוונים את נישואיו עם רות, כדי להעמיד את משיח.

אלא שבדרך לנישואין, היה עליהם להסיר מכשול: דודו של בועז, טוב שמו, היה קרוב יותר לרות מאשר בועז, ולפי המנהג עליו מוטל תחילה לגאול את רות ולשאתה לאשה. לפיכך ארגן בועז את בית הדין, ובפניהם שאל את דודו טוב, אם ירצה לשאתה לאשה. לאחר שהלה סירב, ורות חלצה את נעלו - נפתחה לכאורה הדרך לנישואין של בועז ורות.

◆◆◆

בעייה הלכתית: רות מואביה בית הדין מתכנס ופוסק להיתר

בשלב זה התגלה מכשול נוסף, חמור יותר מקודמו.

מכיוון שרות הייתה מואביה, חל עליה לכאורה הכלל ש"לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה' . . עד עולם"! וכיצד יוכל בועז לשאתה?!

לצורך כך כינס בועז בית דין מיוחד לפסוק פסק דין היסטורי, שיתיר את רות לבא בקהל ה'.

הסנהדרין אכן התעמקו בהלכה ופסקו, שחרף האיסור "לא יבא עמוני ומואבי בקהל ה' . . עד עולם", הרי שהתורה מדברת דווקא על מואבי - ולא על מואבייה. סימוכין לדבריהם הביאו הסנהדרין מהסיבה בעטיה נגזר על המואבים שלא יבואו בקהל היא בגלל שלא קידמו את פני ישראל בלחם ובמים, בצאתם ממצרים; ומכיוון שאין דרכן של הנשים לצאת ולקדם את פני הבאים בלחם ומים - מובן שלא נאמר עליהן האיסור מלכתחילה.

אולם, למרות פסק הדין הברור, התקבלה ההלכה בצורה רופפת בעם, עד כדי כך שהגואל חשש לישא את רות באומרו: "לא אוכל לגאל לי, פן אשחית את נחלתי. גאל לך אתה את גאולתי"

לאחר ה'פסק דין', חזר בועז בפני הזקנים והעם "עדים אתם היום" שהתחדשה ההלכה "מואבי ולא מואבית, עמוני ולא עמונית" ונשא את רות. ועדיין, למרות הפסק-דין, היו רבים וטובים, שלמרות שלא הרהרו אחרי פסק ההלכה, בכל זאת הרהרו אחרי מעשהו של בועז 'מילא שתהיה רות מותרת לבא בקהל - אבל שתנשא לגדול הדור?! "עד ביתו של בועז צריכה שתתעלה? והבית הזה קודש קודשים הוא למלכות שמים!" אמרו.

באותו יום קרה נס, ולמרות שבועז היה כבר זקן ביותר, בכל זאת נפקדה ממנו רות בבן.

בועז מת, והחכמים חוששים שהפסק היה שגוי...

השמחה הגדולה לא ארכה אפילו יממה אחת, שכן בליל חופתו מת בועז, ולמחרת כל ישראל השכימו להלוייתו...

בספר התודעה מובא על כך תיאור מעניין ומרתק [אגב, נתון מעניין על ספר התודעה" הרבי הורה ועודד את הדפסת הספר ואפילו נתן הלוואה להדפסת הספר. רק אחרי כמה פעמים שהודפס הספר, הרבי הסכים לקבל בחזרה את ההלוואה].

וכך מובא בספר התודעה: לבועז לא היו כתובות שנים בספר החיים, אלא עיכבו הקב"ה עד שיתחתן עם רות כדי להעמיד ממנו את דוד. וכיוון שמילא בועז את רצון ה', נגמר תיקונו, ומיד נפטר. אך היו גם כאלו שטעו ותרגמו את מיתת בועז בליל החופה, כעונש על כך שנשא 'מואביה' ו'פגם' במשפחתו, היו גם שעשו היקש

בין העונש שקיבלו מחלון וכיליון - על שנשאו מואביות ל'עונש' של בועז.

שוב נתכסה אורו של משיח, רבים אמרו: הלואי שלא יצא ולד מן הנישואין הללו. אך הקב"ה היה מצפה לאותו ולד - מתי יצא?

כאשר נולד בן לרות, לא מצאנו בכתוב ששמחו בו זקני הסנהדרין, אלא רק הנשים, השכנות של נעמי שמחו והן שקראו לו בשם 'עובד'. ולהיכן נעלמו כל חכמי ישראל הזקנים שקודם לכן ברכו את בועז? יש אומרים שגם הם נבהלו כשראו שמת בועז מיד לאחר שנשא את רות, וחששו שמא היה כאן חלילה, מכשול של שגגת הוראה ומעשה. ואכן לאחר מות בועז, שוב נסתמו מעיינות הלכה זו מעיני רבים מחכמי ישראל, והחלו מהססים בדבר.

רק כאשר גדל הילד, 'עובד' וראו שהוא צדיק, התאוששו ואמרו: אם חלילה היה פסול בנישואין אלו, לא יכול היה להיוולד מהם צדיק וקדוש כ'עובד'.

דעה זו התחזקה יותר לאחר שנולד ישי, וכולם ראו שהוא טהור ושלם, שלא חטא מימיו. אז אמרו: שאכן רוח ה' דיבר בבועז ובזקנים, כאשר טיהרו את רות לבוא בקהל ה'.

ישי הצדיק נמנה על האנשים הבודדים בעולם שלא חטאו מימיהם. ונקרא ישי - מלשון ישות, יש, כלומר: שמצד עצמו יש לו קיום וישות בעולם הזה גם עכשיו, ויכול היה לחיות עד היום, אלא שמת בעטיו של נחש, כלומר: בחטא אדם הראשון שגרם מיתה לעולם.

ארבעה אנשים בעולם מתו רק בעטיו של נחש, שהכשיל את אדם וחוה בחטא עץ הדעת טוב ורע. כלומר: ארבעה אלו היו צדיקים גמורים שלא חטאו מימיהם, ולכן לא היו צריכים למות כלל, אך מתו בכל זאת בשל חטא אדם הראשון שבעטיו נגזרה מיתה על האנושות כולה. ואלו הם: בנימין, עמרם, ישי וכלאב בן דוד. וזכה עובד להעמיד בן שכזה - את ישי, כיון שהיה עובד את ה' בכל לבו, ועל כן נקרא עובד.

מעניין למה שמצויין ומובא בהמשך בספר התודעה, שבזכות נשים צדקניות הגיעה גם גאולת מלכות דוד.

"כיון שהנשים טיפלו ברות ובבנה וברכהו - לכך נתן הקב"ה רוח הקודש בפיותיהן ועשה את כל דבריהן תורה ונכתבו במגלת ספר לדור דור, "ותקראנה לו השכנות שם, לאמור יולד בן לנעמי (כלומר שהוא מיוחס לנעמי המיוחסת לנחשון בן עמינדב, ולא למואב) ותקראנה שמו עובד (נוטריקון עוד בן - דוד. כלומר, הבן הזה יוליד עוד בן) ורוח הקודש אמרה, אמן, כן יהיה כדבריכן - הוא אבי ישי אבי דוד"

◆ ◆ ◆

ישי חושש לפסק שגוי, ולידת דוד מתעכבת

השנים חלפו, דוד נולד אך דרכו אל המנוחה והנחלה ואל המלוכה, לא הייתה פשוטה.

במדרש מובא שלאחר שכבר היו לישי שבעה בנים, התחדש לו הספק לגבי עצמו. שוב התרופף התוקף של ה'פסק דין' - "מואבי ולא מואבית", ולכן, מתוך הספק, פרש ישי מאשתו (אך לא גירשה): מחשש שמא הפסוק כולל גם מואבית?! ואולי כצאצא של רות המואביה הוא בעצמו מואבי, ואסור היה לו להתחתן עם אשתו, שהיא בת ישראל כשרה?!

אולם, לאחר שהיה ישי פרוש מאשתו במשך מספר שנים, לא הוטב בעיניו שהוא ללא אישה, שהרי ההלכה אומרת: שאין לו לאדם לישב בלא אשה. מה עשה? לקח את שפחתו וכך אמר לה: הרי את משוחררת על תנאי. שאם התורה התכוונה מואבי ואף מואבית - הרי את שפחה, ואני בן בנה של רות המואביה, ומותר אני בשפחה. ואם התורה אמרה מואבי ולא מואבית, הרי את משוחררת ומותרת ליהודי. בכך רצה גם לטהר את זרעו אחריו, שיהיו כשרים לבוא בקהל.

אשתו של ישי - ניצבת בת עדיאל שהיתה צדקת גדולה, נצטערה צער גדול על כך שבעלה הצדיק פרש ממנה. וכאשר ראתה השפחה את געגועיה של אשת ישי לבעלה, היא הלכה ומסרה לה את הסימנים, כפי שעשתה רחל אמנו כאשר מסרה את הסימנים ללאה אחותה. ובליל החופה התקדשה אשת ישי מאוד והתפללה לה', ובאה במקום השפחה, והקב"ה נתן לה הריון. אך ישי שהיה סבור שהתחתן עם שפחתו, בא אל אשתו אשר התעברה ללא ידיעתו, ומהריון זה נולד דוד.

כאשר ראו בני ישי שאמם בהריון למרות שאביהם פירש ממנה, באו ואמרו לאביהם שאמם הרה בזנונים ויש להורגה ואת העובר שבמעיה - את דוד.

באותה שעה נצטער ישי צער גדול מאוד ואמר לבניו: הניחו לה שתלד ואל תוציאו לעז עליכם ויאמרו שגם אתם ממזרים. לכן הציע ישי שהוולד (דוד המלך) יהיה מאוס ולא יתערבב בישראל, אך גם לא יפרסמו את "פסולו". כדי למנוע את הקלון, נדחה דוד על ידי משפחתו ונשלח לרעות את הצאן הרחק מביתו, מהוריו ומאחיו, ואולי גם ייטרף על ידי חיות רעות.

כל שבעת בני ישי הלכו בדרכי אביהם והיו חשובים מאוד בעיני כל העם. רק דוד היה מאוס בעיני אחיו ובעיני אביו שהרחיקו אותו למרות שדוד היה כבר בן 28 שנים, בכל זאת קרא לו אביו "הקטן": כפי שאמר לשמואל "עוד שאר הקטן", שכן היה מאוס בעיניו משום שחשבו לממזר.

למעשה, היה דוד ה"כבשה השחורה" של הבית. העם

שלא ידע מדוע דוד מרוחק מכל אנשי ביתו, נתנו לבם לשער עליו דברים שלא היו בו, והיו טופלים עליו אשמות רבות. כל גנבה או רעה שהייתה בעיר האשימו אותו. הם חשדו שמא יש תרבות רעה בבית ישי.

אולם כל זה היה חלק מן הכיסוי שכן הס"מ מקטרג מאוד על נשמות גדולות כאלה. ולידת דוד הייתה למעשה הכיסוי האחרון והגדול לפני הגילוי העצום: גילוי אורו של משיח - ומשיחת דוד למלך על כל ישראל לעולם. סודו של דוד היה מכוסה בפני אביו ואחיו ובפני כל אנשי דורו, ואפילו בפני שמואל הנביא - השקול כמשה ואהרון.

◆◆◆

ביה"ד של שמואל פוסקים:

'מואבי ולא מואביה' ובכך סוללים דרך למשיחת דוד

לאחר שהרג דוד את גולית הפלישתי, בירר שאול מיהו אותו ילד ומהו ייחוסו, כדי לדעת האם הוא ראוי למלכות. לשאלתו ענה לו **דואג האדומי אב בית הדין-**

"עד שאתה שואל עליו אם הגון למלכות, שאל עליו אם הוא ראוי לבוא בקהל, אם לא, דקא אתי מרות המואביה".

זמן קצר לפני כן, ביקש דוד משמואל לפסוק שוב את ה'פסק-דין' "מואבי ולא מואביה". פסק הדין אכן ניתן שוב מחדש, בבית דינו של שמואל, אולם כצפוי, תמיד קמו עוררים ומתנגדים לפסק-דין, כמו דואג האדומי. ברד"ק מובא, שאבנר בן נר, הקריא שוב בפני שאול המלך את ה'פסק-דין', שחתם (כמעט) לנצח את הדיונים אודותיו.

ואכן, כאשר הגיע הזמן לכך, נפסק שוב בבית דינו של שמואל ה'פסק-דין', "מואבי ולא מואביה" והקב"ה עורר את שמואל: "קום משחהו כי זה הוא", למשוח את דוד למלך על ישראל ולהקמת מלכות בית דוד, עליה הבטיח ה' שתהיה מלכות נצחית - עד ביאת גואל צדק.

(על פי ספר התודעה - שבועון 'בית משיח')

פרק ב

שלבי התגלות
פנימיות התורה - בדרך להתגלות המשיח

לידת ר' אליהו בעל שם ◇ בית הדין בורמייזא נגד ר' אליהו בעל שם ◇ תלמידי ר' אליהו בעל-שם ◇ ר' יואל לוקח שדים ורוחות לדין תורה ◇ פסיקה אודות התגלות הבעש"ט - בקשת רבי אליעזר בשם בנו ◇ הצלת תורת החסידות מהקטרוג - הצלת המגיד ממעזריטש ◇ פסיקת הבעש"ט והרב המגיד - המשך הפצת תורת החסידות ◇ תשובות אדה"ז לפס"ד רבני ביה"ד נגדו ונגד תורת החסידות ◇ מס"נ הרבנית דבורה לאה למען אדמו"ר הזקן ותורת החסידות

לידת ר' אליהו בעל שם

בשנת רס"א או בשנת רס"ה, לקראקא הגיע יהודי שמוצאו מספרד בשם ר' יוסף יוזפא. הוא היה לא רק גדול בתורה, כי אם גם צדיק גדול. הוא היה אז בן חמישים שנה, ומיד נודע בקראקא כי הוא פרוש לגמרי מחיי העולם, ושקוע אך ורק בד' אמות של תורה ותפלה בלי כל קשר עם הבריות, וכי גם לא נשא אשה מעולם.

בקראקא עברו עליו שלושים שנה בפרישות, כשהכל מעריצים אותו. היה ברור לכל כי כך יסיים את חייו, אלא שלפתע אירע דבר מפתיע.

באותה עת התפרסם בקראקא שמו של ר' לוי, סוחר עשיר שניהל מסחר מסועף עם אחוזות האצילים, ונודע כבעל צדקה גדול וכמי שביתו פתוח לרווחה. לר' לוי היה בן בשם ר' יוסף, שאביו השיאו לבתו של ר' אברהם צורף הזהב, ירא שמים נודע.

לאחר נישואיו החל ר' יוסף לסייע לאביו במסחריו, ובמהרה הפך לרוח החיה בהם. ר' יוסף היה לא רק סוחר ממולח כי אם אדם פיקח בכלל. הוא הכיר שפות רבות, והיתה לו גם ידיעה כללית בעניני העולם. הפריצים והאצילים שעמדו עם אביו בקשרי מסחר חיבבוהו בגלל תכונותיו אלה ואהבו לשוחח אתו בענינים מדיניים ואחרים העומדים ברומו של עולמם, דלתותיהם היו תמיד פתוחות לפניו.

כאשר נוכחו יהודים לדעת את חשיבותו של ר' יוסף ב"חלונות הגבוהים", החלו לנצל את היכרותו ואת קשריו להזדמנויות שונות. הצבור וגם אנשים פרטיים באו אליו תדירות בבקשות להשתדלויות ולהפעלת השפעתו למענם, ור' יוסף לא סירב מעולם להיות השתדלן.

בינתיים התפתחו מסחריו של ר' יוסף, ובגללם נאלץ לערוך תכופות נסיעות ממושכות בדרכים, במיוחד ניהל קשרים מסועפים עם העיר פראג. פעם, כאשר הוא ומשרתו היו בדרכם הביתה, התנפלו עליהם שודדים והרגום. כאשר הגיעה הידיעה לקראקא השתרר שם דכאון ואבל כבד.

ר' יוסף השאיר אלמנה שלא ילדה לו ילדים. בהתאם להלכה קיבלה האלמנה חליצה מאחיו של הנרצח. בקראקא היה מנהג עתיק לקיים את החליצה בטקסיות רבה, ולאחריה בירך בית הדין את החלוצה שתמצא בהקדם בן זוג הגון ושתיפקד בילדים ממנו. לאחר מכן הוכרז כי מי שמוכן לשאת את **החלוצה לאשה יבורך מפי בית הדין.**

המנהג הזה קויים גם במקרה של אלמנת ר' יוסף, אך איש לא הודיע על נכונותו לשאת אותה לאשה. אלא שכעבור חמשה-ששה חדשים הופיע בבית הדין הצדיק הישיש ר' יוסף יוזפא, מי שכונה "הספרדי הקדוש", והודיע על נכונותו לשאת את החלוצה לאשה אם זו תיאות לכך. הוא הסביר כי בעצם היה בדעתו להמשיך לחיות בפרישות ובדידות, אך בגלל טעם מסויים, שאותו לא רצה לגלות, החליט להתחתן.

בית הדין שלח לקרוא לחלוצה. מיד כשהופיעה בבית הדין, עוד בטרם שמעה לשם מה הוזמנה, התפרצה בבכי מר.

לשאלת בית הדין לסיבת בכייתה, ענתה כי יש סוד גדול המעיק על לבה, אך אינה מסוגלת להחליט אם לגלותו לפני בית הדין או לא. לשאלות נוספות שנועדו להבהיר במה דברים אמורים - הסבירה כי הדבר קשור בעובדה שאביה, שזה שנים רבות הוא בעולם האמת, התגלה אליה בחלום כבר חמש-שש פעמים, ופקד עליה לעשות דבר מסויים, אך איננה יכולה להחליט בנפשה, אם לשמוע בקולו אם לאו. כאמור, אין היא יכולה גם להחליט אם לגלות לבית הדין את תוכן פקודת אביה.

לאחר ישוב הדעת והתייעצות החליט בית הדין כי יש לה לגלות את סודה, ואז סיפרה החלוצה, כשהיא מתייפחת בבכי, כי בפעם הראשונה התגלה אליה אביה בחלומה כשהוא לבוש בגדי שבת. הוא הניח ידיו על ראשה ובירכה, וסיים באיחולי "מזל טוב", "כיוון שנקבע שתינשאי לספרדי הקדוש ר' יוסף יוזפא". כשהקיצה משנתה ונזכרה בחלומה הזדעזעה תחלה, אך לאחר מכן נרגעה והתייחסה אליו כחלום פשוט. לא עבר שבוע ושוב התגלה לה אביה בחלום ופקד עליה להינשא לצדיק. גם הפעם לא התייחסה לכך ברצינות, כעבור זמן קצר חזרה התופעה, והפעם דיבר אליה אביה בתקיפות, ופקד עליה בחומרה רבה לבקש ממישהו שידבר עם ר' יוסף יוזפא שישא אותה לאשה. אביה אמר כי **זה רצונו של בית דין של מעלה.**

"אם תקיימי הוראה זו" - אמר האב - "תזכי ללדת בן, אך אם לאו יהא סופך מר".

הדיינים הביטו בהשתוממות איש אל רעהו, ולאחר מכן סיפרו לה על ה"מקרה" שר' יוסף יוזפא בכבודו ובעצמו הביע רצונו להתחתן אתה. עתה הבינה החלוצה כי אכן מן השמים רוצים בשידוך זה והביעה הסכמתה.

בקראקא היה נהוג לראות בחתונה של חלוצה ענין ציבורי השייך לקהלה כולה. גם חתונה זו נערכה, איפוא, על ידי הקהלה, והשתתפו בה כל בני העיר. בהתאם למנהג התייצבו כל הכוהנים של העיר, מגיל שלוש עשרה ומעלה, בשתי שורות, כשהם עטופים בטליתות ו"קיטל", והחתן והכלה עברו בתווך וקיבלו את ברכת הכוהנים בנשיאת כפים. הסעודה נערכה, אף זה לפי מנהג עתיק, בחצר בית הכנסת, וכל אחד תרם לה את ארוחתו.

בקראקא חשו הכל כי אין זה מאורע רגיל, וכי ענינים נסתרים גלומים בנישואין אלו.

לאחרי נישואי ר' יוסף יוזפא עם החלוצה, החלה הקהלה לדאוג לצרכי הזוג. כל עוד היה ר' יוסף יוזפא בגפו - הסתפק במועט שבמועט, הוא ישן בבית המדרש ואכל רק לחם ומים. עתה היה צורך להעמיד דירה לרשות הזוג, והאשה היתה צריכה לנהל חיים של עקרת בית.

בשנה השניה לנישואיהם נולד להם בן, ושמו נקרא בישראל - אליהו, על שם אליהו הנביא. עוד בטרם מלאו לילד שנתיים החל אביו ללמדו תורה, והמשיך בכך בשנים שלאחר מכן, שכן לא רצה לסמוך על מלמדים.

כשמלאו לאליהו שבע שנים לקחו אביו אתו מדי לילה לתיקון חצות. ר' יוסף יוזפא הורה לו להימנע מלדבר עם איש, לא רק דברי חול אלא אף לא דברי תורה. הוא היה מכניסו לחדרו המיוחד ובהתבודדות לימדו תורה.

שבועיים לפני שעמד אליהו להכנס לעול המצוות קרא אליו ר' יוסף יוזפא את אשתו והודיע לה כי הגיעה שעתו להחזיר נשמתו לבוראה. הוא ציווה עליה לא להתאבל עליו הרבה.

"הנך עדיין במיטב שנותיך" - אמר הצדיק הישיש לאשתו - "ואם יזדמן לך שידוך הגון אל נא תדחי אותו. בננו, אליהו, יחליט בקרוב, לאחר הבר-מצוה, לנדוד למרחקים, ואל לך להניאו מכך, שכן עליך לדעת כי נשמתו של אליהו ירדה לעולם הזה למטרה קדושה, לקיים שליחות גדולה לטובת הכלל. בו מתחילה שרשרת של דורות שבניה יתפסו מקום נכבד בדרך לביאת המשיח. דעי לך כי כל העת למד תורה מפי אליהו הנביא, אשר הכשירו לקראת השליחות שהוטלה עליו בעולם התחתון".

תוך כדי כך סיפר הישיש כי מיד לאחר שבעלה הראשון נהרג הודיעו לו מן השמים כי בית דין של מעלה פסק שעליו לשאתה לאשה כדי שיולידו בן בעל נשמה גבוהה מאד שנועדה להביא תיקון לעולם.

לאחר מכן הזמין אליו ר' יוסף יוזפא את ראשי קהלת קראקא והודה להם על החסד שגמלו אתו ועם אשתו ובנו. הוא ביקש להמשיך לדאוג לאשתו ולבנו לאחר הסתלקותו מן העולם. הוא בירך את ראשי הקהלה, ומיד לאחר מכן נפח את נשמתו.

אליהו אמר קדיש ולימד משניות בצבור לעילוי נשמת אביו. לראשונה הופיע בפני הצבור בתפלותיו ובלימודיו. הכל נוכחו לראות כי למרות צעירותו גדולה מאד צדקנותו, וללמדנותו אין שיעור.

בינתיים הגיע מועד חגיגת הבר-מצוה, וכל העיר השתתפה בשמחה. כעבור מספר שבועות הודיע אליהו לאמו כי החליט לעזוב את קראקא ולנדוד למרחקים. אמו, שידעה על כך מראש, לא הביעה כל התנגדות ובירכה אותו ברכת אם לבבית.

להיכן נדד אליהו ומה עשה במשך ארבעים שנה, מאז שנת ש"י, כשעזב את קראקא, ועד שנת ש"נ, כאשר נתגלה לפתע בוורמייזא שבגרמניה - לא ידוע דבר, אך כשנודע שמו בוורמייזא, כבר הוכר בשם רבי אליהו בעל שם.

(ספר הזכרונות פרק נה)

◆◆◆

בית הדין בוורמייזא נגד ר' אליהו בעל שם

לוורמייזא לא הגיע בגפו, כי אם יחד עם אשתו. נודע לנו שיש להם גם בן ושתי בנות, כולם נשואים הדרים במקומות רחוקים. רבי אליהו בעל שם התפרסם מיד כבעל מופת, רופא חולים ופוקד עקרות ביתו היה פתוח לרווחה, וכל מי שהיתה לו בקשה יכול להגיע אליו. ואכן, המונים נהרו אליו מקרוב ומרחוק. כן החזיק ישיבה על חשבונו. בעיקר היו העניים בני ביתו, אלה הגיעו מכל קצווי תבל, והיו יושבים אצלו שבועות ואף חדשים. כך ישב ר' אליהו בעל שם כעשר שנים בוורמייזא, ופרסומו גדל משנה לשנה. במרחק מאות מילין סיפרו בהתפעלות את מעשי הנפלאות שלו.

אותה עת התפרסם גם שמו של הגאון הגדול והצדיק ר' פנחס זעליג משפייער. הוא היה אדם טוב לב וידידותי, עניו גדול וסבלן. עם זאת חונן ברצון עז שאינו ניתן לשינוי. כאשר הגיע אליו שמע סיפורי הנפלאות של ר' אליהו בעל שם בחר שלושה מטובי תלמידיו ושלח אותם לוורמייזא כדי לתהות על קנקנו ולעמוד על טיבו ועל טיב הספורים המתהלכים אודותיו. ר' אליהו בעל שם קיבל את השלוחים הללו בסבר פנים יפות ובידידות. הללו שהו בביתו עשרה ימים, במשך הזמן שוחח אתם בדברי תורה, וגילה להם סודות מתורת הקבלה ולימדם את ספר הזוהר הקדוש. תלמידי ר' פנחס זעליג היו שבעי רצון מלמדנותו וצדקנותו של רבי אליהו.

הם עקבו גם אחרי טיפולו בחולים הרבים שבאו אליו מקרוב ומרחוק, שכולם התרפאו. ה"תרופות" שנתן לחולים היו - מאפי דבש או שמן, צמחי צפורן טבולים בדבש, מי דבש, יין צימוקים ושכר. שלוחי הגאון משפייער לא האמינו למראה עיניהם כשנוכחו לראות חולים שאינם יכולים לעמוד על רגליהם מבריאים לגמרי תוך יום-יומיים לאחר שבלעו רפואות שנתן להם רבי אליהו בעל

שם. חולים רבים לא קיבלו כל תרופה, אלא שרבי אליהו הכניסם לחדר מיוחד והשמיע באזניהם דברי תוכחה והתעוררות לתשובה. חולים אלה פרצו בבכי מעומק לבם וחזרו בתשובה, תוך ימים מספר הבריאו גם אלה.

השלוחים חזרו לר' פנחס זעליג ודיווחו לו על התרשמותם החיובית הגדולה מכל מה שראו ושמעו אצל רבי אליהו בוורמייזא. לא היה ספק לדידם כי כל הסיפורים המסופרים אודותיו הם נכונים. אגב כך גם סיפרו לו על לימודיהם אצלו, כשהם מזכירים בין השאר את תורת הקבלה ואת ספר הזוהר, ספר הקדוש מאד בעיניו ומכיל לדבריו את סודות התורה.

פרט זה הרגיז מאד את הגאון משפייער. ר' פנחס זעליג ניהל זה זמן רב מלחמה נגד תורת הקבלה בכלל, ונגד ספר הזוהר בפרט. למן היום הראשון שספר הזוהר הגיע אל רבני גרמניה, לאחר שנדפס באיטליה, יצא ר' פנחס זעליג בחריפות רבה נגד ספר זה, למרות היותו אז צעיר לימים.

עתה שמע ר' פנחס זעליג משלוחיו כי ר' אליהו בעל שם הוא מקובל, ורואה את ספר הזוהר כמקור עיקרי לרזי התורה, הדברים קוממו אותו והוא מיהר מיד לקרוא למושב של בית דין מיוחד ומורחב שידון בצעדים נגד הבעל-שם מוורמייזא. לאסיפה זו הוזמנו גאונים ידועים, ור' פנחס זעליג הסעיר את הנאספים בדרשתו, שבה הכריז כי ר' אליהו בעל-שם, יהא גדול בתורה ככל שיהא, עלה על דרך מסוכנת בכך שהוא מלמד את תורת הקבלה ומבאר את ספר הזוהר לפי דרכו.

לאחר דיון ממושך הוחלט לבחור משלחת חדשה, שתהיה מורכבת מגדולי הדור, אשר תסע לוורמייזא להזהיר את ר' אליהו כי עליו לחדול מדרכו החדשה, להימנע מלהשתמש בשמות הקדושים לצורך ריפוי חולים ופקידת עקרות, להימנע מלימוד הקבלה ומעשיית פירושים לספר הזוהר. סיכומה של האזהרה יהיה כי אם לא ישנה את דרכו יידרש לעזוב את גרמניה, שכן לא תינתן בה דריסת רגל לדרך חדשה זו.

שלוחי בית הדין בשפייער באו אל רבי אליהו בעל שם בוורמייזא, ומסרו לו את הדרישות לחדול מהרבצת תורת הקבלה, ומשימוש בהשבעות לריפוי חולים. ר' אליהו קיבל את השלוחים בידידות ושמע ברוח טובה את דרישותיהם שלוו באזהרה כי אם לא ייענה להן ייאלץ לעזוב את המדינה. הוא השיב להם "על ראשון ראשון ועל אחרון אחרון". באשר ללימוד והרבצת תורת הקבלה כבר אמרו חז"ל: "דברי הרב ודברי התלמיד - דברי מי שומעין?", ולכן עליו לשמוע "לדברי הרב" הקב"ה, ולא "לדברי התלמיד" חכמי שפייער. ברם בריפוי החולים לא השתמש מעולם בהשבעות. ר' אליהו הביע רצונו לנסוע לשפייער אל ר' פנחס זעליג כדי לשוחח אתו ולהוכיח לו כי אינו צודק במלחמתו נגד מפיצי תורת הקבלה.

ר' אליהו בעל שם נסע, אכן, לשפייער, אך ר' פנחס זעליג אף לא רצה להתייחס לדבריו, כי אם גזר עליו לשנות דרכו ולהודיע על כך בפני כל עם ועדה. כיוון שר' אליהו סירב לקבל עליו את הגזירה, הכריז ר' פנחס זעליג איסור על ההתחברות לר' אליהו בעל שם ולאנשיו, אך גם זה לא השפיע על ר' אליהו, שחזר לוורמייזא והמשיך לעסוק כמקודם בקבלה ובריפוי חולים.

(ספר הזכרונות, פרקים נ"ה-נ"ו)

◆◆◆

תלמידי רבי אליהו בעל שם

למרות המלחמה שניהל ר' פנחס זעליג, הגאון משפייער, נגד הבעל שם מוורמייזא והאיסור שהכריז על לימוד הזוהר והקבלה בדרשו מרבי אליהו שיעזוב את וורמייזא ואת אשכנז בכלל - המשיך הבעל שם לשבת במקומו ולעסוק בעבודתו בהפצת תורת הקבלה. מספר תלמידיו הלך וגדל, ותורת הקבלה הלכה והתפשטה יותר ויותר. התלמידים שלא יכלו, מחמת האיסור, לעסוק בגלוי בקבלה, עשו זאת בסתר. עובדה זו עצמה שימשה דחיפה נוספת להתארגנות התלמידים בחבורה הפועלת, לפי הדרכות רבם, על פי תכנית מסויימת, לנדוד מעיר לעיר וממדינה למדינה, כדי להפיץ את תורתו ואת דרכם בעבודת הבורא. בדרך זו הובאה תורת הקבלה על ידי תלמידי רבי אליהו בעל שם לבוהמיה ופולניה והופצה שם במדה גדולה.

שלושים שנה ישב רבי אליהו בוורמייזא, שם קיים את ישיבתו, שעל תלמידיה נמנו גדולי הגאונים. בשנת שפ"ד או שפ"ה עזב רבי אליהו את וורמייזא והתיישב בפראג, לשם העביר גם את ישיבתו.

אחד מתלמידיו של רבי אליהו היה הגאון רבי יום טוב ליפמן הלר, בעל ה"תוספות יום טוב". הוא היה כבר בן ארבעים שנה כשהגיע לישיבתו של רבי אליהו, תחלה בוורמייזא, שם שהה שלוש שנים, ולאחר מכן בפראג. הוא למד אצל רבי אליהו את תורת הקבלה, ומאוחר יותר היה לרבה של פראג ולראש רבני בוהמיה ולאחד מגדולי מפיצי הקבלה. בשנת שפ"ט נאלץ, בגלל הלשנה, לעזוב את בוהמיה, ועבר לקראקא שבפולניה, בהעבירו כדי כך את הפצת תורת הקבלה למדינה זו.

באותו דור חי גם הגאון המקובל רבי מרדכי יפה, בעל ה"לבושים", שקיים ישיבתו בגרודנה ובה למדו גם את תורת הנסתר, נוסף על תורת הנגלה. מאוחר יותר עבר רבי מרדכי יפה עם ישיבתו לפוזנא. אחד מתלמידיו שם היה ר' ישראל יוסף, שהיה חריף ובקי וירא שמים מופלג אך עסק רק בנגלה. את תורת הנסתר לא רצה ללמוד, למרות הערצתו הגדולה לרבו, רבי מרדכי יפה, וטעמו ונימוקו עמו.

לר' ישראל יוסף היה צער גידול בנים, וכל ילדיו מתו בילדותם. לא אחת השיח את צערו לפני רבו, שעודדו ובירכו.

בחורף של שנת שע"ב חלה רבי מרדכי יפה, ובהרגישו כי קרב קצו הזמין אליו את בחירי וחביבי תלמידיו ובירך את כל אחד מהם לפי צרכיו ומשאלותיו. בין התלמידים הללו היה גם ר' ישראל יוסף, והגאון המקובל פנה אליו ואמר: כדי שתתברך בבן עליך לקבל על עצמך ללמוד את תורת הקבלה, וכן עליך לנדור שהבן שיוולד לך יוקדש ללימוד התורה. ובמלאות לו עשרים שנה עליך לשלחו ללמוד קבלה מפי רב מובהק בתורה זו.

ביום ג' אדר שני שע"ב נפטר רבי מרדכי יפה, בגיל של שמונים ושתים שנה. תלמידיו התפזרו, איש איש למקומו, ור' ישראל יוסף עבר לגור בזאמושטש, והתמסר שם ללימוד הקבלה, כצוואת רבו. בשנה השניה נולד לו בן ונקרא שמו בישראל - יואל.

יואל היה ילד בריא ומוכשר מאד, והצטיין מאד בלימודיו. בבוא העת שידכו אביו עם בת גילו, ובהגיעו לגיל עשרים החליט לשלחו ללמוד את תורת הקבלה. ברם, הוא התלבט קשות בשאלה אל מי לשלחו. הוא עצמו לא ראה את עצמו ראוי לכך, והרי רבו ציווה עליו לשלחו לרב "מובהק".

ר' ישראל יוסף היה שרוי בצער, וקיבל על עצמו תעניות וסיגופים. פעם אחת נרדם ובחלומו ראה את רבו, רבי מרדכי יפה, שאמר לו: אל תצטער, שלח את בנך לפראג, אל רבי אליהו בעל שם.

כשהקיץ ר' ישראל יוסף משנתו חש רווחה גדולה. הוא קרא אליו את בנו וסיפר לו על נדרו ועל חלומו, והורה לו לנסוע אל ר' אליהו בעל שם מפראג.

ר' יואל חזר דווקא אז מישיבתו של רבי יואל סירקיס בבריסק, שם שהה חמש שנים והצטיין מאד בלימודיו. הוא חזר מצוייד בכתבים המביעים את גדלותו המיוחדת במינה של האברך. ראש הישיבה, רבי יואל סירקיס, היה תלמידו של ר' שלמה ליבוש, חברו של רבי אליהו בעל שם מוורמייזא. רבי יואל קיים ישיבתו תחלה בלובמלא ולאחר מכן העתיקה לבריסק. מישיבה זו יצאו גאונים גדולים שנודעו לשם בחריפות וכח הפלפול שלהם.

ר' יואל הצעיר ידע על רבו שהוא מקובל וכי בישיבה נלמדים בסתר שיעורים בתורת הקבלה, אך הוא לא הורשה להשתתף בהם, מחמת היותו צעיר ורווק. עתה, כשאביו גילה לו לראשונה על נדרו וחלומו, כבר היה נשוי, ומשום כך קיבל בשמחה את הוראת אביו לנסוע לפראג לרבי אליהו בעל שם.

רבי אליהו כבר היה אז זקן מופלג, אך עם זאת ישב ועסק בתורה יומם ולילה, כשהוא מסוגר בחדר מיוחד בבית המדרש שלו. הישיבה נוהלה בעיקר על ידי תלמידיו הגדולים. למרות זאת קיבל את ר' יואל הצעיר כתלמיד אישי שלו ולמד אתו באופן מיוחד זמן ניכר מדי יום.

חמש שנים שהה ר' יואל בישיבתו של הבעל שם ובמשך כל אותה העת למד אתו רבי אליהו באופן מיוחד. לא ברור מדוע מצא ר' יואל חן במדה כזו בעיני רבי אליהו. אך יש להניח שתרמו לכך כשרונותיו הגדולים, צדקנותו, ושקידתו העצומה. רבי אליהו בעל שם העביר לרבי יואל את כל סודותיו, כולל כל עניני סגולות ורפואות שהשתמש בהם למטרות שונות.

לפי הוראת רבי אליהו בעל שם חזר רבי יואל לזאמושטש. בדרך לזאמושטש ביקר רבי יואל את רבו רבי יואל סירקיס, שממנו למד בשעתו את תורת הנגלה. עתה היה מסוגל לשוחח אתו גם בתורת הנסתר, ורבי יואל הצעיר הצליח להוסיף לקח במדה רבה מפי רבי יואל הזקן גם בתורה זו.

בחזרו לביתו הוכתר כבעל-שם, והתפרסם לתהלה כבעל-השם מזאמושטש.

רבי יואל בעל השם מזאמושטש התפרסם בעולם היהודי לא רק במעשי הנפלאות שביצע, כי אם בעיקר בפעליו הרבים, במיוחד בשטח הרבצת התורה. בין השאר פתח ישיבה בזאמושטש, שהצטיינה בכך שלמדו בה היטב גם נגלה וגם נסתר. בנגלה הנהיג יואל הבעל שם מזאמושטש את דרך הלימוד של רבו רבי יואל סירקיס, שהתבססה על התעמקות בסוגיא להבנתה על אתר באופן הגיוני.

מרבית התלמידים הוחזקו על ידו. כן נהג ללמוד בעצמו עם קבוצה נבחרת של תלמידים את תורת הקבלה.

לבעל שם מזאמושטש היה בן בשם אורי, שמשחר ילדותו הצטיין בלימודיו. בגיל שתים עשרה שנה כבר רכש בקיאות במספר מסכתות, וניחן במעלות רבות. נוסף לכך היתה לו הדרת פנים. הבעל שם קיים בו את ציווי חז"ל: "הוה גולה למקום תורה", ושלחו ללמוד בישיבת רבי דוד הלוי באוסטרא, שם היה נהוג סדר לימוד דומה לישיבה שלו. עם פטירת ראש הישיבה נסע אורי ללמוד תורה אצל רבי אברהם אבלי גומבינה בקאליש, שב למדו גם תורת המוסר ומדות טובות.

שש שנים למד אורי בישיבה בקאליש, וכשחזר הביתה היה כבר לא רק למדן גדול כי אם גם בעל מדות טובות וחדור רוח של מוסר. אביו דאג מיד להשיאו ומינה אותו

בישיבתו כראש ישיבה להרבצת תורת הנגלה. את תורת הנסתר המשיך הבעל שם ללמד בעצמו לפני תלמידיו הנבחרים.

באותו זמן החלה להתפשט בין בני תורה הנטיה להסתגפות. מדי יום הלך וגדל מספר לומדי התורה שעינו את גופם כחלק מעבודת הבורא. הסיגופים התבטאו בפעולות שונות, כגון קשירת הגוף או חלקים בגוף, בחבלים דקים, עמידה על הרגלים במשך יממה שלימה מבלי לשבת או לשכב, שינה של שלוש ארבע שעות בלבד במשך שתי יממות, שינה על גבי הקרקע עם אבן למראשות הישן, התגלגלות עירום על גבי שלג בחורף, שכיבה על קן נמלים בקיץ משך זמן ממושך, וכמובן - עריכת נידודי גלות.

בענין זה של סיגופים לא שרר שוני בין אלה שעסקו רק בנגלה לבין אלה שעסקו גם בתורת הנסתר, ולומדי תורה משני הסוגים עסקו בכך. אף בעריכת גלות של נידודים ממקום למקום עסקו הן גאונים מפורסמים שלא החזיקו מלימוד הקבלה והן מקובלים. ההבדל ביניהם היה רק בזה שבעלי הנגלה לא הסתירו את למדנותם בכל מקום בואם, אם כי העלימו את שמותיהם, ואילו המקובלים הסתירו את למדנותם והופיעו כהדיוטות ואנשים פשוטים לפיכך נקראו "נסתרים".

גם בישיבה בזאמושטש אותה קיים רבי יואל משך חמישים שנה, התפשט הנוהג של סיגופים.

(ספר הזכרונות פרק ס')

◆◆◆

ר' יואל בעל שם לוקח את השדים לדין תורה

רבי ברוך בטלן (נמנה על תלמידיו של רבי אליהו בעל שם מוורמייזא ומאוחר יותר על המקובלים והנסתרים שהלכו בדרכו של רבי יואל הבעל שם מזאמושטש), היה גר אז בדירה שנמצאה בבית שעמד ברחוב הפורטוגלי בפוזנא. הרחוב נקרא בשם זה משום שמרבית תושביו היו גולי פורטוגל שברחו מפחד האינקבזיציה במדינה זו. היה זה רחוב מפואר שבתיו נאים. הבית שבו שכנה דירתו של ר' ברוך בטלן היה שייך לצורף זהב בשם אביגדור טוביה, ושמה של אשתו שרה גיטל. מלבד בעל הבית דרו שם עוד שבע משפחות, שאנשיה היו כולם יראים ושלמים ואנשי צורה. ר' ברוך בטלן גר שם שלושים שנה.

לעומת הדיירים הרי בעל הבית לא היה כלל אדם הגון. הוא היה ידוע כמשחק קלפים וכחובב הטיפה המרה. כעבור זמן נפטרו האיש ואשתו. ילדים לא היו להם והדירה נותרה ריקה.

תוך זמן קצר התפשטה הידיעה בבית, ומשם ברחוב כולו, כי בדירה הריקה השתכנו רוחות רעות, רחמנא ליצלן.

לא היה צורך בהוכחות לאימות השמועה, כיוון שהיה ברור שמשהו נורא מתרחש בדירה. כל ערב עם חשיכה החלו להישמע מן הדירה צווחות פראיות, שנשמעו כאילו מפי שכורים המתהוללים באופן החמור ביותר. נשמעו גם קולות של רקיעות רגליים ומחיאות כפים כשל חבורת סובאים היוצאים במחול פראי. כן נשמעו קולות שירה גסה ונגינת כלים. הבית כולו היה כמרקחה, איש מן השכנים ובני ביתם לא יכל לעצום עין במשך כל הלילה. ר' ברוך בטלן היה הראשון שהחליט לעקור דירתו, תוך זמן קצר הצליח לבנות לעצמו בית משלו ברחוב בית הכנסת, לשם עבר עם משפחתו.

מנהגו של ר' ברוך היה לנסוע אחת לשלוש שנים אל רבו, רבי יואל הבעל שם מזאמושטש. בביקורו הקרוב אצל הבעל שם סיפר לו על הרוחות הרעות שהשתכנו בבית ושבגלל זה נאלץ לעקור עם משפחתו מדירתו. רבי יואל התעניין מאד בטיבם של אביגדור טוביה, הצורף המת, ושל אשתו שרה גיטל, ר' ברוך ידע אכן עליהם פרטים רבים, ומסר עליהם לבעל שם.

התברר שלצורף היו הכנסות מספיקות משכר הדירה של ביתו. למרות זאת סחר בתכשיטי זהב, ובמיוחד בתכשיטי נשים, ומכאן כינויו - הצורף. עיקר מסחרו היה עם נשי הפריצים ונשים עשירות אחרות. הוא היה שיכור, משחק בקלפים ומרבה לנבל את פיו. עם זאת היתה לו יד רחבה לנתינת צדקה, גם אשתו, שרה גיטל, היתה טובת לב, ועסקה בהכנסת אורחים, הכנסת כלה, ובסיוע ליולדות עניות, אך היתה מרבה בקללות, רחמנא ליצלן. אחת הקללות השגורות על פיה היתה: "יקחך השד". לקללותיה של שרה גיטל יצא שם בכל פוזנא, ואנשים פחדו מהן כמפני אש. אמרו שקללותיה - ישמור ה' ויציל - פוגעות קשה, ולא אחד הלך לעולמו בגללן.

כששמע רבי יואל בעל שם את סיפורו של ר' ברוך על הזוג חשוך הבנים, אמר: יש לדאוג לתיקון נפשם של הבעל והאשה שלא הותירו אחריהם ילדים. הדבר ייעשה, בראש ובראשונה, על ידי כך שהבית יימסר לרשות הקהלה לקיים בו בית מדרש. כיוון שהבית היה שייך עתה לאחד מיורשיו החוקיים של בעליו יש לחפש אותו ולשכנעו למסור את הבנין במתנה לקהלה על מנת להקים בו בית מדרש.

רבי יואל הבעל שם מזאמושטש, קבע לר' ברוך סדר הנהגה בתהליך הפיכת ביתו של צורף הזהב לבית מדרש,

כדי לתקן בכך את נשמות בני הזוג שמתו ויחד עם כך לגרש מן הבית את הרוחות הרעות. חנוכת בית המדרש היתה צריכה להיות, לפי הוראת הבעל שם כדלהלן:

ביום ראשון שבשבוע צריכים עשרה מתלמידי רבי יואל בפוזנא, ובראשם ר' ברוך, לפתוח בצום, בקריאת "ויחל". בלילה שלאחריו עליהם להיות ערים וללמוד תורה. למחרת עליהם לטבול במקוה טהרה ולכוון כוונות מסויימות שאותן מסר הבעל שם בכתב לר' ברוך. לאחר מכן עליהם ללכת לבית הכנסת של העיר ולקחת משם שלושה ספרי תורה עטופים בטליתות, שאותם צריכים עשרת בני ה"מנין" להביא לאותו בית של הצורף שנועד להיהפך לבית-מדרש. בפתח הבית, לפני כניסתם אליו, עליהם לומר פרקי תהלים מסויימים ולהכריז כי על הרוחות הנמצאים בפנים להסתלק ולפנות מקום לספר התורה הקדוש. על הכרזה זו יש לחזור שלוש פעמים. לאחר הפעם השלישית צריכים שני אנשים לפתוח את הדלת, מבלי להתחשב ברוחות הרעות, והאנשים הנושאים את ספרי התורה להכנס לדירה, להעמיד את ספרי התורה להתפלל תפלת שחרית, ולאחר התפלה לערוך במקום סעודת מצוה. הבעל שם הורה כי בבית המדרש החדש יתפללו שלוש פעמים ביום ויקבעו עתים ללימוד תורה, וכן להכניס לשם "חדר" לתינוקות של בית רבן.

כאשר חזר ר' ברוך לפוזנא מביקורו בזאמושטש אצל הבעל שם, נודע לו כי הרוחות הרעות בביתו של הצורף הגבירו את מעלליהם הפראיים, וכל השכונה היתה שרויה בפחד.

כל השכנים התפנו מן הבנין כולו. איש לא היה מוכן להסתכן ולהמשיך לגור שם. בכל לילה נשמעו מן הבית קולות פראיים.

מושלה של פוזנא, נוצרי אדוק, הגיע לרחוב הפורטוגלי, לבית הצורף לברר אם אכן יש אמת בידיעות המגיעות אליו בקשר למתרחש בבית זה. הוא לא היה מסוגל להאמין למשמע אזניו. בהתקרבו למקום ושמע את הצווחות והצריחות, קולות שירה ודפיקות, שנישאו מן הבית - נבהל מאוד. הוא מיהר לקרוא לבישוף ודרש ממנו לפעול להרחקת הרוחות. הבישוף אסף כמרים ולאחר שהיה בכנסיה שלהם יצאו לתהלוכת הקפה מסביב לבית הצורף כשבידיהם צלבים, דגלים ותמונות "קדושות". התהלוכה הקיפה את הבית מספר פעמים ולאחר מכן נעצרה מול חלון דירת הצורף. הבישוף החל ליצור ענני עשן ולהתיז מים "קדושים" על כתלי הבית ואילו הכמרים מילמלו דברי תיפלה. בעוד הטקס הנוצרי מתקיים נפתחו לפתע חלונות הדירה ובעדם נראו פרצופים מטילי אימה, שהושיטו לשונות אדומות ארוכות מאוד, בליווי פרצי צחוק רועמים ודברי לעג וקלס על חשבון הכמרים. על הכמרים נפל פחד מוות. כמה מהם התעלפו במקום, והשאר ברחו בפחד כל עוד נפשם בם. הבישוף עצמו נותר צמוד למקומו כמשותק.

פוזנא היתה כמרקחה.

ר' ברוך נוכח לדעת כי הגיעה שעת הכושר לקידוש שם שמים בכוחו של רבו הקדוש, בעל השם מזאמושטש. הוא כינס את ראשי הקהל ומסר להם את הוראותיו של רבי יואל. ראשי הקהל היו מוכנים לעשות כל אשר יורה להם הבעל שם, הם השפיעו על יורשי הזוג לרשום את הדירה כבית מדרש על שמם, ור' ברוך יחד עם עוד תשעה מחסידי הבעל שם בפוזנא החלו במלאכת הקודש לחנוכת בית המדרש החדש בהתאם להוראת רבם.

כאשר מנין התלמידים של רבי יואל נטלו מבית הכנסת של העיר את שלושת ספרי התורה, והחלו לצעוד לעבר בית המדרש החדש, הצטרפו אליהם מאות אנשים, גברים ונשים, יהודים וגם גויים, להבדיל, כשכולם מלאי סקרנות כיצד יפול הדבר.

כאשר הגיע המנין עם ספרי התורה לפתח הדירה, גדלו בה הרעש והשאון במדה מבהילה. נשמעו מבפנים צווחות מקפיאות דם וצחוק פרוע, נביחות כלבים, קריאות תרנגולים, יללות חתולים, קרקורי צפרדעים, צהלות סוסים, וכהנה וכהנה קולות מוזרים ומשונים. על צבור המלווים נפל פחד גדול, אך ר' ברוך ותשעת תלמידי הבעל שם נשארו בשלוותם. הם חשו עצמם מוגנים בכוחו של הבעל שם. שלוש פעמים קראו העשרה לרוחות שיסתלקו משם. הרעש בפנים לא פסק, ושני היהודים שהלכו בראש בעטו בדלת בכל כוחם ופתחו אותה, כשלאחר מכן נכנסו פנימה ששה יהודים עם שלושת ספרי התורה. מיד עם דרוך היהודים נושאי ספרי התורה על הסף נשמעו קולות נפץ של זכוכית. כל זגוגיות החלונות נשברו ודרך החלונות התפרצו החוצה מחנות של ברואים משונים שמראם בלבד הפילו פחד. הם נראו עתה אחוזי אימת מוות כשהם נחפזים להימלט כמי שחייהם נתונים בסכנה.

הבית טוהר לחלוטין, אך הבריות המשונות השאירו אחריהם סרחון ועשן מחניק. ברם הכל חלף מיד כשהחל מנין היהודים בתפלתו.

כל פוזנא ידעה מיד את אשר התרחש, ושהכל נעשה בכוחו של הבעל שם מזאמושטש. גם מושל העיר והבישוף שמעו על הפלא ודיברו בהתפעלות על הצדיק מזאמושטש.

עתה היה ניתן לצפות כי ההערצה לרבי יואל תגדל בפוזנא, וכי המתנגדים לדרך הנסתרים והמקובלים ישתקו מעתה ויחדלו ממלחמתם נגד הבעל שם ושיטתו. ברם, לא כך היה. המתנגדים נותרו ביריבותם המרה, ולאמיתו של דבר אף החריפו התנגדותם. הם רצו למנוע את המצב שבעקבות האירוע עם הרוחות הרעות תקבל דרך הנסתרים והמקובלים אחיזה חזקה יותר בפוזנא, ומשם בערים ועיירות יהודיות אחרות.

יותר מכל הסעיר בהתנגדותו לרבי יואל ותלמידיו יהודי בשם ר' שלמה משה, שהיה לו שם בפוזנא כלמדן.

ר' שלמה משה נמנה בעצמו על שכני הבית שבו התרחש המאורע. הוא ידע היטב את כל הפרטים על שליטת הרוחות הרעות בבית. לכאורה היה צריך הוא, יותר מכל מישהו אחר, להכיר בהצלחתו הגדולה של הבעל שם מזאמושטש. אלא שר' שלמה משה ביטל את הכל בזלזול. הוא טען שלא כוחו של הבעל שם פעל את השינוי, כי אם, פשוט, הגיעה השעה שנועדה מלכתחילה מן השמים לטיהור הבית, וסייעה לכך העובדה הפשוטה שהבית הפך לבית מדרש. כן התעוררו בפוזנא ויכוחים אם הבעל שם מזאמושטש הוא שהשיג את תיקון המצב או לא.

עברו ששה שבועות, ולפתע החלו שוב להישמע בבית האמור שריקות ונביחות כלבים. הקולות באו מן המרתף, מקום שבו הוחזקו עצים להסקה. הסתבר שהרוחות הרעות השתכנו במרתף. התברר כי היורש שהעביר את הבית לרשות הקהל לשם בית מדרש, לא הזכיר את המרתף, מיהרו, איפוא, ראשי הקהל להחתים את היורש על כתב העברה של המרתף, אלא שהדבר לא הועיל מאומה, והרוחות המשיכו במעלליהם. בהלה מחודשת תקפה את השכונה. הכל דיברו על כך שהרוחות הרעות השתלטו שוב על הבנין, ופרט לבית המדרש הם עושים בכל חלקי הבנין, ובעיקר במרתף, כבתוך שלהם.

ר' שלמה משה הרגיש עתה רגש נצחון. עובדת חזרתם של הרוחות היתה לדידו הוכחה חותכת שלא הבעל שם וסגולותיו הרחיקו אותם בשעתו. הדבר שימש בשביל ר' שלמה משה עילה להגברת התנגדותו לבעל שם ולחסידיו. גם שאר המתנגדים חשו עתה בטחון עצמי גדול יותר בהתנגדותם.

תלמידיו של רבי יואל רצו בכל מאודם לגלות לעין כל את כוחו של רבם, והם החליטו לעשות כל מאמץ לשכנע את רבי יואל לבוא בכבודו ובעצמו לפוזנא ולהראות את כוחותיו. כך לא תהיה למתנגדים, כל עילה לחלוק עליו. כשהגיעה השמועה לאזני ר' שלמה משה ומרעיו המתנגדים פתחו בקול צעקה. הם טענו כי אסור להרשות את בואו של הבעל שם לפוזנא, שכן הדבר יביא לחילול השם ויעורר לעג וקלס. בכלל - אמרו - יהדות אמיתית אין לה ולא כלום עם מלחמות נגד רוחות רעות. הם סערו בהתנגדותם לבואו של הבעל שם.

ההתנגדות המרה מצד ה"מתנגדים" להבאתו של רבי יואל בעל שם מזאמושטש לפוזנא, כדי שירחיק את הרוחות הרעות ממרתף ביתו של הצורף, השפיעה אפילו על ר' ברוך בטלן ושאר מעריצי הבעל שם שהיו מעוניינים בביקורו. הם פשוט פחדו כי עקב ההתנגדות הגדולה יביאו הדברים לידי פגיעה בכבודו של הבעל שם. לשם מה, איפוא, להטריח את הצדיק ולהביאו לכאן?!

(עם שר' ברוך וחבריו היו עסוקים בהתלבטויותיהם התרחש מאורע שהסעיר את פוזנא כולה. אותו ר' שלמה משה, מנהיגם של המתנגדים, שנלחם בשצף קצף נגד התכנית להביא את רבי יואל בעל שם ונגד האמונה כי הוא, הבעל-שם, היה זה שהביא בשעתו לגירוש הרוחות ובכוחו לעשות זאת שוב, היה סוחר בעורות. את סחורתו היה מחזיק במרתף ביתו של הצורף, אותו מרתף שבו השתכנו הרוחות הרעות לאחר שגורשו מן הבית עצמו.

מזמן לזמן היה מגיע לעיר סוחר כדי לרכוש את העורות שאותם צבר ר' שלמה משה במשך הזמן. ר' שלמה משה שלח הפעם את בנו מנשה להוליך את הסוחר אל המרתף על מנת שיבחר שם את העורות הדרושים לו. לפתע נפתחה דלת אחד התאים ובפתח נראה אדם זעיר, בעל גוף של תינוק, רגלים של עוף, ראש גדול כחמור, כנפיים של נשר, זנב של ארנבת, ופרצוף שחור כפחם. הבריה המוזרה פתחה את פיה והושיטה לשון ארוכה, אדומה כדם, כשתוך כדי כך נחשפו שינים של סוס. היצור נהם כאריה והעוה פרצופו באופנים שונים ומשונים.

פחד נורא נפל על הסוחר הזר ועל מנשה בנו של ר' שלמה משה, בצריחות איומות נסו שניהם החוצה ובהגיעם אל החצר נפלו בעלפון.

במאמצים רבים עוררו אותם מעלפונם, כשלשם כך הקיזו מדמם והשתמשו בסגולות שונות. ברם, הסוחר נותר זמן רב נטול לשון ובעל פנים מעוותות, ואילו מנשה יצא מדעתו. הוא השמיע דברים בשגעון, הכה אנשים בפראות עד שפחדו לגשת אליו. בסופו של דבר נאלצו לכבול אותו בחבלים.

במצב זה, הרי כאשר הועלה שוב הרעיון להביא את רבי יואל, הבעל שם מזאמושטש, לפוזנא, כדי לגרש את הרוחות הרעות, לא העיז ר' שלמה משה להתנגד לכך. גם שאר המתנגדים נאלמו.)

כשהגיע רבי יואל בעל שם לפוזנא השתכן דוקא באותו בית שבו השתוללו הרוחות הרעות, בבית המדרש ששימש קודם כדירתו של הצורף אביגדור טוביה. הוא החל לנהל חקירה ודרישה על הענין כולו.

היה זה יום רביעי בשבוע כאשר הבעל שם הזמין אליו את בית הדין של פוזנא, וביקש מן הדיינים לקבל על עצמם תענית כהכנה ל"דין תורה". השומעים עמדו משתאים: איזה "דין תורה" שייך לכאן? אך מיד הודיע הבעל שם כי ה"דין תורה" יתקיים בינו, הבעל שם עצמו, לבין הרוחות הרעות. מקומו נקבע באותו בית מדרש.

הדיינים שמעו בהשתוממות דרישה מוזרה זו, אך קיבלו על עצמם לבצע אותה. בתפלת המנחה קיבלו עליהם תענית, ולמחרת, ביום חמישי, לאחר התפלה, התיישבו הדיינים, מוכנים לשמיעת הטענות.

הבעל שם עמד וקרא אל המזיקים בהודיעו להם כי הוא מזמינם לדין תורה. תוך כדי כך השביעם שלא יזיקו איש לא בבואם ולא בצאתם. הכל ציפו בנשימה עצורה. מיד

עמדו הרוחות הרעות לפני בית הדין. שוב עמד הבעל שם, והכריז: רוחות רעות! הנני תובע אותכם לדין על כך שעברתם את התחום שקבע לכם הקב"ה, ובאתם למקום מושבם של בני אדם, מקום שבו אין לכם רשות להיות. המזיקים השמיעו קולות מוזרים, אך לא היתה אפשרות לשמוע דבר ברור. רבי יואל פנה אל ראש הדיינים וביקש ממנו לגזור בכוח התורה הקדושה ובכוח בית דין שאחד הרוחות ידבר וכי ישמיע דבריו באופן ברור.

ראש בית הדין קם ממקומו וגזר את הגזירה האמורה. מיד נשמע קול ברור, כתשובה לטענת הבעל שם. התשובה היתה כי חריגה זו מן התחום שנקבע להם נעשתה על פי הוראת הממונה עליהם, אשמדאי. "אך אשמדאי עצמו אין לו רשות לשלוח אתכם אל בין האנשים" - השיב מיד הבעל שם - "ומקומכם הבלעדי הוא במדבריות השוממים". שוב נשמע קול מצד הרוחות: "הרשות שניתנה לנו מבוססת על העובדה שלקחנו את נחלתנו שלנו, שכן אנו צאצאי הזוג בעל הבית, שנולדנו כתוצאה ממחשבותיו הרעות ומעשיו הרעים והחטאים של אביגדור טוביה, ומן הקללות שיצאו תמיד מפיה של שרה גיטל, ועל פי דין תורה שייך הבית לנו".

הבעל שם השיב: אין הרוחות הרעות זכאים להיחשב כיורשים חוקיים של הצורף ואשתו, יהיה אשר יהיה האופן שבו באו לעולם. כשם שהמלאכים הטובים הנבראים ממעשיו הטובים של אדם אינם יורשיו, והם רק סניגוריו - כך מלאכי החבלה הנבראים מחטאיו של אדם הם רק קטיגוריו לאחר מאה ועשרים שנותיו, אך בשום אופן אינם יורשיו.

נציגם של הרוחות לא ויתר. הוא הכריז: "את המרתף לא נעזוב, משום שאשמדאי פקד עלינו להיות כאן ואנו נתונים למרותו בלבד. את הדירה למעלה עזבנו בגלל האור הגדול שבא לאחר שהובאו לשם ספרי התורה ונעשה שם בית מדרש, אך מן המרתף לא נצא". בסיימו את ההכרזה החל לקרקר ולצווח, והדבר שימש כאילו אות לכנופיה כולה. על הרצפה ועל הכתלים נראו תולעים בצבעים שונים, ירוקים, אדומים, ושחורים. צפרדעים החלו לזחול, ובאויר ומסביב הופיעו מקקים בגדלים שונים וצבעים שונים. לפתע החלו להישמע זמזומי דבורים, קרקורי צפרדעים, וקולות שונים ומשונים. את האויר חצו דמויות שונות, קטנות שחורות ומכווצות, עם זנבות וכנפים.

על כל הנאספים בבית המדרש נפלו אימה ופחד, ושיניו של כל אחד מהם נקשו ממורא. היחיד שנשאר שליו ורגוע היה הבעל שם.

משביעכם אני, השדים והרוחות, וגוזר בכוחו של השם היוצא מן הפסוק: "יפול מצדך אלף ורבבה מימינך אליך לא יגש" כי תשתקו מיד ותיסתרו מעיני אדם. הקשיבו לפסק בית הדין צדק והיו נכונים לקיימו במלואו. אל תזיקו אדם ואל תוציאו ריח רע לטמא את האויר.

בבית המדרש השתרר שקט, כל היצורים המוזרים נעלמו מן הרצפה ומן הקירות, והדמויות המשונות לא נראו עוד. הדיינים והציבור נשמו לרווחה.

עתה קיים בית הדין התייעצות, וכעבור זמן קצר יצא פסק הדין באופן ברור ונחרץ:

אין לרוחות הרעות חלק ונחלה בירושת הצורף ואשתו.

אך יצא פסק הדין מפי הדיינים ובאויר התפשט בכי חרישי.

בעל השם פנה אל הרוחות ואמר: עתה, משמעתם את פסק הדין - עליכם לעזוב מיד את הבית כולו, תוך הימנעות מגרימת כל נזק למישהו.

הבעל שם הורה לומר את פרשת הקטורת, ולהתפלל תפלת מנחה. מאז נעלמו הרוחות הרעות ולא נראו עוד.

(ספר הזכרונות פרק פ"ב)

◆◆◆

פסיקה, אודות התגלות הבעש"ט

בקשר להתגלותו של הבעל שם טוב, כותב אליו רבי אדם בעל שם, נשיאה השלישי (לאחר רבי אליהו בעל שם ורבי יואל בעל שם) של תנועת הצדיקים הנסתרים.

פעם אחת בשבת קודש בשעת קריאת התורה, נגלה אלי מורי ורבי הקדוש - הכוונה על אחיה השילוני - ואמר לי שבמוצאי שבת, מיד אחרי הבדלה, אהיה מוכן לנסוע אתו ללבוב. והנה תיכף אחרי הבדלה בא אלי לביתי ואמר לי שהעגלה עומדת מוכנה ואמר לי שאסע דוקא בבגדי שבת כאשר אני לבוש בהם ולבשתי מיד את הטיזליג העליון שלי וישבנו בתוך העגלה ומורי ורבי הקדוש ישב מימיני ולא דיבר אתי מאומה, רק אמר לבעל העגלה לנסוע.

ועד לבוב היה ערך שבעים פרסאות, ומיד כאשר התחלנו לנסוע אמר לי מורי ורבי הקדוש לזמר הפזמון "אליהו הנביא", והנה הספקתי לגמור הפזמון והגענו ללבוב והשתוממתי מאד, כי זו לי הפעם הראשונה שראיתי קפיצת הדרך בחוש. אמר לי מורי ורבי הקדוש: בני, איזה פלא, האם אתה יודע מי הוא העגלון? אילו היית יודע מי הוא, היית יושב בעגלה באימה ופחד כמוני. אחר כך נתן לי מורי ורבי הקדוש רשות לשתות כוס חמין ושתיתי, ומורי ורבי הקדוש התהלך בחדר ממזרח למערב וחזרה

הלוך ושוב, ערך שתי שעות, ולא דיבר אתי מאומה, רק פניו הקדושות היו בוערות ממש כלפיד אש. ואני עמדתי על מקומי כשיש, לא נטיתי לימין ולשמאל. והנה פתאום נפתחה הדלת ואיש זקן, גבה קומה מאד, נכנס, והלך מורי ורבי הקדוש לנגדו ואחז בידיו ואמר בזה הלשון: ברוך הבא רבי אליעזר, שזכה לבן שהוא חד בדרא בעולם התחתון ובכל העולמות. ישב נא רבי אליעזר. וענה לו רבי אליעזר: אדמו"ר הקדוש יודע שאני אינני עוד מזה העולם ושם הרי אין ישיבה ולא קימה וכו'.

ענה לו מורי ורבי הקדוש בזה הלשון: הרי מלאכים כשירדו לארץ והיו אצל אברהם אבינו ע"ה, גם כן אכלו, כי לעולם לא ישנה אדם וכו' וישב רבי אליעזר. שאל אותו מורי ורבי הקדוש, מה בקשתו? וענה: שאלתי ובקשתי, שזה זמן רב שבני הנסתר ישראל'יק אינו נותן לי מנוחה, כמעט מדי יום ביומו הוא אומר לי, שכ"ק מורו ורבו הקדוש ציווה עליו להתגלות וגם קבע כבר הזמן לכך, והוא מאד אינו רוצה, ולכן הוא מבקש אותי לבקש עבורו מכ"ק.

ענה לו מורי ורבי הקדוש, שאם יבקשו בנו עוד, יגיד לו בשמו, שהוא צריך להתגלות, כי כך פסקו בבית דין של מעלה, ואם לא יתגלה, אין לו חס ושלום מה לעשות בעולם זה, כי כל תכלית ירידת נשמתו לזה העולם הוא בשביל שיתגלה ויפוצו מעיינותיו חוצה, והראה באצבעו עלי ואמר: הוא, אדם, יודע את כל המעשה בשביל מה הוא בא לזה העולם ובמשך הזמן אתן רשות לתלמידי אדם לגלות לו את כל המעשה מהחל ועד כלה ואז הוא יבין שהצדק אתי ועם תלמידי מרדכי הצדיק, ויגיד לבנו בשמי שעד שיתגלה בל יוסיף לראות פני.

רבי אליעזר ז"ל נעלם ואני עמדתי כמשתומם ונבהל מכל אשר ראו עיני בזה, מעשים נוראים ונפלאים. אחר כך אמר לי מורי ורבי הקדוש לקיים סעודת מלוה מלכה וישלח אותי חזרה לביתי והוא ישאר בלבוב כי יש לו מה לעשות שם. עניתי למורי ורבי הקדוש, שאני מפחד לנסוע בלילה ביחידות, וענה לי, שלא אפחד מאף אחד רק מהשי"ת לרבות תלמידי חכמים, ותיכף אחרי סעודת מלוה מלכה אחז אותי מורי ורבי הקדוש בידיו, יצא אתי לרחוב והנה העגלה אשר נסענו בה וגם בעל העגלה עומדים הכן, ובירך אותי מורי ורבי הקדוש בברכת כהנים וישבתי בתוך העגלה והוא מריץ את הסוסים, אינו מדבר אתי מאומה ואני גם כן יושב ודומם ובמשך עשרים רגעים אני בעירי בשעה אחת אחרי חצות ליל מוצאי שבת קודש. והנה ביום שני בשבוע, נתגלה אלי מורי ורבי הקדוש ואמר לי, שלבו הקדוש נוקפו, פן ואולי חס ושלום לא יסכים הנסתר הקדוש ישראל נ"י להתגלות ומורי ורבי כבר הודיע אותו על ידי אביו ז"ל כי בל יראה אותו מעתה עד אחרי התגלותו, לכן פקד עלי מורי ורבי הקדוש שבי הדבר תלוי, שאני אודיע לקדוש הנעלם ר' ישראל נ"י הנ"ל, ואני אינני יודע היכן הוא נמצא ואיה מקום מושבו ומורי ורבי הקדוש נעלם ממני. לכן גמרתי בלבי לנסוע לק"ק רישא שם נמצא כעת ידי"נ הקדוש רבי מרדכי הצדיק נ"ע והוא בטח יודע איה מקום כבוד הקדוש ר' ישראל הנ"ל, ונסעתי לק"ק רישא, והנה על פי מן השמים, הוא עקר ממקומו למדינת אשכנז ולא ידעתי כעת גם כן איה מקום קדשו של הקדוש ר' מרדכי הצדיק.

כללו של דבר, כל מה שהוסכם בלבי לעשות, כדי שאוודע איה מקום כ"ק י"נ, היה לשוא. ראיתי בלבי כי דבר השי"ת הוא ומאתו נסבה זאת על פי דרכי ההשגחה הנסתרות והנעלמות מבני אדם וגלוי רק לו לבדו. חכיתי פן יתגלה אלי מו"ר אבל לשוא תוחלתי. חדשים עברו ולא ראיתיו. התחלתי לנסוע ממקום למקום ומכפר לכפר לחפש אחרי הקדוש הנסתר ר' ישראל הנ"ל, חיפשתיו ולא מצאתיו עד שגמרתי בלבי לעזוב הדבר. כי הלוא גלוי וידוע לפני השי"ת שבכל רמ"ח אברי ושס"ה גידי מסרתי את עצמי ממש במסירות נפש גדולה כדי לקיים פקודת מורי ורבי הקדוש, אבל רואה אני בחוש, שמן השמים הוא שבל אתראה אתו, ומה אוכל לעשות עוד יותר?!

גמרתי בלבי לחזור לביתי ומה שיהיה יהיה הכל לטובה, כי חזיתי שיד השי"ת בזה הענין ומאתו לא תצא הרעות רק הטוב. והנה הלילה בעת השינה במלון, ראיתי את כ"ק מורי ורבי בחלום ואמר לי, רואה אני אדם, שמן השמים מעכבים שתוכלו להפגש שניכם יחד, הטעם גלוי וידוע רק להאין-סוף דלית מחשבה תפיסא ביה כלל והוא עילת העילות וסיבת כל הסיבות, לכן עצתי שתכתוב את כל הדברים בכתב ואת כל הכתבים תתן לבנך והוא ימצא את הדרך איך למסור את הכתבים. מורי ורבי חזר על הדברים ונעלם ממני. התעוררתי, ומיד נסעתי עד שהביאני השי"ת בשלום לביתי, מצאתי גם כן ב"ה את כל בני ביתי יחיו בריאים ושלמים. נגשתי מיד לכתיבה ובמשך שבוע היה הכל מוכן ומסרתי לבני היקר בר לבב יחי', שיתחיל לחפש את כ"ק י"נ. בני נסע וכעבור חדשיים חזר מבלי שמצא את כ"ק נ"ע. גמרתי בלבי לעזוב הענין מכמה טעמים, ומה שיהיה יהיה, הלוא אני אינני חייב בזה חס ושלום, כי עשיתי הכל מה שביכלתי. והנה נגלה אלי מורי ורבי הקדוש ואמר לי, שהוא אינו יכול בשום אופן לגלות לי איה מקום כ"ק יחי', רק זאת שכ"ק יחי' מתבודד בכל יום בין ההרים בסביבות העיר קיטוב, ולכן עצתו שאשלח עוד פעם על ידי בני יחי' את כל הכתבים ובני נ"י יטמון אותם תחת אבן בין ההרים אשר מסביב לק"ק קיטוב ואז בעזר השי"ת בטח יגיעו לידו. ושמחתי מאד והאמנתי באמונה שלימה כי איה"ש אצליח בזה ואקיים פקודת מורי ורבי הקדוש.

נתתי ביד בני יחי' את כל הכתבים וכו' ושולח אותם כעת שיטמנם תחת אבן שם, בין ההרים, ותפילתי שגורה להשי"ת כי יקבלם שם ויקיים כל הכתוב בהם בפקודת מורי ורבי ויתגלה ויטה ברוח שפתיו את כל הארץ ואז ומלאה הארץ דעה את השי"ת ובזה תתקרב הגאולה

במהרה בימינו אמן כן יהי רצון, ואני הקטן מצדי - אם כי לא ידעתיו - מבקש מכ"ק יחי' שבל יסרב חס ושלום, כי הלוא זהו רצונו יתברך ואם כן מה לו החילוק, בין כך ובין כך הוא מקיים רצון השי"ת ובפרט שעל פי קבלת אדמו"ר הקדוש, תלויים בו תיקון ישראל ותיקון העולם.

תסמרנה שערות ראשי - כותב הבעל שם טוב לגיסו רבי גרשון מקיטוב - כי אין דעתי נוחה כלל להיגלות ולקחת על עצמי דבר כבד כזה, כי מי אני הלוא יש גדולים וטובים ממני בלי שום ספק. אבל גיסי יקירי חביבי, מה אוכל לעשות, אם מהשי"ת יצא הדבר ובפרט שכ"ק מורי ורבי הקדוש מסכים לזה ונתן אומר קודש שבל יתראה אתי עד אשר אשמע לקול ה' מדבר מתוך גרונו, לכן גמרתי בלבי להתגלות, אבל באופן שכ"ק יהיה בצוותא חדא עמי באותו יום, זולת זה אי אפשר בשום אופן בעולם, והנני מחכה לתשובתו המהירה, על איזה יום ובאיזה מקום, כי לא כל הזמנים והמקומות שווים לטובה, ידעתי בבירור שיהיו לי מסטינים ומקטרגים נגד ההתגלות, אבל בהשי"ת בטחוני.

במכתבו אל תלמידו רבי יעקב יוסף הכהן נ"ע (בעל "תולדות יעקב יוסף") כותב הבעל שם טוב:

"אני ביום מלואת לי כ"ו שנה ביום ח"י אלול בשנת תפ"ד בעיר אקופ, בחצות הלילה נתגלה אלי (מורו ורבו אחיה השילוני) הלימוד הראשון היה פרשת בראשית, וכאשר גמרנו התורה הקדושה עד לעיני כל ישראל - הייתי בן ל"ו שנה - ונגליתי".

על פי הדברים האלה, אשר ביום ח"י אלול תפ"ד מלאו למורנו הבעל שם טוב כ"ו שנה, הרי שנולד בשנת תנ"ח בח"י אלול, והתגלותו היתה ביום ח"י אלול תצ"ד, וכן בכל המכתבים שישנם, הן מכתבי הרב הקדוש רבי אדם בעל שם אל מורנו הבעל שם טוב במשך ג' שנים תצ"א-תצ"ג בדברי תורה וביאורי מאמרי הזוהר והתיקונים ודברי תורה על אשר מסרב להתגלות ומודיע לו שכולם החליטו שיתגלה, והן ממכתב מורנו הבעל שם טוב לגיסו הרב הקדוש רבי גרשון - מוכח כי התגלות מורנו הבעל שם טוב היתה בשנת תצ"ד.

(אוצר סיפורי חב"ד חלק א' עמ' 14)

◆◆◆

הצלת תורת החסידות מהקטרוג - הצלת המגיד ממעזריטש

... נודע אשר הרה"צ ר' פנחס זצ"ל מקאריץ, שהי' מחשובי תלמידי מורנו הבעש"ט נ"ע וחבר מובהק של הרב המגיד נ"ע ממעזריטש, הי' מאלו אשר חשבו כי תורת החסידות צריכים לייקר, ולא לפרסם ברבים, כי אם אך ורק ליחידי סגולה, ובפרט לכתוב התורות שאמר הרב המגיד בכתב וליתן להעתיקם, הי' מנגד לזה.

פעם אירע שהרה"צ ר' פנחס זצ"ל, בא למעזריטש, ובאחד הימים הנה מצא הרה"צ ר' פנחס זצ"ל, כתב אחד שהתגלגל באשפה והי' בצער גדול מזה.

הוד כ"ק רבינו הזקן הי' באותו מעמד, וידע כי הרה"צ הר"פ הוא מנגד לפרסום תורת החסידות ושהוא קפדן בדבר, חפץ להרגיע רוחו הקדושה, והתחיל לדבר במשל.

באחד מן הזמנים הי' מלך אדיר ולו בן יחיד, וכאשר המלך חפץ כי בנו יתעלה במעלת החכמה ובמעלת הגבורה, וישלחהו למדינות רחוקות באיי הים להתלמד בטבעיות צמחים שונים, ובעלי חיים שונים, ולצוד ציד חי' ועוף במקומות מסוכנים.

באחד הימים הגיעה שמועה למלך, כי בנו הנמצא בעת ההיא באחד מאיי הים הרחוקים, הוא חולה אנוש שהרופאים נלאו למצוא מזור למחלתו המסוכנה, המלך צוה להעביר קול בכל מדינת מלכותו, כי מי האיש אשר יד לו ברפואה או יודע הוא איזו סגולה למחלה הקשה שנחלה בה בן המלך יבא בהיכל המלך.

כל הרופאים הגדולים והחכמים הידועים ונקובים בשם, שמו יד לפה, כי לא ידעו מזור ותרופה לחולי בן המלך.

ויהי היום ויבוא איש אחד ויספר להמלך, כי יודע הוא סגולה בדוקה לחולי בן המלך לרפאותו, אמנם סגולה זו נמצאת רק באבן טובה שהיא יקרה במציאות, ולכן ימצאו האבן טובה ההיא, וישחקוה ויכתתוה (צורייבין) אשר תהי' דק כחול היותר דק, ויתנו זאת ביין הטוב, ומזה ישתה בן המלך ויתרפא.

המלך נתן צו כי יתקבצו כל החכמים היודעים בטיב אבנים טובות, ויחפשו חפש מחופש בכל האבנים טובות אשר נמצאות באוצר סגולת המלך למצוא אותה האבן טובה, עפ"י הסימנים אשר נתן האיש שיודע סגולת האבן טובה.

החכמים שהתאספו בדקו ובחנו כל האבנים טובות ולשמחת לבב החכמים, נמצאה האבן טובה בעלת סגולה ברפואה עפ"י האותות שהגיד האיש, אמנם האבן טובה היא היושבת ראשונה בעטרת תפארת כתר מלכות.

כראות החכמים את האבן טובה, בתחלה שמחו שמחה גדולה, ואחרי כן כשזכרו שכאשר תוקח האבן טובה מהכתר מלכות, אשר בה נכתר המלך תוסר תפארתו, נתעצבו במאד. אבל הוכרחו להגיד להמלך כי נמצא האבן הטובה.

כשמוע המלך כי נמצאה האבן טובה, אשר עפ"י

סגולתה תוכל להביא רפואה לבנו יחידו, שמח שמחה גדולה, ויצו לקחת האבן טובה ולכתתה עד אשר דק ולמהר לעשות הרפואה לבנו החולה.

באותה שעה הגיעה שמועה רעה למלך כי כה הורע מצב בנו החולה עד כי שפתיו נדבקו ואינו מקבל שום דבר אפילו דבר לח, החכמים האומנים אשר לקחו האבן טובה מעטרת המלך חשבו, כי במצב כזה בודאי יצו המלך שלא לכתת את האבן טובה, שלא לאבד יופי העטרה.

אבל מה מאד נבהלו, בשמעם דבר המלך להזדרז בכל האפשרי בכתיתת האבן טובה ובהכנת הרפואה ליתן לתוך פיו של הבן מלך החולה, באמרו כי כדאי שיכתת האבן סגולה כולה, וישפך הכל לאיבוד פן תגיע אף טפה אחת לפיו של בנו יחידו, החולה, פן ואולי יתרפא.

השרים היושבים ראשונה במלכות התפלאו על מצות המלך, ויאמרו למלך, תחלה כאשר שפתי בן המלך היו פתוחים והי' מקבל האכל והשתי' הי' כדאי לאבד האבן טובה בשביל רפואתו, אבל עתה כאשר המצב הוא כה מסוכן וספק בדבר אם יוכל לקבל מה, האם כדאי לאבד עטרת תפארת המלך, אשר בה נכתר ביום ישבו על כסא מלכותו.

ויען המלך את השרים ויאמר, אם ח"ו בנו לא יחי', למה לו העטרה, ואם בנו יתרפא הנה זה תהי' תפארתו, אשר בנו יחידו שבשביל לקים מצות המלך לעלות במעלת החכמה והגבורה סיכן נפשו בעמל רב למלאות רצון המלך, עד שנחלה בחולי גדול כזה, נתרפא.

כשמוע הרה"צ ר' פנחס זצ"ל את המשל נח דעתו, ונודע כי הרב המגיד נ"ע החזיק טובה להוד כ"ק רבינו הזקן עבור זה, ויש בזה ספור ארוך ומסודר.

(אגרות קודש אדמו"ר הריי"צ ח"ג, עמ' שכו)

◆◆◆

הפס"ד הנ"ל של רבינו הזקן בקשר לקטרוג על המגיד . . **למעלה** הי' קטרוג בנוגע לעצם הענין דגילוי והפצת החסידות, קטרוג שהי' עלול לגרום להסתלקותו של **המגיד** מעלמא דין, ח"ו, ובענין זה פסק רבינו הזקן כך וכך, ועי"ז ביטל את הקטרוג;

(התוועדויות ה'תשמ"ו, חלק ב' עמ' 205)

◆◆◆

פסיקת הבעש"ט והרב המגיד המשך הפצת תורת החסידות

ובהקדם הסיפור שבעת ישיבת רבינו הזקן במאסר במבצר הפטרופבלי ("פעטראפאוועלסק'ן קרעפאסט"), באו אצלו פעם אחת רבותיו, רבו המגיד, ורבי רבו הבעש"ט, מעלמא דקשוט,

- ויש להוסיף, שבואם היה בהתלבשות בגופים. - כ"ק מו"ח אדמו"ר ביקר פעם במקום מיוחד זה, וכשחזר משם, שאל אותו אביו, כ"ק אדנ"ע, האם מדור זה מכיל מקום לשלשה אנשים! שאלה זו מוכיחה שבואם הי' בהתלבשות בגופים. וידוע שהתגלות הנשמה כפי שבאה בהתלבשות בגוף הוא גילוי נעלה יותר מאשר התגלות הנשמה ללא גוף -

ובין חילופי הדברים (באריכות הדיבור) שהיו ביניהם, שאל אצלם רבינו הזקן מהי סיבת ישיבתו במאסר? והשיבו לו, שנתחזק עליו הקטרוג על כך שמגלה דברי חסידות - רזי תורה, כתרו של מלך - ברבים, ושאל אצלם כיצד יתנהג לאחר שיצא מהמאסר, האם לשנות או להמשיך דרכו בגילוי החסידות ברבים? והשיבו לו, שכיון שהתחיל לגלות חסידות ברבים, עליו להמשיך ולהוסיף עוד יותר.

לד. כדי שתהי' מנוחת הנפש - הרי מכיון שישנם כאלו שה"קלאץ-קשיות" הנ"ל (בנוגע לסיפור אודות רבינו הזקן המגיד והבעש"ט) מבלבלים ומפריעים להם למנוחת הנפש, יש לבאר (בקיצור עכ"פ) את נקודת הביאור.

ובהקדמה - שמצינו קושיא מעין זה בנוגע לסיפור הגמרא אודות רבינו הקדוש:

איתא בגמרא: "בשעת פטירתו של רבי אמר לבני אני צריך .. אמר להם .. נר יהא דלוק במקומו שולחן יהא ערוך במקומו כו'.. מאי טעמא, כל בי שמשי (ערב שבת) הוה אתי לביתי'" (עד ש"ההוא בי שמשא אתאי שבבתא קא קרי' אבבא כו' כיון דשמע שוב לא אתא כו'"), ומובא בספר חסידים ש"הי' נראה בבגדים חמודות שהי' לובש בשבת.. ופוטר את הרבים ידי חובתן בקידוש היום".

וגם בענין זה נשאלת השאלה האמורה: מכיון שמדובר אודות נשמה **מעולם האמת**, כיצד שייך שתעשה קידוש על יין גשמי, ולא עוד, אלא שישמעו אחרים קידוש היום ויצאו ידי חובתן?!

וידועה אריכות השקו"ט בענין זה בדברי האחרונים, ומהביאורים שבדבר - שמכיון שבא לביתו באופן שבני-

ביתו **ראו אותו**, וכמודגש בספר חסידים שהי' נראה **בבגדי שבת** כו', מובן, שבאותה שעה ירדה נשמתו ונתלבשה בגוף גשמי הנראה לעיני בשר, ובמילא, הרי היא בגדר **דנשמה בגוף**, ולכן, יכול לפטור את הרבים ידי חובתן בקידוש היום.

ועד"ז יש לומר גם בענייננו:

בסיפור אודות ביקורם של המגיד והבעש"ט אצל רבינו הזקן, מודגש, שרבינו הזקן לא הכיר מימיו את הבעש"ט (שהרי לא ראהו בתור גדול, כי אם, בהיותו בן ג' שנים), רק כאשר ראהו **נכנס קודם להמגיד**, הבין שזהו הבעש"ט.

ומזה מובן, שהמגיד והבעש"ט לא באו בתור נשמות כפי שהם בעולם האמת, כי אם, באופן של **נשמה בגוף**:

בנוגע לאופן שבו הכיר שזהו הבעש"ט - לא הי' זה ע"י שמיעת **תורה**, שעל ידה הכיר שזוהי תורתו של הבעש"ט, ובמילא, האומרה הוא הבעש"ט, כי אם, עי"ז שראה **שנכנס קודם המגיד** - ענין הקשור עם **גדרי המקום**, ואינו שייך אלא אצל **נשמה בגוף**.

ומטעם זה לא הי' זקוק לסימן בנוגע למגיד - דמכיון שבאו באופן של נשמות בגופים, הכיר מיד את המגיד ע"פ תואר **קלסתר פניו**, כפשוט.

ועפ"ז מובן שבירור הלכה למעשה אצלם אינו בסתירה לכלל ד"לא בשמים היא" - דמכיון שבאותה שעה נתלבשה נשמתם בגופם, היו בגדר דנשמות בגופים, כשם שרבינו הקדוש הי' פוטר את הרבים ידי חובתן בקידוש היום.

לה. אמנם, עדיין דרוש ביאור בעצם הענין: כיצד יתכן מקום לשאלה וקס"ד אצל רבינו הזקן אולי עליו להפסיק ח"ו מלומר דברי חסידות - היפך הענין ד"הנהגה טובה שנהגתי שלשה פעמים", ומה גם שבתקופה שלפנ"ז כבר נפסקה הלכה על ידו בענין זה?

ונקודת הביאור בזה - בקיצור עכ"פ, ובהקדמה:

בנוגע לכללות הענין דהפצת התורה - איתא בגמרא: "בשעת המכניסין - פזר, בשעת המפזרים - כנס", כלומר, יש זמנים שבהם יש לעסוק בהרבצת התורה באופן ד"פזר", ולעומת זאת, יש זמנים **שע"פ תורה** צריך להיות "**כנס**" (ועיקר ההתעסקות צריכה להיות בקיום המצוות).

ובפרט בנוגע לפנימיות התורה - שעז"נ "כבשים ללבושך", ופירשו חז"ל: "דברים שהן כבשונו של עולם ("**סתרו** של עולם", מעשה מרכבה כו') יהיו **תחת לבושך**".

ועאכו"כ כאשר הדבר קשור עם **גזירת המלכות** (שהתנגדה לעבודתו של רבינו הזקן בהפצת החסידות) - שאז כרוך הדבר עם **סכנת נפשות**!

ובהקדמה:

איתא בגמרא: "פעם אחת גזרה מלכות הרשעה שלא יעסקו בתורה", ואעפ"כ, לא התפעל רבי עקיבא מגזירה זו, ו"הי' מקהיל קהלות ברבים ועוסק בתורה", וזאת - למרות שידע את גודל הסכנה שבדבר, ולא עוד, אלא שגם לאחרי שנתקיים העונש אצל א' מהרוגי מלכות - המשיך רבי עקיבא ללמד תורה ברבים!

אמנם, בענין זה ישנם גדרים בהלכה: החיוב דמס"נ על הפצת התורה (למרות גזירת המלכות) - אינו אלא כאשר גזירת המלכות היא "**לבטל דתם**", "להשכיחם תורתך ולהעבירם מחוקי רצונך", שאז, "אפילו מצוה קלה יהרג ואל יעבור . . אפילו לשנויי **ערקתא דמסאני**" ("שרוך הנעל", "של עכו"ם שחורות ושל ישראל לבנות" וכיו"ב); משא"כ כאשר כוונת המלכות היא "**להנאת עצמם**" - הרי החיוב ד"יהרג ואל יעבור" אינו אלא בנוגע לשלש העבירות דע"ז ג"ע ושפ"ד, ולא בנוגע לשאר ענינים, כולל - לימוד התורה, ויתירה מזה: לדעת הרמב"ם יש **איסור** בדבר - "כל מי שנאמר בו יעבור ואל יהרג, ונהרג ולא עבר, הרי זה **מתחייב בנפשו**"!

ובנוגע לענייננו:

התנגדותה של המלכות לרבינו הזקן היתה - כאמור - בעקבות ההלשנה שרצונו להיות מלך בישראל, כלומר, מרידה במלכות של ה"צאר" שהנהיג את המדינה בימים ההם.

ומכיון שכן, נמצא, שגזירת המלכות נגד הפצת החסידות - אין בה משום "לבטל דתם", כי אם, "**להנאת עצמם**", היינו, שלא יהי' גרעון ופגיעה **במלכותם**. ובמילא, אין כאן חיוב של מס"נ על הפצת החסידות.

ועפ"ז מובן גם שהפס"ד של רבינו הזקן (בקשר לקטרוג על המגיד) אינו שייך לנדו"ד - כי:

אצל המגיד לא היתה גזירת המלכות, **כי אם, שלמעלה הי' קטרוג בנוגע לעצם הענין דגילוי והפצת החסידות, קטרוג שהי' עלול לגרום להסתלקותו של המגיד מעלמא דין, ח"ו, ובענין זה פסק רבינו הזקן כך וכך, ועי"ז ביטל את הקטרוג;**

אמנם, לאחרי שעברו כמה עשיריות שנים, בזמן נשיאותו של רבינו הזקן, שאז היתה גזירת המלכות, וכאמור, לא "לבטל דתם", כי אם "להנאת עצמם" - אזי נתעוררה שאלה כיצד יש לנהוג בזמן ומצב זה. ושאלה זו היו צריכים לשאול ולברר אצל מי שאינו נוגע בדבר, ולכן, שאל רבינו הזקן אצל המגיד והבעש"ט, בהיותם במעמד ומצב דנשמות בגופים, כנ"ל.

ויש להאריך עוד בכל זה, ו"תן לחכם ויחכם עוד".

(התוועדויות ה'תשמ"ו, חלק ב' עמ' 205)

◆◆◆

תשובות אדה"ז לפס"ד ביה"ד נגדו ונגד החסידות

יו' ג' פ' נצבים תקע"א

ה' ישפות שלו' וחיים טובים לכבוד הרבנים המופלגים מאורות הגדולים המפורסמים יושבי על כסא ההוראה ומורי צדק לעדת ישורון שבק' וילנא, ה' עליהם יחיו, יצו ה' אתם את הברכה ושלו' וחיים עד העולם.

...אמנם מי לנו גדול משאול בחיר ה', אשר הי' דואג אב בית דין של כל ישראל ואשר סנהדרין נאמן בעיניו כדת של תורה. וגם באמת לא יצא שום דבר כזב ושקר מפי דואג, כמארז"ל שלשה אמרו אמת ונטרדו מן העולם, ואחד מהם דואג, רק בהוות לשונו כתער מלוטש עשה רמיה שיתאמת לשאול איך שאחימלך הכהן גדול הוא מכחש באמרו שלא ידע כי דוד בורח הוא, בכדי להציל נפשו ממות. וגם אנחנו לא היינו יודעים השגגה שיצאה מלפני השליט שאול המלך ע"ה בזה לולי שכתב לנו שמואל הנביא ספרו.

ועתה בגלות החל הזה, אשר אין עוד נביא אתנו ויודע עד מה, הנה ברבות השנים אחר פטירתו של הגאון החסיד המנוח ז"ל זכות תורתו עמדה לו ולכל המסתופפים בצלו שלא לשפוך עוד דמים חנם, בהגלות נגלות לעיני כל ונודע האמת ונראה בעליל שאין בנו שמץ מינות ח"ו ולא שמצא דשמצא.

ואי לזאת הותרו השבטים לבא זה בזה ומתחתנים עמנו תמיד, וכמו כן נתבטלו שאר הרחקות וגזירות קלות וחמורות דשנת תקל"ב, שהיו בשגגה והעלם דבר מעיני העדה. וע"ז נאמר שגיאות מי יבין מנסתרות נקני, ואין אדם עומד על ד"ת אא"כ כו'. וגדולה מזו מצינו שגגת הוראה אפילו בסנהדרי גדולה שבלשכת הגזית ושגגת מעשה בז' שבטים שעשו על פיהם. וכתיבת ונסלח לכל עדת בני ישראל כו' כי לכל העם בשגגה.

לזאת איני מבין על מה יצא הקצף מלפני כבוד תורתם על סכינים מלוטשים משום גזירות תקל"ב, והרי נודע בשערים המצוינים בהלכה דחרמים יש להן דין נדרים, דנדרי שגגות מותרים וגם נדר שהותר מקצתו כו'.

וגם מ"ש במכתב כבוד תורתם לחוש למחלוקת גדולה וכו' איני מבין היטב, הלא כבוד תורתם יושבי על כסא הוראה להורות לעם מצות ה' ותורתו, הם ראשי אלפי ישראל שבקהלתם, ועיני כל ישראל תלויות אליהם, דבתר רישא גופא אזיל ואם כבוד תורתם יורו הוראה להיתר מי יהרהר אחר מדותיהם ח"ו.

(אגרות קודש לאדה"ז)

◆ ◆ ◆

אחד"ש כמשפט לאוהבי שמו, עתה באתי להודיעם קושט דברי אמת להשיב אמרי, אמרי אמת, לשולחים אחרי לעמוד לפני העדה, ולא שמעתי בקול קורא באזני. ה' יודע ועד כי לא במרד ובמעל עשיתי זאת ח"ו, אם לא מדאגה מדבר האגרת השלוחה לאויבינו פלילים להביאני בחזקת היד, כאלו כבר נגמר דיני לפני זקני העדה כאחד הריקים והמורדים והפושעים ח"ו. כי נוראות נפלאתי, מה ראו על ככה לפסוח על שתי הסעיפים, לזאת סעיפי השיבוני, אין זאת כי אם קראו אחרי מלא להסכים עמהם את אשר כבר עשוהו, ולהיות אף ידי תכון אתם במכתב לענות אמן בעל כרחי. כי אם לכו ונוכחה יאמר נא ישראל, היו מקדימין לשלוח אחרי ליום הכניסה, בטרם יצא הקצף מלפניהם, וכתוב וחתום ונשלוח ספרים ביד הרצים אל כל האויעזדין בפקודות ואזהרות נוראות. ומה הי' לי לבא ולצעוק על העבר. וגם אמנה מהראוי הי' שלא להשיב תשובה נצחת זו. אמנם אמרתי היום עת וזמן קהלה לכל היא, למען ישמעו כל העם בדברי, וידעו כל הקהל הזה כי ה' אתנו, אין פרץ ואין יוצאת ח"ו. והעולה על רוח הקמים עלינו הי' לא תהי' ולא נהייתה מעולם.

והנה לא איש דברים אנכי להרחיב פה ולשון מדברת גדולות. אך בקצרה נקטה נפשי בשאלתי ועמי בבקשתי, כי נמכרנו אני ועמי, ולא בכסף נגאל, כי אם ברחמים ותחנונים אשר אנחנו מפילים לפני הדרת קדשם, לבלתי ידח ממנו נדח, להרחיקנו מעל גבול ישראל בהרחקות שונות, אשר יצאו מפי חכמי ק"ק שקלאב כשגגה מלפני השליט, לדון בדיני נפשות עם רב מישראל, להבדילם מעדת ישורון, ולכנותם בשם מלעיגים על דברי חז"ל. מה שהוא שקר גלוי ומפורסם לכל יודעינו ומכירינו, אשר מגודלים אתנו מנעורינו ועד היום הזה, כי אנחנו מאמינים בני מאמינים, ותורה אחת ומשפט אחד לכלנו, ומה יקרו מאד בעינינו דברי חז"ל, וערבים עלינו דברי סופרים יותר מיינה של תורה, וגם יש בנו זהירים וזריזים לקיים דקדוקי סופרים ביתר שאת ויתר עז, ויראים את ה' מרבים וכן שלמים מעמינו בנ"י. והאיך יכולים להכחיש את החוש באומדנות והוכחות הרשומים במכתבם.

ובר מן דין הנה נודע בשערים, שערי ציון המצוינים בהלכה, דבדיני נפשות לא אזלינן בתר אומדנא, כי אם בעדי ראי' וחזקה. ואף גם זאת, הנה התורה חסה על ממונם של ישראל וצער בעלי חיים, ואמרה יבא בעל השור ויעמוד על שורו, ואין מקבלים עדות שלא בפניו. ואף ר' יעקב לא פליג אלא בשור דלאו בר טענה הוא, אבל בבעלים דבני טענה נינהו מודה, כדאיתא בב"ק דף מ"ה. ואיך לא חסו ולא חמלו שלא להחיות עם רב מישראל, וטרפו נפשם לירד לחייהם ולגמור דינם שלא

בפניהם, לבלתי שמוע מהם שום טענה ומענה ופתחון פה והתנצלות בעולם. אלא בתר דעבדין מתמלכין, ושלחו אחרי להושיט ידי להם לאשר כבר עשוהו, וסמכו זקני העדה ראשם ורובם על גביית עדות אשר לכל מסורה, ונגבית שלא בפני בעל דין שלא ברצון חכמים, כי אם בפני ב"ד הדיוטות, דמסרכי ומדמו מילתא למילתא, בראותם כי המנהג פשוט בקרב ישראל לגבות עדות שלא בפני בעל דין בעסק ממון כשאי אפשר בענין אחר, משום נעילת דלת והפקר ב"ד הפקר, או בקטטות ומריבות כדי להשקיט הריב עפ"י פשר של דבר בלבד, ולא לפסוק הדין ע"פ גביית עדות, כמ"ש רש"ל בתשובה סי' י"א ול"ג יעו"ש. אבל להוריד אדם מחזקת כשרותו, ואפילו לאפרושי מאיסורא, ואפילו כשאי אפשר בענין אחר, אין מפרישין על פי עדות שלא בפני בעל דין. ואפילו בדיעבד לא מהני, משום דהוה כדיני נפשות ממש, כמו שכתב רמ"א בתשובה סימן י"ב, וכפי' הריב"ש ע"ז באבן העזר סי' י"א, דלא כמ"ש הרשב"א הביאו הב"י בחו"מ סי' שפ"ח, דלא קיי"ל הכי אלא כרמ"א ורש"ל וריב"ש דבתראי נינהו, וסבירא להו דהרשב"א יחידאה. ואף הרשב"א לא קאמר אלא דמקבלין עדות שלא בפני בעל דין, אבל מודה הוא דאין גומרין דינו שלא בפניו כדאיתא להדיא.

וכל שכן בנידון דידן שהוא דיני נפשות ממש, ושפיכות דמים תרתי משמע, אשר נשפך דמינו כמים על פי סהדי דלא איברו אלא לשיקרא. מי שמע כזאת מי ראה כאלה. שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך, כי תמנו חפש מחופש ולא מצינו כן בש"ס ופוסקים כ"א במסור מוחזק ומפורסם, ואף גם זאת שלא יסכן לכל ישראל, כמ"ש בטוח"מ סי' שפ"ח בשם אביו הרא"ש ז"ל, אבל אם אינו [אינש] אלמא ובעל זרוע אף במסור אין מקבלים אלא בפניו, כמ"ש הב"י שם מחודש ד' בשם הריב"ש.

ואם אמור יאמרו שהשעה צריכה לכך למיגדר מילתא, שמקבלים עדות שלא בפני בעל דין כמ"ש בחו"מ סי' ש"כ, היינו דוקא היכא דחזינן שהדור פרוץ בעבירות, וכדי לגדור פרצות הדור עונשין את העובר אע"פ שהוגד עליו שלא בפניו, דאינו מתחייב כלל בעונש זה ע"פ התורה, אעפ"כ עונשין את העובר כיון שעינינו רואות שהדור פרוץ ח"ו. וגם הלום אם היו ח"ו עינינו רואות כי רבו המתפרצים בדור להלעיג על דברי חז"ל, הי' לאל ידם של אנשים הנ"ל וישר חילם וכחם לאורייתא לשפוך הזעם על מי שהועד עליו שהוא מן המלעיגים ח"ו ולרודפו עד חרמה, אף אם הועד עליו שלא בפניו, כדי לגדור בפרץ הדור. [אבל] ח"ו לא תהא כזאת בישראל ולא הי' ולא נהייתה כזאת מעולם אף בכל הקמים עלינו, שנהיה אנחנו מוכים ולוקים בהרחקות שונות אלו לגדור פרצתם.

ואף אם הי' נראה בעליל שהדור פרוץ, ח"ו הס מלהזכיר, אין אנו וכל אנ"ש נתפסים בעון הדור ח"ו מפני עדי שקר שהעידו עלינו שלא בפנינו, מאחר שיש לנו עדים רבים כשרים ונאמנים למאות ולאלפים מהמוני עם, המגודלים אתנו מנעורינו ועד היום הזה בכל מקומות מושבותינו, במדינה זו ושאר מדינות המלך ב"ה, הראוים ומוכנים להעיד באמת ואמונה שעיניהם ראו ולא זר כי נקיים אנחנו מעון הזה אשר חשדונו חכמים הנ"ל, ויתנו אותו כמלעיגים על דברי חז"ל, וח"ו לא מיני' ולא מקצתי' ולא שמץ מנהו, כי עיניהם לנוכח יביטו כאשר גדלנו באמונה אתם מנעורינו ועד עתה באמונת חכמים וזהירות לקיים כל דקדוקי סופרים ביתר שאת ויתר עז מרבים משלומי אמוני ישראל, וכל דרכנו לנוכח פניהם, כי לא בסתרי דברנו ולא במחשך מעשינו, והמה ראו כן תמהו על חכמים הנ"ל מה הגיע אליהם להכחיש חוש הראות, כי רואים בעיניהם מדי יום ויום, שאנחנו מחזיקים בתורת ה' שבכתב ושבעל פה בכל גופנו ומאודנו יותר משאר העם הכשרים ונאמנים בעיני החכמים הנ"ל. והאיך יתהפך כחומר חותם תעודת חכמי הנ"ל. ולא תוכל הארץ להכיל גודל חילול שם שמים ובזיון התורה בעיני המון עם, לאמר זו תורה וזו שכרה. וכי כך דרכה של תורה אשר בה מלכים ימלוכו, להיות מושלים ומקשיבים על דבר שקר גלוי לכל העם אשר סביבותינו. כי גם אם נמצא בם דוברים עלינו סרה, אין זה כי אם קנאת איש מרעהו אשר פגע בכבודו, ולא בדעת ידברו, כי אין מעמידין על דעתם כ"א תולים בדעת אחרים, הם הנקראים בשם זקני העדה. וגם הזקנים לפי הנשמע אומרים שנתלים באילן גדול, כמפורסם לרבים שיחיד בדורו הוא. ובאמת יחידאה הוא ולגרמי' הוא דעבד, ואין היחיד מכריע את הרבים אשר אתנו, כי מי לנו גדול מרבי אליעזר הגדול, שאם היו חכמי ישראל בכף שני' מכריע את כולם, ואף על פי כן נמנו ורבו עליו וברכוהו, [וד"ל]. ואף אם יש בחכמים הנ"ל ובשאר מדינות המלך ב"ה עוד רבים ונכבדים כמוהו שאין תולין בדעת אחרים כלל, שמדעת עצמם דעת תורה ודעת נוטה נטתה חנם לכתוב עלינו מרורות, בהחלט בלי שום ספק וס"ס בעולם, שאנו מלעיגים על דברי חז"ל, מכמה אומדנות והוכחות שהוכיחו שלא במישור, הלא נודע לכל כי אנשים גדולים כאלה, אשר הגיעו לפרק הזה להגיס לבם לסמוך על דעת עצמם בהוראה זו, הם מיעוטא דמיעוטא, נגד הרבים אשר אתנו, יודעינו ומכירינו מנעורינו ועד היום הזה לא זזה ידנו מתוך ידם, שאף אם היו גם הם מעמידים אותנו בחזרת כשרות מאומדן דעתם בלי ראות כמותם, הא קיימא לן דבאומדנא אזלינן בתר רוב ולא אמרינן תרי כמאה, כדאיתא בספ"ח דיומא. על אחת כמה וכמה שהרבים אשר אתנו, רואינו ויודעינו וראוים ומוכנים להעיד בתורת עדות על פי שבועה החמורה על ראותם אותנו מגודלים מנעורינו באמונה אתם ככל שלומי אמוני ישראל. מה שאין כן הקמים עלינו, אינם אלא כגוזרי גזירות, ופוסקים עלינו דיני אפיקורסים משיקול דעתם, רחמנא ליצלן מהאי דעתא, אבל לא יוכלו להעיד על זה וכל שכן שלא ישבעו על זה.

אמנם אנחנו לא הוזקקנו לעדותן לגבות בב"ד להגיד לאדם ישרו, כי האמת עד לעצמו וא"צ חיזוק כלל כמו

שאמרו רז"ל לא איברו סהדי אלא לשקרי. אבל על חכמים הנ"ל יוספים אנחנו להפליא, איך מלאם לבם לפסול עדות, לאלפים ולרבבות, עם השלמים אתנו בכל עיר ועיר בכל מקומות מושבותינו, שאינם מכונים בשם חסידים, ולא שלחו אחריהם לדרוש ולחקור ולגבות עדות בבית דין, וכל האנשים יתנו עדיהן ויצדיקו צדקותינו ויגידו על יושרנו וכשרון פעולתנו, ואח"כ היו שוקלין כף זכות נגד כף חובה, אמנם הם פתחו בחובה תחלה ואין להם חפץ כלל לצדקנו במשפט.

חדא ועוד קאמינא, כי אם עבר עליהם רוח קנאה לקנאות לה' ולתורתו, היה להם למחול על כבודם הרמה ולעבור בעצמם ובכבודם משער לשער במחנה אשר אנ"ש חונים שם, כי אז עין בעין יראו וידעו כי באמת תורת ה' אתנו וכנים אנחנו ועליה אנחנו מומתים. העת להם לשבת בבתיהם ספונים, וכמתלהלה יורה המורה זיקים וחיצים חץ שחוט לשונם תהלך בארץ, מלאוהו דם מפה לפה וישלחו את האדם איש באחיו ואיש ברעהו, הזאת היא שימת שלום על ישראל, שומו שמים על זאת.

ואף אם לו הי' כדבריהם, שנמצא בנו איזה איש שיש בו עון אשר חטא, הוא רשע בעונו ימות ואת נפשנו הצלנו, ומי הוא זה ואי זה הוא אשר מלאו לבו והעולה על רוחו לדון ממי שיצא מן הכלל על הכלל כולו, אין זה כי אם רוע לב. ולא מחכמה שאלו על זה, כי אם מחכמים החדשים אשר מקרוב באו אשר לא שערום אבותינו, ונותן יד לפושעי אומות העולם על כל ישראל לתת חרב בידם להרגנו, כמו באם שהמצא תמצא גנבה ביד אחד מישראל, לאמר הן כל חבריו יבושו, שכל ישראל חברים לעיני אומות העולם יותר מחברת אנ"ש לעיני הקמים עלינו לרעה. ירא ה' וישפוט.

ועת כל אשר ישובו יתפלאו עלינו, הן בנדון הספרים שנדפסו מחדש הן בנדון שאר פרטי דברים אשר קצרה היריעה מהכיל פרטי ענייניהם, כי איככה אוכל וראיתי בלב כל אחד ואחד ולהביא במכתב את כל דבר הקשה ותשובתו בצדו.

לכן בזאת העצה היעוצה נאות להם, שים כה נגד אחי ואחיך ויוכיחו בין שנינו, בגובערני' שלנו או במקום ממוצע בין שני הגובערניעס, לפני האנשים מאצילי הארץ החורים והסגנים יודעי דעת ומביני מדע, ואליהם תטוף מלתי להשיב בפניהם אמרים אמת אל כל אשר ישאלוני משפטי צדק.

כי האנשים הנקראים זקני העדה וכיוצא בהם, עקימת שפתם הוה מעשה בזה, לא יוכלו לחזור ולהגיד פסולין לדון, כדאיתא בגמרא כל תלמיד חכם שמורה כו' ואם לאחר מעשה אין שומעין לו. וכיוצא בו כתב הש"ך בחו"מ סי' שע"ט בשם הרשד"ם ע"ש דחשיבו כנוגע בדבר. ושאר העם אע"פ שעשו מעשה על ידם, הרי הם תלוים בב"ד.

וגם כל דבר הקשה בעיני חכמי הנ"ל הנמצא כתוב בספרים הנ"ל, עלי לבארם באר היטב לפני קציני הארץ יודעי דתוה"ק דהנגלות לנו ולבנינו. ואף שאין להם יד ושם בנסתרות לה' אלקינו, אעפ"כ נכון לבי בטוח בה' שיתן לי לשון למודים להבינם ולהשכילם בהראות להם מוצא כל דבר ומקורו בספרים הקדמונים, כי אותיות מחכימות ועין בעין יראו שאין כל חדש תחת השמש, ואין לנו תורה חדשה ח"ו, רק הכל כאשר לכל נמצא כתוב בספר את אשר כבר עשוהו כגדולי הראשונים.

והנה לעת כזאת, בהקהל את העם שרי קודש ושרי אלקים, יאתה להם להושיע ידם להם, ועליהם הדבר מוטל להגביל זמן ומקום מוגבל וממוצע לשניהם, ואנשי שם קריאי מועד הממוצעים לשנים ינקבו בשמותם לבא ליום מועד למקום ועד. ונוגה כאור תהי' צדקנו ומשפטנו כצהרים והיתה מנוחת שלום והשקט, ולא יהי' שום פירוד בין הדבקים בה' אלקים.

ועתה אתם ברוכי ה', עד אשר יקום לאור משפטנו, יצא דבר מלכות מלפניהם, נכתב ונשלות לכל האויעזדין לקרב את המרוחקים בהרחקות אשר יצאו מפי חכמים הנ"ל ומהם ראו וכן עשו המוני עם להרע אותנו, ונתנו אותנו כבני בליעל וכאפיקורסים גמורים שכל הקודם להרגו זכה ומזכה את הרבים וזכות הרבים תלוי' בו. ואלמלא מוראה של מלכות איש רעהו חיים בלעו, וצדקה תחשב לו. ובהצנע לכת כבר נעשו מעשים אשר לא יעשו, והותרה הרצועה לירד לחייהם ולקפח פרנסתם במה דאפשר. ונודע מה שאמרו רז"ל שכל הגוזל פרוטה מישראל כאלו נוטל נשמתו הימנו ונפשו ונפשות ביתו, מלבד הלבנת פנים ושפיכות דמים אשר נשפך כמים, כי נשאנו חרפה בגוים ובושת פנים כסתנו בקרב אחינו בני ישראל.

ארץ ארץ אל תכסי דמינו ואל יהיה מקום לזעקתנו, עד ישקיף ה' וירא מן השמים, ויתן אותנו לרחמים לפני אחינו הרחמנים בני רחמים לעורר רחמים המרובים עלינו ועל עוללינו וטפנו להחיותנו כיום הזה וליתן לנו שם ושארית על פני האדמה, ויתן בלבם לשמוע אל הרנה זו התפלה ובקשה השטוחה ופרושה לפני הדרת קדשם, שלא ישליכו דברי אחרי גוום, כי אם יכנסו דברי באזניהם ויפקחו עיניהם להשקיף עלינו בהשקפה לטובה ועין חמלה וחנינה, כי אחינו בשרנו הם.

ומי שהשלום שלו ישים בלבם שלום ואהבה אחוה ורעות, והי' לבבם עם לבבנו כאשר לבבנו עם לבבם. ויסכר פי דוברי שקר ונרגן מבינותינו, ח"ו לא תהא כזאת בישראל ולא נהייתה מעולם. כי אף אם יש איזה יחידים אשר הוציאו מפיהם דבר והטיחו דברים שלא כהוגן, ה' יודע ועד כי בלא דעת ידברו, כמש"ה איוב לא בדעת ידבר וכשארז"ל אין אדם נתפס על צערו.

ואם לדבר הזה יסלח ה', אתם גם אתם הדבקים בו ובמדותיו באמת ובתמים יאתה לכם הסליחה לדבר הזה וכיוצא בו, ואל תשאו עלינו חטאת. כי אם כה תעשו כמצווה עלינו גם ה' יתן הטוב ויכפר בעדנו, ויתן אותנו לרחמים

לפני כל שובינו, כמו שאמרו רז"ל שכל המרחם על הבריות מרחמים עליו מן השמים, וימהר ויחיש לגאלנו שנית בקרוב.

כנפשם ונפש או"נ מלב ונפש.

שניאור זלמן במוהר"ב (ז"ל) [יצ"ו]

(אג"ק אדה"ז אגרת י')

◆◆◆

מס"נ הרבנית דבורה לאה למען אדמו"ר הזקן ותורת החסידות

"בשנת תקנ"א-תקנ"ב פרחה שושנת החסידות ושלטה עין רעה, כעין רעה ששלטה במקדש ראשון ושני, ונתעורר קטרוג גדול למעלה. הסכסוכים בענייני הכלל ובענייני ארצנו הקדושה בפרט, חילופי המכתבים בין רבותינו שבארצנו הקדושה לבין אדמו"ר הזקן, והדילטוריא שהכניסו בין אדמור"י וואהלין לבין אדמו"ר הזקן - החשיכו את מאורות ישראל קדישא, ומעשה שטן הצליח, ואדמו"ר הזקן חשב שבא עתו, עת שקיעת השמש. הרבי שלח בידי החסיד ר 'יעקב מסמיליאן פדיון-נפש אל הרב הקדוש רבי נחום מטשערנוביל, בעדו ובעד כללות ענין החסידות.

באחד הימים, מסר הרבי לבתו הרבנית הצדקנית דבורה לאה, על הכוונות שכיוון בקריאת שמה דבורה לאה, וסיפר לה כל פרשת הענין בגודל עבודתו בענין התפשטות תורת רבותיו הקדושים, והמצב הטוב אשר תהילה לא-ל הענין מתקבל בהצלחה גדולה, אבל "גירא בעינא דשטנא "(=הי' זה כחץ בעיני השטן) ואשר נפסק עליו למעלה כו'... הוא אמנם חושב שההמשכות בעולם התחתון יוכלו להימשך גם מן העולם העליון ,אלא שאין זו הנהגה של תיקון והוסיף, שהוא מרגיש ששעה כבדה היא והקטרוג גדול מאד, ויצטער על מצב החסידים ותורת הבעל-שם-טוב.

הרבנית לא ענתה כלום והלכה לה.

כעבור זמן מה חזרה ואמרה לו שעל כך אסור להסכים .

הרבנית הבינה שהמצב איום ונורא ,ואשר בתוצאותיו תלויים חייו של אבי'. ימים אחדים הייתה כמבולבלת מכל אשר שמעה, ותחליט שמחוייבת היא לגלות את הדברים לפני יחידי סגולה כדי להתייעץ אתם. וגמרה בלבה למסור את חיי'ה בעד חיי רבינו הגדול.

נלך למסירות נפש בשמחה ובטוב לבב

הרבנית קראה אלי' שלשה מזקני החסידים, ר' משה מייזליש, ר' פנחס רייזעס ור' משה ווילענקער, ותדרוש מהם שיבטיחו לה לשמוע בכל אשר תצווה עליהם, ואשר ישבעו לה בשבועת אומן, בכל החומר שבדיני התורה שהכל יישאר בסוד גמור עד שאפשר יהי' לגלות.

האריות הללו, אם כי היו אבירי הדעת ואדירי הלב, בכל זאת התרגשו מאד ,ואמרו לה שצריכים הם להתיישב בדעתם תחלה, בינם לבין עצמם, אסיכולים הם להסכים לתנאים שהתנתה ,ובקשו שהות של יום אחד.

בימים ההם היה הרבי סגור בחדרו יותר מכפי הרגיל, ואף החסידים המקורבים ביותר לא יכלו להיכנס לחדרו "לגן עדן העליון". השינוי בהנהגתו הראה לדעת כי עת צרה היא, עת מצוקה, אבל מהי הצרה ובמה אפשר להועיל לה או לעשות לביטולה - איש לא ידע.

שלשת הנבחרים התוועדו ביניהם פעמיים במשך היום, והחליטו להמשיך בהתייעצותם במשך כל הלילה כדי לשקול בדעתם אם יכולים הם למלא אחרי התנאים שהתנתה הרבנית.

הם התוועדו ביניהם, התבוננו במצב ויבינו נאמנה שהרבנית, בת הרבי ,יודעת מכל הנעשה יותר מאשר יודעים הם, ומשום כך מוכרחים הם למלא אחרי כל תנאיה. ובהחלטה זו באו אליה בזמן שקבעה להם.

◆◆◆

הרבנית קיבלה אותם בסבר פנים יפות, ופתחה ואמרה: כולנו חסידי אבינו-רבינו אנחנו ,וכולנו מחוייבים למסור את נפשנו בפועל ממש עבורו ועבור תורתו ,תורת הבעש"ט! - היא פסקה מלדבר ופרצה בבכי

לשמע הדברים אלה, התרגש החסיד רבי משה מייזליש, עמד במקומו בבהלה, ואמר: - מה אתם בוכים, אמרו לנו מה הדבר הזה, אנכי הראשון ההולך למות, באש או במים, בעבור רבינו הגדול, בעבור תורת הבעש"ט, הגידו לנו מה לעשות, אנכי אלך בשמחה ,בשמחה וטוב לבב מרוב כל, כאשר ביאר לנו רבינו הגדול.

ראשית דבר - ענתה הרבנית - אני דורשת מכם להישבע בשבועה חמורה שאין לה הפרה, שתקיימו ככל אשר אומר לכם, והשבועה תהי' רק על דעתי, כי הרי אינכם יודעים מה אומר לכם. ובכן הישבעו שבועה חמורה על פי התורה, שאין לה הפרה כלל, גם בדבר שנוגע בנפש אדם.

לשמע דברים אלה, הנה גם החסיד רבי משה וילענקער - שהי' ידוע לבעל מוח מבהיל ואדיר לב והי 'מופלא במתינותו - התרגש מאד ויאמר, כי דבר כזה יש לעשות בשיקול הדעת

ובמתינות גדולה, וכי ירא הוא להסכים על כך.

רבי משה מייזליש ורבי פינחס רייזעס לא רצו להוסיף ולהימלך בדעתם, באומרם: הרי החלטנו כבר למלא אחרי כל התנאים, והשנים הכריעו את השלישי והסכימו וישבעו שבועה חמורה על פי התורה.

בית דין של 3 רבנים

עתה - אמרה הרבנית - הנני ממנה אתכם לבית דין ואתם תקבלו עליכם להיעשות לבית דין, לפסוק הלכה למעשה על פי גזירת חוקי ודיני תורתנו הקדושה

המצב שנתהווה - המשיכה הרבנית - אחרי חידודי העניינים שנעשו על ידי הדילטוריא בין האדמו"רים שבארצנו הקדושה ואדמו"רי וואהלין לבין אבינו-רבינו, הוא מבהיל ביותר, ועל פי הדברים ששמעתי מאבי, עלולים להביא לתוצאות איומות.

◆◆◆

שלושים שנה - המשיכה לומר בשם אביה - צריך האילן הטוב, לעידור ולניכוש עד שיתן פריו מאז היותו אילן. תורת מורנו הבעל שם טוב ומורנו הרב המגיד ממעזריטש זה עתה נהייתה לאילנא דחיי. ועתה נתעורר הקטרוג הנורא העלול לגדוע את הכל. רוצה אני לחיות - כי כך האדם מחוייב על פי התורה, אבל עוד יותר רוצה אני לעדור ולנכש את האילן הזה, שיתן את פריו עד כי יבוא שילה. מורי הרב המגיד נשמתו עדן אמר לי שיבואו זמנים קשים ורעים והבטיח לי שבכל עת יעזור לי. ראיתי את מורי ואת רבו - הבעל שם טוב - אבל פניהם שחורות, סימן כי תורתם בסכנה ואות הוא כי...

מעיינות מים נפתחו - מספר החסיד ר' משה ווילענקער - בהלה אחזה את כולנו ונבכה בבכי רב ודעתנו מתבלבלת.

ובכן - סיימה הרבנית - החלטתי לתת את חיי תמורת חיי אבי, רוצה אני להיות כפרתו, אני נותנת את ימי חיי לאבי, אני הולכת למיתה ואבי ילך לחיים טובים וארוכים בשביל להחזיק את האילן אשר נטע, ויעדרו וינכשו, ובזה אזכה גם אני בתורת אבי.

כאמור, שלח רבנו הזקן פדיון נפש אל הרב הקדוש רבי מנחם נחום מצ'רנוביל והוא כבר היה אז במקוה לטבול לכבוד החג, חיכה בטבילתו באמרו - מביאים אלי פדיון נפש מליאזנא. לאחר מכן קרא רבנו הזקן אליו מנין מחסידיו הגדולים - מתלמידי "חדר" א' - ואמר להם:

- בראש השנה זה זקוקים לעזר ולסעד, מכיוון שגם הוא - רבי מנחם נחום - אין ביכולתו לפעול, והוא הרי הזקן שבחבורה.

אבא, אל נא תדבר...

בערב ראש השנה אחרי תפילת מנחה נכנסה הרבנית דבורה לאה לאולם ה'מניין הקטן', בו נכחו אז בני הבית של הרבי וכן יחידי סגולה מבין התלמידים הקשישים. כולם היו שקועים אותה שעה באמירת תהילים

הרבנית ניגשה אל ארון הקדש, פתחה את דלתותיו והכריזה בקול רם:

הינכם עדים, שבפני ספרי התורה הקדושים, אני מקבלת על עצמי בדעה צלולה ובאלה ובשבועה, שאני דבורה לאה בת שטערנא, מחליפה את אבי רבי שניאור זלמן בן רבקה, שהוא יישאר בחיים!

מנחם – נוחם הוא לי

בליל ראשון של ראש השנה אחרי התפילה, יצא אדמו"ר הזקן מחדרו, בניגוד לנוהגו שלא לדבר כלל בליל ראש השנה, שאל היכן נמצאת דבורה לאה. כשראה אותה התחיל לומר לה "לשנה... ", אולם הרבנית קטעה אותו ואמרה לו: "לשנה טובה תכתב ותחתם. אבא, אל נא תדבר"...

במוצאי החג קרא אדמו"ר הזקן את בתו הרבנית ואת בעלה ר' שלום שכנא לחדרו. ר' שלום שכנא עמד ליד הקיר ובכה, באומרו: מה עושים בילד בן שלוש, ועוד ילד כזה...

(=הוא התכוון לבנו מנחם מענדל ,הרבי הצמח צדק, שביום ערב ראש השנה הי' יום הולדתו השלישי.)

למחרת החג, ג' תשרי תקנ"ג ,נסתלקה הרבנית דבורה לאה לעולמה, כשהיא בדעה צלולה עד הרגע האחרון.

בקשתה האחרונה מאביה היתה שיחנך וידריך את בנה יחידה. אדמו"ר הזקן הבטיח לה שימלא את בקשתה ,ובין השאר אמר לה:

- בנך מנחם, נוחם הוא לי, נוחם יהיה לך, ונוחם יהיה לישראל.

במשך ימי השבעה התפלל אדמו"ר הזקן בעצמו לפני התיבה את כל שלוש התפילות, והיתום הפעוט אמר את הקדישים.

בערב יום הכיפורים עלה אדמו"ר הזקן על ציון קברה של בתו הרבנית ,וציווה לקחת גם את נכדו לשם.

בעמדו ליד הקבר, ובהחזיקו בידו של הילד, אמר:

כשם ש"גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם", כך גם גדולה ברכתם של צדיקים במיתתם יותר מבחייהם.

דבורה לאה בת סטערנא! היום הוא ערב יום הכיפורים, ברכי נא את בנך יחידך, היתום מנחם מענדל בן דבורה לאה, שזה הקטן גדול יהי '- בתורת הנגלה ובתורת הנסתר בהצלחה ,במעשים טובים ובאריכות ימים ושנים. בקשי נא רחמים עלי, על קהל עדת החסידים ועל תורת הבעל שם טוב.

(אוצר סיפורי חב"ד)

פרק ג

פסקי דין
בסיפורי רבותינו נשיאנו

הבעש"ט ובית דינו מטכסים עצה לבטל גזירה ◇ רבנו הזקן מציל את בעל ההפלאה ◇ פסיקת הצמח צדק עבור יהודי בעולם האמת ◇ עיכוב פסק-דין ע"י הצ"צ הציל חיים ◇ ממשלת רוסיה כותבת טעינו, תוצאות פסק דין מהראגטשובער

הבעש"ט ובית דינו מטכסים עצה לבטל גזירה

פעם בימי הבעש"ט היה רח"ל גזירה על מושב ישראל כליה, הבעש"ט קרא אליו את ר' מרדכי ור' קהת, חבריו הצדיקים הנסתרים, להושיב בי"ד לחפש עצות כיצד לבטל הגזירה, -(היו אלו שהבעש"ט היה רגיל אתם להשתמש כאשר היה לו צורך בכך..)

(תרגום מאידיש -משיחת שמח"ת תרצ"ז
- קובץ מכתבים בסוף התהילים)

רבנו הזקן מציל את בעל ההפלאה

רבנו הזקן בהיותו במזריטש הציל את רבי פנחס בעל ההפלאה. פעם אחת, נכנס הרב המגיד למתיבתא קדישא, מקום מושב כל התלמידים, ובקש שימצאו איזה ענין במה להציל את רבי פנחס. כי ראה עליו קטרוג גדול, על שחידש איזה ענין גדול בתורה ונהנה מכך, ומשום כך פסקו בבית דין של מעלה שיסתלק מהעולם.

חיפשו כל התלמידים איזה לימוד זכות, על פי דין תורה, להסיר את גזר הדין ולא מצאו. עד שקם רבנו הזקן ואמר שעל פי דין תורה יש לו לימוד זכות על רבי פנחס. היות והרמב"ם פוסק ההלכה, שגוסס חשיב כמת ואם נגמר עליו הגזר דין של מיתה הרי הוא כבר עכשיו באופן כזה, ואחר כך יתרפא. הסכימו כל החבריא קדישא ורבם הרב המגיד בראשם, שההלכה כהרמב"ם שגוסס חשיב כמת ושאחר כך יתרפא ברפואה שלמה, וכך הי' שחזר לבריאותו.

(ספר התולדות המגיד ממעזריטש עמוד 71)

פסיקת הצמח צדק עבור יהודי בעולם האמת

אדמו"ר הצמח צדק סיפר: היה יהודי אחד ששמו ר' יעקב, הוא היה חסיד של הרוזינער הקדוש (זו היתה לשונו הקדושה של הצ"צ - פון דעם הייליגן רוזינער - רבי ישראל מרוז'ין הקדוש), ר' יעקב שכר בית מרזח ממוכסן יהודי אשר גם שמו היה ר' יעקב, והיה איש תם וישר. מוכסן זה שכר מהפריץ שהיה בעל הרכוש, קרקעות ובתי מרזח, והשכירם לאנשים פרטיים.

החוכר היה איש עני, וזמן רב לא שילם למוכסן דמי שכירות. תבע ממנו ר' יעקב פעמים רבות את המגיע לו, אולם לחוכר לא היה במה לשלם. רצה המוכסן לגרשו מביתו. החוכר, בשמעו זאת נסע מיד לרבו, אל הרוזינער הקדוש, וסיפר לו שר' יעקב המוכסן עומד לגרשו, שלח הרוזינער לקרוא למוכסן, דיבר איתו וביקשו למחול לחוכר. והואיל ור' יעקב היה איש תם וישר, שמע לדבריו של הרבי, מחל לו את כל החוב שהגיע לו מדמי השכירות, ולא זו בלבד אלא שהפחית את דמי השכירות החל מחודש זה, אולם ביקשו שהחל מעכשיו ישלם בזמן.

אך החוכר היה עני ואביון ולא יכל היה בשום אופן לקיים את הבטחתו, ואת דמי שכירותו לא שילם גם עכשיו. ר' יעקב המוכסן המשיך לתבוע את חובו, ובראותו שאינו משלם רצה מיד לגרשו. נסע החוכר שוב לרוזין וסיפר לרבו את צערו הגדול, שעומד הוא להיות מגורש, הזמין שוב הצדיק את המוכסן, הירבה לשוחח עמו עד אשר השפיע עליו שימחל שוב. ור' יעקב המוכסן, שהיה איש תם וישר, קיבל את דברי הצדיק הקדוש ומחל לחוכר שנית, ופיחת עוד את דמי השכירות והאריך לו את זמני הפרעון לתקופה ארוכה יותר, כדי להקל עליו ולאפשר לו לשלם בזמן.

אבל גם הפעם, לאחר כל ההקלות, לא קיבל מהחוכר דמי שכירות, ויעמדו לגרשו מביתו תיכף ומיד. נסע ר' יעקב החוכר אל הצדיק מרוזין בשלישית וידבר עמו, אולם הפעם לא אבה המוכסן לשמוע לקול הרבי. הוא טען: עשיתי רבות כדי להקל עליו. מחלתי לו על חובותיו פעם אחת, פעם שניה, יותר מזה לא אוותר.

התחיל הצדיק הקדוש לבקש ממנו שימחל לו על אף הכל.

ענה לו המוכסן בתקיפות: הרבי איננו בעל הבית על כספי.

ואמנם לא שמע לדבריו, ויגרש את החוכר מביתו.

לאחר פטירתו של ר' יעקב המוכסן, הגיע לעולם האמת, ושם התחילו לעיין בדינו. באו המקטרגים וטענו: איש זה גירש יהודי, אותו ואת בני ביתו מביתם, וקיפח את פרנסתם.

טען המוכסן: מה חטאי? האם מעט עשיתי עבור היהודי הזה? כמה פעמים מחלתי לו, הארכתי את זמני פרעונו, פיחתתי לו מדמי השכירות, ומה עוד היה עלי לעשות? האם יכולתי לוותר לגמרי על כספי? - ועוד אמר - בית הדין שלמעלה אינם יודעים מהו כסף. מהו היוקר והערך שלו. עד כמה חשוב הוא בעולם הזה, על כן מבקש אני שימסרו דיני לנשמות שהיו בעולם הזה ויודעים כסף

מהו, רצוני שהם ידונו את דיני.

עשו למעלה כבקשתו ומסרו דינו ל"בית חדש" (ר' יואל סירקש) ול"בית יוסף" (ר' יוסף קארו) ויעיינו המה בדינו ואחד זיכהו ואחד חייבו.

טען שוב ר' יעקב המוכסן ואמר: - הואיל והב"ח והב"י עזבו כבר מזמן את העולם הזה, שכחו מהו כסף, על כן מבקש אני שימסרו את דיני להכרעה לנשמה הנמצאת עכשיו בעולם הזה, והוא יכריע ויפסוק.

ובעולם האמת בחרו באדם מהעולם הזה.

עד כאן סיפר אדמו"ר הצמח צדק נ"ע, וכשסיים שאל את כל החסידים העומדים באותו מעמד: מה אומרים אתם?

שתקו כולם ולא השיבו.

המשיך הצ"צ נ"ע בדבריו ואמר בזה הלשון: - איך זאג אז ר' יעקב איז גירעכט. וואס זאגט אירי? הא? (אני אומר שר' יעקב צודק, מה אתם אומרים? הא?)

חזר הצ"צ יחד עם כולם ג' פעמים: גירעכט, גירעכט, גירעכט.

<u>אז הבינו כולם שאדמו"ר הצמח צדק, נבחר להיות הדיין השלישי, ופוסק עכשיו את דינו של ר' יעקב איש תם ומזכהו.</u>

(שמועות וסיפורים ח"א עמ' 59 (בשינויים קלים) עפ"י ספר השיחות תש"ד פ' בא)

עיכוב פסק-דין ע"י הצ"צ הציל חיים

פעם היתה שאלה אודות עגונה ובאו עדים וכו', ואמר כ"ק אדמו"ר הצמח צדק שיחכו זמן מה ובינתיים בא הבעל חי. ולכאורה הרי ע"פ דין היתה מותרת להנשא, ומה בכך שראה כ"ק אדמו"ר הצ"צ שהוא עוד חי . . הנה ע"ז ביאר הצ"צ הטעם לזה, כי אילו היו מוציאים פסק דין שהיא מותרת, הרי התורה קובעת את המציאות שבעולם, ולכן גם אם היה הבעל חי מ"מ מכיון שנפסק בהלכה שאשתו מותרת היה מת. דמכל זה מובן דהתורה פועלת ומחדשת את המציאות שבעולם".

(מאמר ש"פ אחרי, שבת הגדול תשד"מ)

ממשלת רוסיה כותבת טעינו, תוצאות פסק דין מהראגטשובער

התחלת כל הענינים היא - **בתורה**, כמאמר "קב"ה אסתכל באורייתא וברא עלמא, בר נש מסתכל בה באורייתא ומקיים עלמא".

ואכן, <u>מצינו אצל לומדי תורה אמיתיים שהפס"ד שלהם בתורה פעל שינוי בעניני הנהגת העולם כפשוטו</u>.

ולדוגמא - הסיפור הידוע שאירע אצל הרגצ'ובי, "שר התורה", כפי שכינוהו כ"ק אדמו"ר (מהורש"ב) נ"ע וכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו:

פעם קיבל הרגצ'ובי מכתב ממשרד הממשלה בקשר לתשלומי מסים. כשהסבירו לו - ע"פ בקשתו - את תוכנו של המכתב אודות שני סוגי מסים, אמר, שסוג אחד יש לו מקום ע"פ דין תורה, ולכן, יש לשלם, מכיון ש"דינא דמלכותא דינא", אבל הסוג השני - מכיון שאינו שוה אצל כל תושבי המדינה, אין לו מקום ע"פ דין תורה, ובמילא, אין צורך לשלם. ובסופו של דבר, כעבור ימים ספורים, <u>הגיע מכתב נוסף ממשרד הממשלה, שבו מתנצלים על הטעות בחישוב תשלום המסים, בהודיעם שפטור לשלם חלק מהמסים - אותו החלק שאודותיו פסק הרגצ'ובי שע"פ דין תורה אין צורך לשלם!</u>

וכאן רואים דבר נפלא:

סיפור זה אירע במדינה ההיא - **שהתנגדה** לכל עניני יהדות, תורה ומצוותי', ובמדינה ההיא גופא - בעיר לענינגראד (שבה התגורר הרגצ'ובי באותה תקופה), עיר בעלת חשיבות רבה ביחס להנהגת המדינה (אם כי בימים ההם לא היתה שוב עיר הבירה ממש), כלומר, מקום שבו הנהגת המדינה **בתוקף, בכורי** מצרים.

ואעפ"כ, כאשר הרגצ'ובי פסק שע"פ דין תורה אין מקום לשלם סוג מסים - פעל הדבר על הנהגת המדינה, עד כדי כך, שמעצמם הודו על טעותם ופטרוהו מתשלום המסים.

ולא עוד, אלא שההודאה על הטעות היתה קשורה עם **הפסד ממון**, אשר, במדינה ההיא, לאחרי שמחייבים מישהו בתשלום מסויים, הרי הויתור על התשלום הוא דבר מופרך!...

<u>זהו איפוא כחו של פס"ד בתורה, שמשנה את המציאות דהנהגת העולם, גם כאשר ע"פ טבע לא נראית אפשרות לכך.</u>

(ש"פ מצורע, י' ניסן, שבת הגדול, ה'תשמ"ו)

פרק ד

דוגמאות של פסקי דין
אודות משיח והגאולה

פסקי דין ותוכנם:

א. בקשת הרבי שיפסקו שמשיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד

ב. פסקי דין הגיע זמן הגאולה תשמ"ו - תשנ"א

ג. הרבנים צריכים לפרסם הפס"ד ש "כלו כל הקיצין"

ד. חיוב התגלות משיח צדקנו

ה. הרבי צריך להתגלות כמלך המשיח

ו. הרבי בחזקת משיח ועליו להיות במעמד ובמצב של משיח וודאי

ז. מהפסק דין זוכים תיכף ומיד לקיום היעוד של חזרת הנבואה.

ח. הרבי הוא בחזקת משיח ולא יכבה נרו לעולם ועד מתוך בריאות הנכונה

ט. קבלת המלכות ובריאות כ"ק אדמו"ר מה"מ

י. "דוד מלך ישראל חי וקיים" רבנים ובתי דין חסידיים

יא. "סמיכה" לפני החתונה / הכרזת "יחי המלך"

יב. פרסום 'יחי אדוננו' בשער העיתון

יג. מלכינו משיחנו שיל"ו יתגלה בפועל ממש.

יד. "לא תלין פעולת שכיר" - ויש מצב של פקוח נפש על כן צריך להיות שכר המצוה בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, תיכף ומיד.

טו. צריך להאמין שהרבי מליובאוויטש - נביא והוא הוא המלך.

טז. ללמוד בתורת הגאולה ומלך המשיח.

יז. הגיע הזמן של גאולת ישראל גאולת עולמים ובנין בית המקדש השלישי והרבי מלך המשיח צריך להתגלות מיד ממש.

יח. דוד מלך ישראל - הרבי מלך המשיח חי וקיים.

א. בקשת הרבי שיפסקו שמשיח צדקינו צריך לבוא תיכף ומיד

בעת ביקור הרבנים הראשיים

. . אולי יתקבצו כל הרבנים ויוציאו פסק-דין שמשיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד! ... א' הסימנים ד"עקבות משיחא" הוא - "חוצפה יסגא", ובכן, יש להשתמש ב"חוצפה" לצד הטוב - לבקש ולדרוש מהקב"ה, עד לחוצפה ותביעה הכי גדולה, שמשיח צדקנו יבוא בפועל ממש, ובודאי יהיה הקב"ה שבע-רצון מדרישה ותביעה זו, ויביא את משיח צדקנו בפועל ממש. ...כפי הנראה, הדבר היחיד שחסר הוא החוצפה של בנ"י, לדרוש ולתבוע מהקב"ה שיביא את הגאולה. - גם בענין זה צריכים להתחיל הרבנים הראשיים ... וכל העם אחריהם - ב"קול גדול", ובאופן ד"קהל גדול"! ...הנני חוזר לדברים האמורים לעיל . . שהרבנים צריכים לפסוק שצריך להיות "מסמך גאולה לגאולה" בפועל ממש! ... והעיקר, כאמור, שיהיה באופן ד"וירא כל העם", וכפי שאמרנו זה-עתה בתפלת ערבית - פס"ד של כל בנ"י, חסידים ומתנגדים, אשכנזים וספרדים וכו' - "את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח", וכל שאר הבקשות בנוגע לגאולה השלימה ובנין בית המקדש.

(אור ליום ב' פ' תזריע, בעת ביקור הרבנים הראשיים, כ"ז אדר שני ה'תשמ"ו - מוגה)

ב. פסקי דין הגיע זמן הגאולה תשמ"ו-תנש"א

בשנת תנש"א הגיש הת' חיים מאיר כהן לרבי שליט"א מלך המשיח קובץ כרוך של פסקי דין באותו נוסח עליו חתמו עשרות רבנים, אודות כך שהגיע זמן הגאולה. רשימת הרבנים מופיע בפתח דבר לספר וכפי המודפס להלן,

'ספר' זה היה אחד משנים-עשר ספרים שנשאר על שולחנו של הרבי שליט"א מלך המשיח בכ"ז אדר תשנ"ב, כפי שסיפר הרב גרונר - מזכיר כ"ק אדמו"ר מה"מ.

דוגמא של נוסח הפסק דין עליו חתמו הרבנים,
וכן רשימה של כל הרבנים ובתי הדין שחתמו:

Mordechai Eliahu
Rishon Lezion
Chief Rabbi of Israel

מרדכי אליהו
הראשון לציון הרב הראשי לישראל

ב"ה

פסק דין

היות שכבר כלו כל הקיצין כפי שהובא בגמ' סנהדרין דף צ"ז ע"ב, על אחת כמה וכמה לאחרי ריבוי הקיצין שגילו לנו גדולי ישראל לאחרי זמן הש"ס, הרמב"ם באגרת תימן פ"ג קרוב לסופו וכו' ובהערות הרב מרגליות לשו"ת מן השמים לסי' ע"ב קיבץ הקיצין דכו"כ גדולי ישראל, ולאחרי כל מה שעבר על עם ישראל במשך הדורות, ובפרט בדורנו זה האחרון ההשמדות והגזירות ר"ל וריבוי הצרות והתלאות, שנתקיימו במילואם כל הסימנים שהובאו בגמרא סוטה בסופה סנהדרין צ"ז ע"א אודות עקבתא משיחא ועוד יותר מזה, וכפי שמביא ביד רמ"ה לסנהדרין צ"ז ע"א וז"ל ותמה אני לפי סימנין הללו מפני מה אין בן דוד בא בדורנו זה? ואם כבר בדורו כן הוא, על אחת כמה וכמה בדורנו זה האחרון, שדבר ברור הוא בוודאי בלי שום ספק שכבר כלו כל הקיצין.

זאת ועוד, שלאחרי כל מה שעבר על עם ישראל במשך דורנו זה האחרון כבר עשו ישראל תשובה, עכ"פ הרהור תשובה בלב שע"ז נעשה צדיק (ראה קידושין דף מ"ט ע"ב, שו"ע אה"ע סל"ח סל"א), וכפי שהעידו כמה גדולי ישראל, ומה גם שרואים איך שעם ישראל בארץ ישראל ובכל העולם כולו מכל הסוגים עושים תשובה בשלימות ומהפכים אורח חייהם מן הקצה אל הקצה, וכיון שכן הרי פס"ד מפורש ברמב"ם הלכות תשובה פ"ז ה"ה וז"ל וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין, מיד ממש.

8

Mordechai Eliahu
Rishon Lezion
Chief Rabbi of Israel

מרדכי אליהו
הראשון לציון הרב הראשי לישראל

כ

ובפרט שכבר היתה הריבוי בצדקה, ובפרט בדורנו זה האחרון שמרבין בנתינת הצדקה כו', והרי הבטיחו חז"ל בבא בתרא דף י' ע"א גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה שנאמר ישעי' נ"ו כה אמר ה' שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבא וצדקתי להגלות, וכפסק דין הרמב"ם פ"י מהלכות מתנות עניים ה"א אין ישראל נגאלין אלא בצדקה שנאמר ושבי' בצדקה והובא בטור יורה דעה הלכות צדקה סימן רמ"ז.

וגם כבר היתה תביעת ובקשת בני ישראל למלכות בית דוד ובנין בית המקדש, וכדברי מרן הבית יוסף או"ח סי' קפ"ח משבלי הלקט שאין ישראל נגאלין עד שיתודו ויתבעו מלכות שמים ומלכות בית דוד ובית המקדש.

ואי לזאת, שכבר כלו הקיצין ועם ישראל כבר עשו תשובה, והרבו בנתינת הצדקה, וגם כבר היתה תביעת ובקשת בני ישראל למלכות בית דוד ובית המקדש, פס"ד ברוד בתורתנו הקדושה שצריך להיות ביאת משיח צדקנו ובנין בית המקדש השלישי תיבף ומיד ממש.

וע"ז באה"ח היום יום

חתימות בית דין רבני חב"ד על פס"ד הנ"ל:

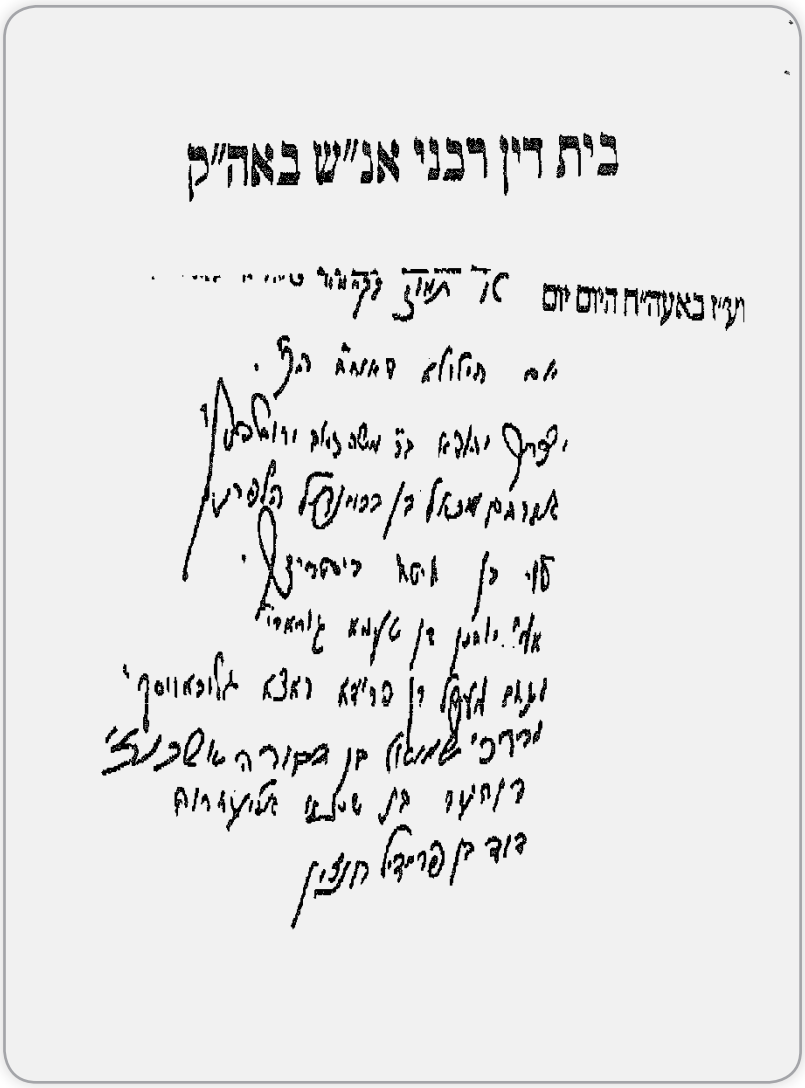

יצחק יהודא ב"ר משה זאב ירוסלבסקי

אברהם מיכאל בן בריינדל הלפרין

לוי בן איטא ביסטריצקי

אלי' יוחנן בן טעמא גוראר'י

מנחם מענדל בן פריידא ראצא גלוכאווסקי

מרדכי שמואל בן דבורה אשכנזי

דובער בן שיינא אליעזרוב

דוד בן פריידיל חנזין

ג. הרבנים צריכים לפרסם הפסק דין ש"כלו כל הקיצין"

כ"ק אדמו"ר שליט"א: ובהמשך לזה יש לעורר עוד הפעם (כפי שאמרתי כמה פעמים) שהרבנים צריכים לפרסם הפסק דין ש"כלו כל הקיצין" ובנוגע לתשובה (כהמשך דברי הגמרא "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") כבר עשו תשובה (כפי שאמר כ"ק מו"ח אדמו"ר כמ"פ).

(ר"ד ושקו"ט בעת ביקור הרב מרדכי אליהו, ו' מר חשון ה'תשנ"ב)

רשימת הרבנים ובתי הדין שפסקו שהגיע זמן הגאולה
בשנים תשמ"ו-תנש"א (מתוך מפתח התדפיס)

מפתח רבנים וב"ד

הקדמה..... ב
א. בד"צ דק"ק שכונת קראון הייטס..... 2
ב. הרב הראשי הראשון לציון..... 6
ג. הרב שלום משאש..... 8
ד. הרב יצחק כדורי..... 10
ו. הרב בן ציון אבא שאול..... 12
ז. הרב ישראל יצחק פיעקארסקי..... 14
ח. בית דין בירושלים..... 16
ט. הרב זלמן נחמי' גולדבערג..... 18
י. הרב יעקב יהודה אליעזרוב..... 20
יא. הרב משה שטערן..... 22
יב. הרב משה ניישלאס..... 24
יג. הרב מאיר גרינבורג..... 26
יד. הרב יאודה צדקה..... 28
טו. הרב ברוך הלוי לייזעראווסקי..... 30
טז. הרב משה דוד שטיינווארצעל..... 32
יז. בית דין צדק דהתאחדות הקהילות דנוא יורק רבתי..... 34
חי. הרב דובער אליעזרוב..... 36
יט. הרב אהרן וויעדער..... 38
כ. הרב שלום ריבקין..... 40
כא. הרב שלמה הכהן גראס..... 42
כב. הרב חיים ישעי' קעניג..... 44
כג. הרב יחיאל מיכל שטיינמענץ..... 46

מפתח רבנים וב"ד

כד. הרב צבי מאיר גינזבערג..... 48
כה. הרב ישראל לייב פארסטער..... 50
כו. איגוד הרבנים דאמריקה..... 52
זך. הרב אברהם דוב העכט..... 54
כח. הרב בן ציון יעקב ואזנר..... 58
כט. הרב גבריאל ציננער..... 60
ל. הרב שלמה יודא שווייצער..... 62
לא. הרב עזריאל חייקין..... 64
לב. הרב מרדכי שמואל אשכנזי..... 66
לג. הרב שניאור חיים הכהן גוטניק..... 68
לד. הרב יצחק דוד גראנער..... 74
לה. הרב יצחק הכהן הענדיל..... 80
לו. הרב מרדכי בעלינאיו..... 82
לז. הרב משה יהודא ליב לנדא..... 84
לח. הרב דוד חנזין..... 86
לט. הרב אברהם מיכאל הלפרין..... 88
מ. הרב יצחק יהודא ירוסלבסקי..... 90
מא. הרב לוי ביסטריצקי..... 92
מב. הרב אלי' יוחנן גורארי'..... 94
מג. הרב מנחם מענדל גלובאווסקי..... 96
מד. הרב אהרן ברנשטיין..... 98
מה. הרב ישראל גרוסמן..... 100
מו. הרב רפאל בנימין לוין..... 102
מז. הרב בנימין אדלר..... 104
מח. הרב ארי'ה לייב הכהן כהנוביץ..... 106
מט. הרב ישראל איסר קולנסקי..... 108
נ. הרב ברוך שרגא..... 110

מפתח רבנים וב"ד

נא. הרב סיני הלברשטאם..... 112
נב. הרב אשר ישעי' אייכענשטיין..... 114
נג. הרב יקותיאל פרקש..... 116
נד. הרב יעקב יהודה הכט..... 118
נה. הרב משה יעקב וויס..... 124
נו. הרב גרשון מענדל גרליק..... 126
נז. הרב שמואל קמינצקי..... 132
נח. הרב שלמה יצחק פראנק..... 134
נט. הרב שלום דובער חייקין..... 136
ס. הרב ישעי'ה הרצל..... 138
סא. הרב לוי יצחק ראסקין..... 140
סב. הרב מנחם מענדל ליברמן..... 142
סג. הרב ישראל דניאל הלוי לוי..... 144
סד. הרב שלום דובער גראנער..... 146
סה. הרב פנחס פלדמן..... 148
סו. הרב משה דוד גוטניק..... 152
סז. הרב ברוך דוד לשס..... 156
סח. הרב יהורם אולמאן..... 160
סט. הרב ארי' ליב סאלמאון..... 164
ע. אלעזר אלי' געשטעטנער..... 168
עא. הרב בנציון אפרים מילעצקי..... 172
עב. הרב נחום שפירא..... 176
עג. הרב עזריאל זעליג שארפשטיין..... 180
עד. הרב ברוך אלכסנדר זושא ווינער..... 184
עה. בית דין..... 188
עו. בית דין רבני אנ"ש באה"ק..... 190
הקדשות..... 194

ד. הרבנים צריכים לפרסם הפסק דין ש"כלו כל הקיצין"

פסק דין

על דעת ובישיבת רבנים יושבי על מידין אשר התכנסנו פה בביתּ חיינו, ולאחר שדנו בענין הנורא והמבהיל של עיכוב הגאולה והתגלות משיח צדקנו, והיות כפי ששמענו כו"כ פעמים מפי צדיק ונשיא דורנו - הוד כ"ק אדמו"ר שליט"א אשר "כלו כל הקיצים" ומשיח צדקנו צריך וחייב להתגלות תיכף ומיד, ואחרון הגדול ששמענו פה צעקתם מעומקא דליבא של אלפי ישראל ומלכנו שליט"א בראשם אשר זעקו ותבעו מקירות הלב - "עד מתי??!!".

- אשר ע"כ בכח התורה, אשר יפה כחה בעליונים ובתחתונים, הננו בזה **בפסק דין ברור** ומוחלט אשר קוב"ה יקיים אשר קבע הוא ית' בעצמו בהורתו הק' כי "צדיק גוזר והקב"ה מקיים".

ואי לזאת צריך להתקיים עתה ועכשיו - "נאו" בלע"ז היעוד סוף וקץ שם לחושך הגלות, והשי"ת ברחמיו המרובים יגלה לאלתר ובקרוב ממש את משיח צדקנו - גואל ראשון וגואל אחרון - ויגאל עמו ישראל ברחמיו ויוליכנו קוממיות לארצנו הק' ויהפכו ימים אלה לששון ולשמחה לבית ישראל וכולנו נהי' עושי דכרו לשמוע בקול דברו.

וע"ז באעה"ח ביום עשירי בטבת ה'תשמ"ז
פה ליובאוויטש שבליובאוויטש, ברוקלין נ.י.

ביד"צ דק"ק קראון הייטס "כאן צוה ה' את הברכה"

יהודה קלמן מארלאו
אברהם אזדאבא
יוסף אברהם הלוי העלער

יקותיאל פרקש - ירושלים ת"ו
משה יצחק העכט - ניו היבן, קאנז'
בן ציון בר' ארי' זאב ליפסקר ערד
יעקב עמנואל במוהר"ר דוב יהודה שחט טאראנטא
יצחק זלמן בהר"ר שלום פוזנר נעשוויל טענעסי
עזריאל זעליג ב"ר אברהם זאב ז"ל שארפשטיין סינסינעטי, אהיא
נחמן ב"ר פינחס סודאק - לונדון אנגליא
מרדכי שמואל בהרה"ח משה ז'יחי' אשכנזי כפר חב"ד
יהודה צבי ב"ר משה יעקב פאגעלמאן - וואוסטר והגליל
שניאור זלמן ווילשנסקי מאריסטאן ניו דזערזי
אברהם מיכאל בן בריינדעל הלפרין מעיה"ק ירושלים
אלי' יוחנן בן טעמא גוראר' - חולון ארה"ק
משה בן ישע' ופראדל לאזאר - מילאן איטלי'
ישראל בהר"ר יחזקאל הכהן דערען - ספרינגפילד מאסס.
דוד מאיר ב"ר משה דרוקמן - קרית מוצקין, אה"ק ת"ו
יעקב ישראל בן מוהר"ח ירחמיאל בלומנפלד - מריא דע זשאנירא
מרדכי ב"ר שמואל דוד בעלינאוו צרפת
הלל בן אלטא שרה צערטל, בהר"ר אברהם ברוך ז"ל פעווזנער, פריז
אליעזר בן יקותיאל זוסמאר ריבקין טאמסא פלארידא
שמואל פסח בהרב שמואל פסח ז"ל באגאמילסקי, מייפלוואיז נוא דזוירזי
נחן בהר"ר שניאור זלמן באפולא נ.י.

ביום ראשון, עשרה בטבת ה'תשמ"ז, נכנסו רבני אנ"ש על מנת למסור לכ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א את פסק הדין הנ"ל על-דבר חיוב התגלות משיח צדקנו תיכף ומיד (נאו!). את פסק-הדין מסר הרה"ח הגרי"ק מארלאוו, ראש הבד"צ דקראון הייטס. כ"ק אדמו"ר מה"מ שליט"א עיין בפס"ד במשך זמן, ואח"כ אמר:

השי"ת ימלא משאלות לבבכם לטובה בכל הדברים הכתובים כאן, ובלשון הרמב"ם: אמן כן יהי רצון. ושכ"ז יהי' בעגלא דידן ממש, ובפרט שנמצאים שלשים יום לפני יו"ד שבט.

שנשמע בשורות טובות, ויהפכו ימים אלה "לששון ושמחה ולמועדים טובים".

(ספר השיחות תשמ"ז ח"א ע' 230)

ה. הרבי צריך להתגלות כמלך המשיח

<u>ל' ניסן תנש"א</u> - ערב חג השבועות תנש"א

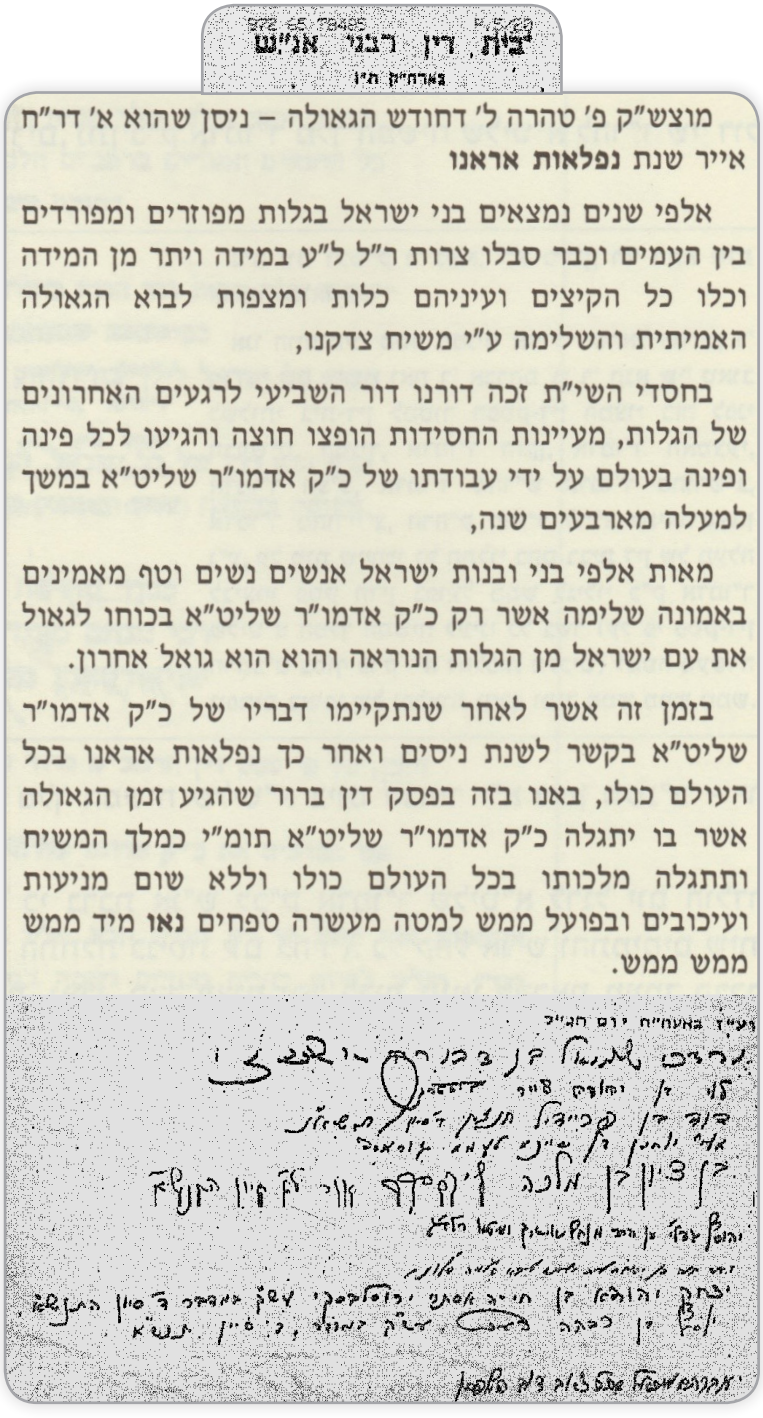

בית דין רבני אנ"ש

מוצש"ק פ' טהרה ל' דחודש הגאולה – ניסן שהוא א' דר"ח אייר שנת **נפלאות אראנו**

אלפי שנים נמצאים בני ישראל בגלות מפוזרים ומפורדים בין העמים וכבר סבלו צרות ר"ל ל"ע במידה ויתר מן המידה וכלו כל הקיצים ועיניהם כלות ומצפות לבוא הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו,

בחסדי השי"ת זכה דורנו דור השביעי לרגעים האחרונים של הגלות, מעיינות החסידות הופצו חוצה והגיעו לכל פינה ופינה בעולם על ידי עבודתו של כ"ק אדמו"ר שליט"א במשך למעלה מארבעים שנה,

מאות אלפי בני ובנות ישראל אנשים נשים וטף מאמינים באמונה שלימה אשר רק כ"ק אדמו"ר שליט"א בכוחו לגאול את עם ישראל מן הגלות הנוראה והוא הוא גואל אחרון.

בזמן זה אשר לאחר שנתקיימו דבריו של כ"ק אדמו"ר שליט"א בקשר לשנת ניסים ואחר כך נפלאות אראנו בכל העולם כולו, באנו בזה בפסק דין ברור שהגיע זמן הגאולה אשר בו יתגלה כ"ק אדמו"ר שליט"א תומ"י כמלך המשיח ותתגלה מלכותו בכל העולם כולו וללא שום מניעות ועיכובים ובפועל ממש למטה מעשרה טפחים **נאו** מיד ממש ממש ממש.

מרדכי שמואל בן דבורה אשכנזי
לוי בן יהודה לייב ביסטריצקי
הרבנים דלקמן הצטרפו אחר ד' סיון
דוד בן פריידיל חנזין
אלי' יוחנן בן שיינע טעמא גוראר'
בן ציון בן מלכה ליפסקר
יהוסף גדלי' בן הרב מנחם רלב"ג
זאב דוב בן יהודה לייב סלונים
יצחק יהודא בן חיה אסתר ירוסלבסקי
יוסף בן רבקה העכט
אברהם מיכאל בן ברריינדל הלפרין

אולי לזה התכוון כ"ק אד"ש מה"מ עם סיומו של חודש ניסן:

...כיון שבימינו אלה ממש (עם סיומו של חודש ניסן דהי' תהא שנת אראנו נפלאות) "**כלו כל הקיצין**" ("קץ הימים" ו"קץ הימין") **כפשוטו ממש**, ובודאי שתיכף ומיד בא משיח צדקנו, וכאו"א מראה באצבעו ואומר "**הנה זה** (מלך המשיח) **בא**", שכבר בא (בלשון עבר) ברגע שלפני רגע זה.

◆◆◆

משיח נמצא בעולם בזמן ומקום הגלות, ובמצב של גלות, שסובל תחלואי הגלות [כהמשך הגמרא "אמר רב אי מן חייא הוא כגון רבינו הקדוש, "אם משיח מאותן שחיין עכשיו [הערה 66 וע"פ פס"ד הרמב"ם - הלכות מלכים ספי"א- היינו שהוא כבר מלך {=דבר מלכות עם פיענוחים עמ' 360}] ודאי היינו רבינו הקדוש", דסובל תחלואים וחסיד גדול הוה], מצפה בקוצר רוח ובכליון עינים להתגלות (מההעלם בזמן ומצב הגלות), דמלך המשיח גואל את ישראל בגאולה האמיתית והשלימה שאין אחרי' גלות, כפס"ד הרמב"ם "יעמוד מלך מבית דוד וכו'".

◆◆◆

... ושם (בהתחלת הסוגיא): "דבי רבי שילא אמרי שילה שמו, שנאמר עד כי יבוא שילה, דבי רבי ינאי אמרי ינון שמו(כמו ינאי, כל אחד היה דורש אחר שמו), שנאמר יהי שמו לעולם לפני שמש ינון שמו, דבי רבי חנינה אמרי חנינה שמו, שנאמר אשר לא אתן לכם חנינה,

◆◆◆

ויש אומרים מנחם בן חזקיה שמו[1]. שנאמר כי רחק ממני מנחם משיב נפשי".

ואנן (חסידים) נעני' אבתרייהו (בנוגע לרבותינו נשיאנו, ובפרט כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו) - יוסף שמו, שנאמר "יוסיף א-דני שנית ידו גו' ואסף נדחי ישראל גו'", יצחק שמו, שנאמר "אז ימלא שחוק פינו".

(תזו"מ ו' אייר תנש"א)

---

1) כ"ה ("בן חזקי"") בדפוסים שלפנינו, ובירושלמי ואיכ"ר: "מנחם" סתם.

ו. הרבי בחזקת משיח ועליו להיות במעמד ובמצב של משיח וודאי

ח – יא סיון תשנ"א

ב"ה. יום ג' שהוכפל בו כי טוב לפ' נשא, אסרו חה"ג, הי' תהא שנת אראנו נפלאות

פסק-דין

היות שכבר יצא מתחת ידינו כמה מהחתומים מטה פסק דין ברור ע"פ תורת אמת שצריכה להיות ביאת משיח צדקנו ובנין בית המקדש השלישי תיכף ומיד ממש, כי כבר כלו כל הקיצין ועם ישראל כבר עשו תשובה, וגם נתקיימו שאר התנאים הדרושים לביאת משיח צדקנו, כמבאר בפסק דין הנ"ל. ורבים מגדולי הפוסקים שבדורנו מכל החוגים ומכל פינות העולם הצטרפו וחתמו על פסק דין זה –

הנה בהמשך לזה, ע"פ פסק דין ברור של הרמב"ם בהלכות מלכים פרק י"א הלכה ד "אם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו כפי תורה שבכתב ושבעל פה ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחום מלחמות ה' הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקיבץ נדחי ישראל הרי זה משיח בוודאי".

הרי ברור ע"פ דין תורת אמת שחל על כ"ק אדמו"ר שליט"א הלכה זו ד"בחזקת שהוא משיח", שהרי נתקיימו בכ"ק אדמו"ר שליט"א כל התנאים המנויים ברמב"ם הנ"ל.

וכיון שע"פ דין תורתנו הקדושה כבר הגיע עת הגאולה, כפסקי דינים של גדולי הפוסקים דדורנו כנ"ל (וכ"ק אדמו"ר שליט"א קיבל פסקי דינים אלו להלכה, כפי שאמר כמה פעמים ברבים בעת התוועדות). זאת אומרת, שכבר נגמר השלב (וכל הפרטים) ד"חזקת משיח", א"כ ברור שע"פ דין תורתנו הקדושה, הלכה למעשה, שכבר הגיעה העת לקיום המשך הלכה ז, תהלך גאולתם של ישראל בפועל ממש המסתיים בבנין בית המקדש וקיבוץ נדחי ישראל.

ב"ה. יום ועש"ק פ' נשא, י"א סיון, ה'י' תהא שנת אראנו נפלאות.

אנו החיים ממנים את ר' ישראל דוד בן ר' מרדכי שי' נחשון ואת ר' אברהם בן ר' חנא שי' טאוב לשלוחי בי"ד למסור הפס"ד המצו"ב לפני הבעש"ט, המגיד, אדמו"ר הזקן, אדמו"ר האמצעי, אדמו"ר הצ"צ, אדמו"ר המהר"ש, אדמו"ר מוהרש"ב, אדמו"ר מוהריי"צ, הרה"ק והה"ר לוי"צ שניאורסאהן נ"ע, ע"מ שיעשו כל התלוי בהם בבי"ד של מעלה לביצוע הפס"ד בפו"מ לגילוי כ"ק אדמו"ר שליט"א המלך המשיח לעיני כל בשר (עי"פ פס"ד הרמב"ם בסוף פי"א דהלכות מלכים) למטה מעשרה טפחים באופן של נפלאות תיכף ומיד ממש ממש.

אולי לשני הפס"ד דלעיל התכוון כ"ק אד"ש מה"מ:

מדובר כמ"פ שע"פ כל הסימנים שבדברי חז"ל אודות אחרית הימים (נוסף על ההודעה הכללית בזמן הגמרא ש"כלו כל הקיצין"), דורנו זה הוא דור האחרון של הגלות ודור הראשון של הגאולה, כפי שהעיד כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו - בקשר ובשייכות להכרזתו הידועה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה" - שבימיו (לפני עשרות שנים) סיימו כל עניני העבודה, וצריכים רק "לצחצח הכפתורים" ולעמוד הכן לקבלת פני משיח צדקנו, ועאכו"כ לאחרי ריבוי העבודה דהפצת התורה והיהדות והמעיינות חוצה מאז ועד עתה, כולל ובמיוחד השלימות דארבעים שנה (לאחרי הסתלקותו) ש"קאי איניש אדעתי' דרבי'", "לב לדעת ועינים לראות ואזנים לשמוע" - בודאי ובודאי שסיימו גם "לצחצח הכפתורים", ועומדים הכן לקבלת פני משיח צדקנו.

<u>וענין זה מודגש ביותר וביותר בשנה זו -שנת ה'תנש"א</u>, שסימנה מרומז בפסוק "**תנשא** מלכותו" (דקאי על דוד ושלמה, שמלך המשיח הוא מזרעם) בכל העולם כולו, והר"ת שלה "הי' תהי' שנת **אראנו נפלאות**", "כימי צאתך מארץ מצרים אראנו נפלאות" - מתחיל מה"נפלאות" שכבר ראו (נוסף על אלה שיראו בעתיד, "אראנו") בפועל ובגלוי לעיני כל העמים בשנה זו, שבהם **<u>נתקיימו</u>** דברי הילקוט שמעוני: שנה שמלך המשיח נגלה בו כל מלכי אומות העולם מתגרים זה בזה, מלך פרס כו' מלך ערבי כו', ואומר להם (הקב"ה לישראל) בני אל תתיראו, כל מה שעשיתי לא עשיתי אלא בשבילכם . . הגיע זמן גאולתכם, ומאז (<u>ובפרט בחודש ניסן, חודש הגאולה</u>) עומדים כבר "בשעה שמלך המשיח בא ("הנה זה בא") . . ומשמיע להם לישראל ואומר ענוים הגיע זמן גאולתכם".

(משיחת ש"פ נשא, <u>י"ב סיון תנש"א</u>)

ז. מהפסק דין - זוכים תיכף ומיד לקיום הייעוד של חזרת הנבואה

בס"ד

בד"צ דק"ק שכונת קראון הייטס
Beth Din of Crown Heights

הרב יהודה ק. מארלאוו
הרב אברהם אזדאבא
הרב יוסף א. הלוי העלער

788 Eastern Parkway | Room 210 | Brooklyn, New York 11213

פסק דין

היות שכבר כלו כל הקיצין כפי שהובא בגמ' סנהדרין דף צ"ז ע"ב, על אחת כמה וכמה לאחרי ריבוי הקיצין שגילו לנו גדולי ישראל לאחרי זמן הש"ס הרמב"ם באגרת תימן פ"ג קרוב לסופו וכו', ובהערות הרב מרגליות לשו"ת מן השמים לסי' ע"ב קיבץ הקיצין דכו"כ גדולי ישראל, וכן הקיצין שנתגלו לנו ע"י רבותינו נשיאינו, החל מהקץ שנתגלה לנו ע"י אדמו"ר הזקן במאמרו ואת האלף ושבע מאות וחמשה ושבעים, [מאמרי אדמו"ר הזקן פרשיות ח"א ריש ע' תכ"א, תורת שלום ע' 237], וכן הקץ דכ"ק אדמו"ר נ"ע לשנת תרס"ו, [שיחת כ"ק אדמו"ר מוהריי"ץ הוספות לסה"מ תרס"ו קה"ת תשל"ו ע' תר"ל] וכן הקץ דכ"ק אדמו"ר מהוריי"ץ לשנת תש"ג, ומובא בהקריאה והקדושה גם לשנת תש"א וכן לשנת תש"ד, [וראה אגרות קודש אדמו"ר מהוריי"ץ ח"ב ע' תקל"א (משלהי שנת תרצ"ג)].

ולאחרי כל מה שעבר על עם ישראל במשך הדורות, ובפרט בדורנו זה האחרון ההשמדות והגזירות ר"ל וריבוי הצרות והתלאות, שנתקיימו במילואם כל הסימנים שהובאו בגמרה סוטה בסופה סנהדרין צ"ז ע"א אודות עקבתא משיחא ועוד יותר מזה, <u>וכפי שמביא ביד רמ"ה לסנהדרין צ"ז ע"א וז"ל ותמה אני לפי סימנין הללו מפני מה אין בן דוד בא בדורנו זה?!</u> ואם כבר בדורו כן הוא, על אחת כמה וכמה בדורנו זה האחרון, שדבר ברור הוא בוודאי בלי שום ספק שכבר כלו כל הקיצין.

בס"ד

בד"צ דק"ק שכונת קראון הייטס
Beth Din of Crown Heights

הרב יהודה ק. מארלאוו
הרב אברהם אזדאבא
הרב יוסף א. הלוי העלער

788 Eastern Parkway Room 210 Brooklyn, New York 11213 (718) 953-8722

ב

ובמיוחד בשנה זו שהיא שנת הארבעים לנשיאות כ"ק אדמו"ר שליט"א, וכימי צאתך מארץ מצרים שנכנסו לארץ ישראל בשנת הארבעים דוקא, זח"א קלו, סע"ב (במדרש הנעלם) זמן גאולתן של ישראל בשנת הארבעים הוא, מארז"ל סנהדרין צ"ט ע"א ימות המשיח ארבעים שנה שנאמר ארבעים שנה אקוט בדור, ובפירוש רש"י שם אקח ישראל ואמלוך עליהם ומסתמה היינו משיח ששינוין גדולים יהיו בדורו. ובחדא"ג מהרש"א שם קרא איידי במשיח דכתיב לעיל מיני' היום אם בקולי תשמעו וגו' דהיינו היום אתי משיח אם בקולי תשמעו כדאמרינן לעיל ובנצח ישראל למהר"ל פרק מה וצריך עוד ארבעים שנה עד שיצמח המלך המשיח בשלימות כמו שהיו תחילה כאשר יצאו ממצרים, הרי דבר ברור בוודאי שהוא כבר הקץ הכי אחרון.

זאת ועוד, שלאחרי כל מה שעבר על עם ישראל במשך דורנו זה האחרון כבר עשו ישראל תשובה, עכ"פ הרהור תשובה בלב שע"ז נעשה צדיק (ראה קידושין דף מ"ט ע"ב, שו"ע אה"ע סל"ח סל"א. ובאור זרוע סקי"ב גריס "צדיק גמור". וכ"ה בתניא פ"א), וכפי שהעיד כ"ק אדמו"ר שליט"א כמ"פ ע"ז, ומה גם שרואים איך שרבים מעם ישראל בארץ ישראל ובכל העולם כולו עושים תשובה בשלימות ומהפכים אורח חייהם מן הקצה אל הקצה, ובמיוחד ע"י עבודתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר שליט"א וע"י שלוחיו בכל העולם כולו לעורר בני ישראל מכל הסוגים לתשובה, וכיון שכן הרי פס"ד מפורש ברמב"ם הלכות תשובה פ"ז ה"ה וז"ל וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין, מיד ממש.

בס"ד

בד"צ דק"ק שכונת קראון הייטס
Beth Din of Crown Heights

הרב יהודה ק. מארלאוו
הרב אברהם אזדאבא
הרב יוסף א. הלוי העלער

788 Eastern Parkway Room 210 Brooklyn, New York 11213

ג

ובפרט שבכר היתה הריבוי בצדקה, ובפרט בדורנו זה האחרון שמרבים בנתינת הצדקה כו', ובמיוחד ע"י עבודתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר שליט"א בזה ובפרט בתקופה האחרונה לזכות בני ישראל בשליחות לצדקה בכל יום א' בשבוע וכן בכל הזדמנות כו', והרי הבטיחו חז"ל בבא בתרא דף י' ע"א גדולה צדקה שמקרבת את הגאולה שנאמר ישעי' נ"ו כה אמר ה' שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבא וצדקתי להגלות, וכפסק דין הרמב"ם פ"י מהלכות מתנות עניים ה"א אין ישראל נגאלין אלא בצדקה שנאמר ושבי בצדקה והובא בטור יורה דעה הלכות צדקה סימן רמ"ז.

וגם כבר היתה תביעת ובקשת בני ישראל "עד מתי" ושהם "רוצים משיח עכשיו", כדברי מרן הבית יוסף או"ח סי' קפ"ח משבלי הלקט שאין ישראל נגאלין עד שיתודו ויתבעו מלכות שמים ומלכות בית דוד ובית המקדש.

וגם ישנו זכות נשים צדקניות שבדורנו זה שבזכותם נגאלו אבותינו ממצרים כמארז"ל סוטה י"א ע"ב, וע"פ מ"ש בכתבי האריז"ל ל"ת וס' הליקוטים שמות ג ד שער הגלגולים הקדמה כ' ועוד שדור האחרון של גלות הוא גלגול של הדור שיצא ממצרים מובן שהגאולה האמיתית והשלימה תהי' בזכות נשים צדקניות שבדורנו, והרי זכות הנשים דדורנו היא בהדגשה מיוחדת כפי שרואים שדוקא בדורנו זה האחרון ישנם כו"כ כינוסי התעוררות דנשי ובנות ישראל בכדי להתחזק עוד יותר ולקבל החלטות טובות בנוגע לתומ"צ ורואים הצלחה רבה בזה, החל מהמבצעים המיוחדים לנשי ובנות ישראל מבצע נש"ק כשרות וטהרת המשפחה, וכן בנוגע לחינוך שדוקא

בס"ד

בד"צ דק"ק שכונת קראון הייטס
Beth Din of Crown Heights

הרב יהודה ק. מארלאוו
הרב אברהם אזראבא
הרב יוסף א. הלוי העלער

788 Eastern Parkway | Room 210 | Brooklyn, New York 11213 | (718) 953-8722

ד

בדורנו זה יש השתדלות מיוחדת בחינוך ע"י נשי ובנות ישראל, וכן בלימוד התורה רואים במוחש שיש להן שיעורים בתורה בכלל ובפנימיות התורה בפרט, וכן יש אצלן זכות מצות צדקה ביותר, ובפרט ע"י קביעת קופסת צדקה במטבח, וכן עושות מביתם הפרטי "מקדש מעט", ע"י קביעת דברים שבקדושה בתוך הבית, ובפרט ארון ספרים וכו'.

ונוסף על כל זה כבר נתקיימה בשלימות יפוצו מעינותיך חוצה, וכבר יובל שנים מאז שעבר מרכז החסידות לחצי כדור התחתון, ובמיוחד ע"י עבודתו הקדושה של כ"ק אדמו"ר שליט"א וע"י שלוחיו בכל העולם כולו במשך ארבעים שנות נשיאותו, שע"ז הבטיח מלך המשיח בהיכל המשיח להבעש"ט קאתי מר דא מלכא משיחא, וכבר העיד כ"ק אדמו"ר שליט"א כמה פעמים שכבר נגמרה מעשיהם ועבודתיהם של ישראל בתכלית השלימות.

וע"פ הנ"ל שכבר כלו כל הקיצין עם כל הפרטים כנ"ל, פס"ד ברור ע"פ תורתנו הקדושה שצ"ל ביאת משיח צדקנו ובנין בית המקדש השלישי תיכף ומיד ממש.

וע"ז באה"ח היום יום [illegible]

נאום [illegible]

נאום [illegible]

נאום [illegible]

לפס"ד הנ"ל במשך כשבועיים הצטרפו כו"כ רבנים

אולי לזה מתכוון הרבי שליט"א מה"מ:

ובפרט שנוסף על ריבוי התפלות והבקשות דבנ"י, ישנו גם הפס"ד של כו"כ רבנים ומורי הוראה שליט"א (ומספרם הולך וגדל) שהקב"ה מוכרח (כביכול) להביא את הגאולה תיכף ומיד ממש, נוסף על הפס"ד המפורש בתורה ש"כלו כל הקיצין", ההכרזה והפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו לפני יותר מארבעים שנה: "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", כיון שכבר סיימו כל עניני העבודה, ואין הדבר תלוי אלא בהקב"ה!...

<u>ומהפס"ד של רבנים ומורי הוראה</u> זוכים תיכף ומיד לקיום היעוד שבסיום ההפטורה דשבת חזון: "ואשיבה שופטיך כבראשונה וגו'", "בטבריא עתידין לחזור תחלה ומשם נעתקין למקדש", בלשכת הגזית.

(ש"פ דברים ה'תש"נ, בסופה)

חזרה הנבואה לישראל

... אח"כ - "יפוצו מעינותיך חוצה" ע"י רבותינו נשיאינו - שעל ידם "תחזור נבואה לישראל" (בלשון הרמב"ם הנ"ל), "גלה סודו אל עבדיו הנביאים", הם הנם נביאי דורנו עד "נביא מקרבך גו' כמוני" (בהיותו אתפשטותא דמשה שבכל דרא ודרא), והם שופטיך ויועציך דדורנו:

הן "שופטיך" - בהיותם נשיאינו, שנשיא (מלשון התנשאות) הוא למעלה שלא בערך מאלו שעליהם הוא נשיא (ע"ד מ"ש "ויגבה מכל העם משכמו ומעלה"), והן רבותינו המלמדים תורה לכל העם - ע"ד "שופטיך"; והן "יועציך" - הנותנים עצות בעניני תורה ויראת שמים, עד גם עצות בענינים גשמיים (ענין הנביאים).

ובפרט ע"י הגילוי דתורת חסידות חב"ד, בהתלבשות בחכמה בינה ודעת בהבנה והשגה, באופן שזה מובן אפילו בשכל דנפש הבהמית - עכ"פ בבחי' "עצה טובה קמ"ל" - שמתקבלת בשכל ורגש האדם, וע"י גילוי פנימיות התורה בחב"ד שבשכל ("יועציך") - עד באופן ד"טועמי' חיים זכו" "שע"י טעימה טועמים את עצם הדבר) - נעשה שער ("שעריך") והתחלה ("יועציך כבתחלה") לגילוי פנימיות התורה לע"ל, וע"י הטעימה וההתחלה עכשיו - נעשים בנ"י וכל העולם כלי פנימי לגילוי פנימיות התורה שלאחרי זה ע"י משיח צדקנו.

ובכל זה גופא נתוסף עוד יותר בדורנו זה - כאשר ישנה השלימות דיפוצו מעינותיך חוצה בכל קצוי תבל, ובאופן המובן בשכל בני אדם, אפילו דאחד הנמצא בחוצה שאין חוצה הימנו, וגם תרגום פנימיות התורה ותורת החסידות בלשון עם ועם [רוסית, וכיו"ב] ע"י כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ובאופן דהולך ומוסיף ואור, עד בימים האחרונים - גם נדפס (ספר התניא, תושב"כ דחסידות) ב"ברַיִיל", הכתב עבור "סגי נהור" ר"ל.

וע"פ ההכרזה הנ"ל דכ"ק מו"ח אדמו"ר, שכבר סיימו את כל עניני העבודה, כולל העבודה דרבותינו נשיאינו כ"שופטיך" ו"יועציך" עד היום הזה, ו"אכשור דרי" כפשוטו - מובן, שכבר בא בשלימות הזמן ד"ואשיבה שופטיך כבראשונה ויועציך כבתחלה" בתכלית השלימות (ואין צריכים לשוטרים, כיון שכבר הכל מבורר), לאחרי הטעימה והתחלה בזה ע"י רבותינו נשיאינו.

(משיחת ש"פ שופטים ה'תנש"א)

פסק דין "יעמוד מלך מבית דוד"
חודר בגדרי העולם 'וכתתו חרבותם

ב"ה. יום ג' שהוכפל בו כי טוב לפ' נשא, אסרו חה"ג, הי' תהא שנת אראנו נפלאות

פסק-דין

היות שכבר יצא מתחת ידינו כמה מהחתומים מטה פסק דין ברור ע"פ תורת אמת שצריכה להיות ביאת משיח צדקנו ובנין בית המקדש השלישי תיכף ומיד ממש, כי כבר כלו כל הקיצין ועם ישראל כבר עשו תשובה, וגם נתקיימו שאר התנאים הדרושים לביאת משיח צדקנו, כמבאר בפסק דין הנ"ל. ורבים מגדולי הפוסקים שבדורנו מכל החוגים ומכל פינות העולם הצטרפו וחתמו על פסק דין זה –

הנה בהמשך לזה, ע"פ פסק דין ברור של הרמב"ם בהלכות מלכים פרק י"א הלכה ד "אם יעמוד מלך מבית דוד הוגה בתורה ועוסק במצוות כדוד אביו כפי תורה שבכתב ושבעל פה ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקה וילחום מלחמות ה' הרי זה בחזקת שהוא משיח. אם עשה והצליח ובנה מקדש במקומו וקיבץ נדחי ישראל הרי זה משיח בוודאי".

הרי ברור ע"פ דין תורת אמת שחל על כ"ק אדמו"ר שליט"א הלכה זו ד"בחזקת שהוא משיח", שהרי נתקיימו בכ"ק אדמו"ר שליט"א כל התנאים המנויים ברמב"ם הנ"ל.

וכיון שע"פ דין תורתנו הקדושה כבר הגיע עת הגאולה, כפסקי דינים של גדולי הפוסקים דדורנו כנ"ל (וכ"ק אדמו"ר שליט"א קיבל פסקי דינים אלו להלכה, כפי שאמר כמה פעמים ברבים בעת התוועדות). זאת אומרת, שכבר נגמר השלב (וכל הפרטים) ד"חזקת משיח", אי"כ בדור שע"פ דין תורתנו הקדושה, הלכה למעשה, שכבר הגיעה העת לקיום המשך הלכה זו, תהלך גאולתם של ישראל בפועל ממש המסתיים בבנין בית המקדש וקיבוץ נדחי ישראל.

הרבי שליט"א מה"מ מצטט הפס"ד דלעיל

ועפ"ז יש לומר, שהחלטת והכרזת מנהיגי אוה"ע בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "מלכי רבנן" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתינו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' בחזקת שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי" - פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם בגדרי העולם, עד כדי כך שמנהיגי אוה"ע מחליטים ומכריזים מדעתם (ו"בערכאות שלהם", שיש בהם התוקף ד"דינא דמלכותא דינא") ע"ד המעמד ומצב ד"כתתו חרבותם לאתים".

ויש לומר, שהדגשת שייכותה של החלטה והכרזה זו להפס"ד מ"סיני" מתגלית ביום השבת [שבו נעשית העלי' דכל ענייני ערב שבת (כולל גם המאורע דהכרזת מנהיגי אוה"ע) להקדושה דיום השבת ("יאכל בשבת", באופן ש"טורף מלפניו")] - שאז קורין בתורה פרשת משפטים כולה (בציבור, ובברכה לפני' ולאחרי'), שבה מודגש שגם ה"משפטים" הם מ"סיני", ועד"ז בנדו"ד, שהכרזת מנהיגי אוה"ע ע"ד "וכתתו חרבותם לאתים" ע"פ חיוב שכלם ("משפטים" שדנין גם אוה"ע בערכאות שלהם) היא כתוצאה מפס"ד התורה ("מסיני") ע"ד ביאת משיח צדקנו.

(משיחת ש"פ משפטים ה'תשנ"ב)

ח. הרבי הוא בחזקת משיח ולא יכבה נרו לעולם ועד מתוך בריאות הנכונה

ב"ה, להלן נוסח הפסק-דין של בחזקת משיח, שניתן ע"י גדולי התורה שליט"א, כפי שהוקרא בפומבי ביום י"א ניסן ה'תשנ"ב, במעמד אלפים מישראל.

פסק דין

הנני בזה לקבוע פסק דין ברור, כי בהסדרי הש"ת וזכינו בדורנו לצדיק יסוד עולם, מלך מבית דוד, אשר נתקיימו בו בפועל כל התנאים המנויים ברמב"ם חלכות מלכים פרק י"א הלכה ד' בעניין "בחזקת משיח".

"ייעמוד מלך מבית דוד והגה בתורה ועוסק במצות כדוד אביו. כפי תורה שבכתב ושבעל פה. ויכוף כל ישראל לילך בה ולחזק בדקת. וילחם מלחמות ה'".

והלא הוא רבן של כל ישראל, הגאון הצדיק בנגלה ובנסתר,

העוסק בהפצת התורה ובחיזוק בדקת למעלה מיובל שנים:

כבוד קדושת אדמו"ר
רבי מנחם מענדל שליט"א
שניאורסאהן מליובאוויטש.

ולכן, על פי פסק דין הרמב"ם, ברור ש"הרי זה בחזקת שהוא משיח".

אנו מברכים את כבוד קדושת אדמו"ר מורנו ורבנו בברכת

"יחי המלך"!

ומוסקים אנו שעל פי דין התורה חלה עליו שבועת הקב"ה "שלא יכבה נרו לעולם ועד", ועליו לחיות בחיים נצחיים בשמה בגוף, ולהיות תיכף ומיד ממש, בריא כפשוטו בכל רמ"ח אבריו ושס"ה גידיו, בריות גופא, ונהורא מעליא, ולראות הצלחה אלוקית בכל מעשיו.

וקוראים אנו לכל אחינו בני ישראל שליט"א להתחזק ולהוסיף בקיום התורה והמצוות כהכנה לגאולה האמיתית והשלימה בקרוב ממש!

ובאנו על התחתום:

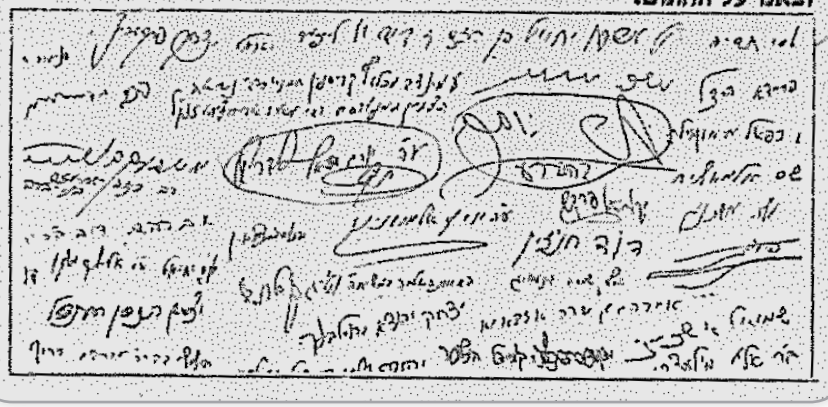

ט. קבלת המלכות ובריאות כ"ק אדמו"ר מה"מ

ביה, קיטא סיהרא באשלמותא דחודש טבת, הי' תהא שנת נפלאות גדולות

בעזרת ה' יתברך,
ביום א' לפ' בשלח, אור ליום הבהיר יו"ד שבט
יום התחלת הנשיאות של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

כולנו כאחד מכל העולם כולו נכריז יחד:

ובזה נוסיף חיים ובריאות בחיי המלך, כמבואר בשיחת ק' הידועה

בכל קהילות אנ"ש שיחיו בכל מקום שהם יתקבצו, בשעה החמישית בערב (לפי שעון נ.י.) אנשים, נשים וטף

לבינום קבלת פני משיח, "לשמוע" — שידור חי מבית משיח — 770,
"ולהישמע" — שידור חי מכל העולם כולו

רבני אנ"ש ושלוחי מלך המשיח שליט"א מהעולם כולו, ישאו דברים על הזמן המיוחד בו אנו נמצאים עתה, ש"כל אחד מראה באצבעו ואומר זה מלך המשיח", ועל התוכן הפנימי של זהכרזה "יחי המלך"

בעת הכינוס, נכריז כולנו יחד, בקול גדול
שיישמע בכל קצות הארץ והעולם:

ונקבל על עצמנו יחד מלכותו של מלך המשיח שליט"א

בקיום רצונו והוראותיו תמיד כל הימים, ובאופן ד'כל אשר לאיש יתן בעד נפשו', וכדאי שכל אחד יקשר את הקבלה הכללית עם החלטה פרטית בל"ג של הוספה בתורה ומצוות

עיסדו הכן כולכם, לרגע שבו ירחם ה' יתברך עלינו ויתן ההוראה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א להוליכנו בבריאות הנכונה תיכף ומיד ממ"ש קוממיות לארצנו הקדושה, ולבנות בית־המקדש במקומו ולקבץ נדחי ישראל ושמחת עולם על ראשם

בד"צ דק"ק קראון־הייטס	ועד הפועל דיוועד הרבנים הכללי	בי"ד רבני חב"ד באה"ק
הרב יצחק הענדל	הרב שניאור־זלמן גורארי'	הרב דוד חנין
הרב יהודה־קלמן מאורלאוו	הרב אברהם־דוב העכט	הרב מרדכי אשכנ
הרב הלל פאזנער	הרב חיים־מאיר בוקיעט	הרב יצחק־יהודה יהסלבסקי
		הרב משה

"נקבל על עצמנו יחד מלכותו של מלך המשיח שליט"א". רבני חב"ד קוראים לכל אנ"ש "ע כולכם לרגע שבו ירחם ה' יתברך עלינו ויתן ההוראה לכ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א . . לב המקדש במקומו ולקבץ נדחי ישראל".

י."דוד מלך ישראל חי וקיים"
רבנים ובתי דין חסידיים

שיחת ב' אדר תשמח [עפ"י סרט הקלטה] = "בואו נחשב חשבונו של עולם"

"דוד מלך ישראל חי וקיים" רבנים ובתי דין חסידיים
שיחת ב' אדר תשמח [עפ"י סרט הקלטה] = "בואו נחשב חשבונו של עולם"

הרבי מתייחס כיצד לנהוג אחר ג' תמוז ומקשר רבנים ובתי דין ל"דוד מלך ישראל חי וקיים"

. . "עד לאופן של "דוד מלך ישראל חי וקיים" .. העיקר הוא דוקא [אצל] "דוד מלכא משיחא", וכאמור גם לעיל, שנוסף לכך שזהו לשון של בקשה, לשון של תפלה, לשון של הבטחה. זהו גם לשון סיפור דברים. שמצד למעלה ומצד למטה הדברים כבר ישנם, כי כבר גם "צחצחו הכפתורים", ואינו חסר אלא גילוי, שיראו זאת גם בעיני בשר, כפי שה"עיני בשר" נמצאים בינתיים, וצריך עוד לגלות, את מה שלא נותן שהם יראו את המציאות, האמיתית, של הענינים כפי שהם נצבים ביש הגשמי כאן למטה.

. . כאן נהי' מיד המענה הברור, מיוסד ע"פ דברי תורתנו הקדושה, תורת אמת וגם תורת חיים, שכאשר יש בית דין צדק,

שפעם היו צריכים להדגיש שביחד עם רב יקח אתו גם "משפיע", שהוא העניין שאצל זה שלומד "נגלה דתורה", עם ההלכה למעשה שבזה. ואצל המשפיע הוא לומד "פנימיות התורה" עם הלכה למעשה שבזה -

בשעה שמדובר אודות "ליובאוויטש'ע רבנים" יש להם את שני הדברים ביחד, עד לאופן שזה נהי' מציאות אחת, וכמדובר בהנוגע לל"ג בעומר "מחצתי ואני ארפא", שרבי שמעון בן יוחאי הוריד את המחיצה שבין פנימיות התורה נסתר דתורה ונגלה דתורה, שזהו גם העניין של תורת חב"ד, שפנימיות התורה תהי' באופן של "יתפרנסון מיני'" בחכמה בינה ע"י הבנה בחכמה בינה ודעת, דבנוסף לאופן של חכמה בינה ודעת דנפש האלוקית, גם החכמה בינה ודעת דנפש השכלית, עד לנפש הבהמית עד כפי שהחכמה בינה ודעת מנהיגים כל עניני הגוף והגשמיים, עד לגשמיות כפשוטה.

במילא מובן שהדבר חודר - כפי שכבר עשו התחלה בדבר - שבכל ענינים כאלו מתקשרים לבי"ד של 'חסידש'ע רבנים', ומתנהגים אח"כ כפי שהגדול שבהם "גיט איבער" [=מוסר את הדברים].

. . זהו גם המענה כפי שיורד מפנימיות התורה עד שמגיע לענינים גשמיים, עד גם בענינים חומריים, בפרט עוד שזה חודר - בפשטות - פסק דין בתורה בנגלה. מכיוון שעובר ע"י רב שיש בו את המעלה שהוא גם "חדור" בחסידות, יש בו הרי את כל ענייני התוקף.

. . ובכל מקום ומקום שיש בו את החסידיש'ע רבנים שלו, ונהרא נהרא ופשטי', מוסרים שם הדברים במוחם של אלו.

עאכו"כ כאשר מדובר אודות כמה עיירות או כמה מדינות, הרי כל מקום ומקום לפי הוועד של החסידיש'ע רבנים שבכל מקום או בכל שכונה, וביתר שאת וביתר עז [הרבנים] שבכל מדינה. שבאם הוועד כבר ישנו - מקבלים גם הם את תפקיד זה, ושליחות זו, ונתינת כח זו, שמתוך שמחה וטוב לבב, שהם ימסרו את פסק דין האמור - שאין זה דין, אלא דוקא ענין של זכות, ועניין של התקשרות עד התקשרות באופן של "ישראל ואורייתא וקב"ה כולהו חד",

וכאמור לעיל, הדבר נאמר באופן שלא ישאר שום ענין של ספק, אפילו לא ספק דקדושה, - "במה שרוצים להלביש את זה" - הרי זה דבר ברור פסק דין בתורה, ופסק דין בפנימיות התורה.

וכאמור, נוסף על הפסק דין, הוא פסק של זכות, וזה יורד באופן של זכאי וברור ונקי כמדובר לעיל בארוכה.

. . וכן יקום, כך נעשה גם בהעניין שבו אינם יהודים, חשבו שזה שייך לפסק דין שלהם, שמצד הגלות, וכפי שיש לזה מקום - גם באמיתית הענינים.

עד"ז מובן בכל העניינים האמורים: שחסידים, כל החסידים, ואלו שיש להם קשר עם חסידים, ביחד עם כל ענייניהם - שייכים לכללות עניין החסידים, שהם נהיים במצב ברור[="פאר געשטעלט"] ונתברר ונתבררו כל הענינים באופן של פסק דין ברור, חדור בחסידות, שהוא כולל חסידות חב"ד במיוחד, נגלה דתורה עם פנימיות התורה כאמור לעיל, שחסידישער בי"ד ע"י גדול שבהם, ע"י רובם, או ע"י כולם. ובכל עניינים אלו מתוך שמחה וטוב לבב, ובטוב הנראה והנגלה.

. . נקודת העניין היא כמדובר, "והחי יתן אל לבו", שהוא העניין בנוגע לענייננו, שנהיים בטלים כל השאלות, שאין מקום לשום שאלות. וחסידישע רבנים בכל מקום

ומקום - היכן שהם נמצאים - בפרט במקום שנמצאים שלשה, זה נהי' בי"ד. ובמקום שיש פחות, יכולים הם לצרף אליהם גם ממקום אחר, או ממקום זה עצמו, כפי שכתוב אפילו בנוגע לסנהדרין גדולה.

וזה גם נהי' אח"כ - כפי שהובא בפסק דין של תורתנו הקדושה (שזו הזכות הכי גדולה "נר מצוה ותורה אור" ומתוך שמחה וטוב לבב, ממשיכים בכל הענינים וכאמור לעיל) שנהיית הוספה הכי גדולה באורך ימים ושנים טובות, ובחיות של "החי יתן אל לבו", רק שביתר שאת וביתר עז.

. . ועוד והוא העיקר, נקודת הדבר, שמתבטלים כל השאלות וחשבונות, וזה נמסר לביד"צ של חסידשע רבנים כמוזכר לעיל בפרטיות, וזה עוד יותר מוסיף, ע"י הבי"ד צדק שבכל מקום, לכל חסידים, ולכל בנ"י הנמצאים ב[כל מקום שבו] מאן מלכי רבנן, שאלו הם הבי"ד צדק שלו.

הרב מארלו - המרא דאתרא - ניגש לרבי עם הבי"ד ואמר בזה"ל:

א ברכה לאריכות ימים ושנים טובות. און בסגנון פון דעם רבי'ן, וואס מ'האט דאך אנגהויבן ליינען צום מנחה, שטייט "ואתה תצוה את בני ישראל", ידער איינער וייסט וואס "ואתה" הייסט.

תשובת הרבי היתה: זאל זיין נר למאור [הרב המד"א ענה אמן]. והמשיך הרבי: דער עניין פון "כתית למאור" זאל עס זיין אן "כתית", זאל זיין בטוב הנראה והנגלה.

יא. "סמיכה" לפני החתונה / הכרזת "יחי המלך"

אולי גם רבנים שיש להם "סמיכה" ואפילו שאינם מנהיגים בפו"מ כרבנים עליהם להצטרף לפס"ד ?!

א. בהמשך להמדובר לאחרונה אודות הענין ד„והחי יתן אל לבו"[1] – מובן, שכל תאריך שאירע בו ענין מיוחד בחיי האדם, כשחוזר ונשנה מידי שנה בשנה, צריך להביא לידי הוספה בענין החיים, כמדובר לעיל[2] בנוגע ליום הולדת, ועד"ז מובן גם בנוגע ליום נישואין[3], וכיו"ב.

ואם הדברים אמורים בנוגע לחייו הפרטיים דכאו"א מישראל – בנוגע לנשיאי ישראל („הנשיא הוא הכל"[4]) על אחת כמה וכמה שמאורעות מיוחדים בחייהם מביאים הוספה בענין החיים („והחי יתן אל לבו"), הן בנוגע להנשיאים עצמם (שיתוסף אצלם שלימות נעלית יותר לגבי השלימות שלפנ"ז[5]), והן בנוגע לפעולת השפעתם בכל ישראל, צאן מרעיתם.

ועד"ז בנדו"ד – ב' ניסן – יום ההסתלקות־הילולא דכ"ק אדמו"ר מהורש"ב[6], ויום התחלת הנשיאות[7] דכ"ק מו"ח אדמו"ר[8] נשיא דורנו, אשר, יום זה (ב' ניסן) הוא יום מיוחד בחיי הנשיא, ויום מיוחד בענין הנשיאות – התחלת הנשיאות של נשיא דורנו, הכוללת את כל המשך הנשיאות[9] עד ביאת גואל צדק.

ועפ"ז מובן, שבבוא יום ב' ניסן בכל שנה ושנה, ניתוסף עילוי גדול יותר[10] בענין הנשיאות.

ב. ויש להוסיף ולבאר הקשר והשייכות להענין ד„והחי יתן אל לבו" – הוספה בענין החיים:

אודות נשיא ומלך – פוסק הרמב"ם[11] שהוא „לב כל קהל ישראל"[12]. והרי ענינו של הלב הוא – שבו משכן „הדם הוא הנפש"[13] המחי' את כל הגוף.

ובפרטיות יותר:

---

1) לשון הכתוב – קהלת ז, ב.

2) כ"ה אדר וש"פ ויקרא ר"ח ניסן ש.ז. (סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 332 ואילך; 343 ואילך).

3) להעיר מהשקו"ט הידועה אם נישואין הו"ע חד־פעמי שהוא פעולה נמשכת, או שבכל יום הוה קנין חדש (ראה מפענח צפונות ע' קלה. וש"נ).

4) פרש"י חוקת כא, כא.

5) שהרי כאו"א מישראל הוא בחזקת כשרות (רמב"ם הל' קידוה"ח (שיעור דימים הסמוכים) פ"ב ה"ב. ועוד), ועאכו"כ – נשיאי ישראל, שכל ענינים בשלימות כו'.

6) להעיר, שביום ההילולא מתעלים „כל מעשיו ותורתו ועבודתו אשר עבד כל ימי חייו" (אגה"ק סי' ז"ך וכ"ח. סידור עם דא"ח שער הל"ג בעומר. ובכ"מ), ונמצא, שיום זה כולל כל (ששים) שנות חייו דכ"ק אדנ"ע (תרכ"א – פר"ת).

7) כמארז"ל על הפסוק (קהלת א, ה) „וזרח השמש ובא השמש", „עד שלא תשקע שמשו של צדיק זה הוא מזריח שמשו של צדיק אחר" (קה"ר עה"פ. יומא לח, ב).

8) בנו יחידו: בנו – שיורש המלכות והנשיאות (ראה רמב"ם הל' מלכים פ"א ה"ז), ואינו צריך משיחה (שם הי"ב), ויחידו – שאין מקום למחלוקת כו' (שם), ונעשה מלך ונשיא תיכף ומיד.

9) נוסף לכך שלהיותו ממלא מקומם של הנשיאים שלפניו, ה"ז כולל גם כל משך הנשיאות דקודמיו.

10) כציווי והוראת חז"ל „מעלין בקודש" (ברכות כח, א. וש"נ). ולהעיר מהמבואר באגה"ק (סי"ד) בנוגע לראש השנה*, ש„בכל שנה ושנה יורד ומאיר . . אור חדש עליון יותר שלא הי' מאיר עדיין מימי עולם אור עליון כזה".

11) הל' מלכים פ"ג ה"ו.

12) נוסף לכך שהוא „ראש" (ש"א טו, יז. ועוד). „ראש הדור" (תנחומא חוקת כג. במדב"ר פי"ט, כח). וראה תניא פ"ב: ראשי אלפי ישראל שנשמותיהם הם בבחי' ראש ומוח כו' ראשי בני ישראל שבדורם.

13) ראה יב, כג.

---

*) ראש בזמן, ודוגמתו בנפש – נשיא ישראל, הראש דבנ"ר (כבהערה 12).

„מלך" – ר"ת מוח לב כבד[14], „תלת שליטין אינון – מוח לבא וכבדא"[15].

והחילוק שביניהם[16]:

המוח – הוא הראש דחיות הגוף, כי, „עיקר משכנה והשראתה (של הנשמה) היא במוחו (של אדם) ומהמוח מתפשטת לכל האברים, וכל אבר מקבל ממנה חיות וכח הראוי לו לפי מזגו ותכונתו"[17], ולכן, המוח מושל ושולט על אברי הגוף להנהיגם כרצונו.

הכבד – כולו דם (קרוש)[18].

ואילו הלב – הוא חיות הגוף עצמו, להיותו מקום משכן „הדם הוא הנפש", ועל ידו נעשה „התפשטות והילוך החיות . . המלובשת בדם הנפש היוצא מהלב אל כל האברים, וסובב סובב הולך הרוח חיים והדם תוך תוך כל האברים והגידים המובלעים בהם וחוזר אל הלב כו'" (כפי שמבאר רבינו הזקן באגה"ק[19]).

ונמצא, שעיקר ענין החיות דכל אברי הגוף קשור עם הלב, כי, הדם („הוא הנפש") שבלב (לא רק גילוי והמשכה ממנו) מתפשט בכל אברי הגוף ממש[20].

זאת ועוד:

חיות – קשורה עם תנועה[21]. וענין התנועה הוא בלב דוקא, שנמצא תמיד בתנועה של רצוא ושוב, „דפיקו דלבא"[22], והדם שבו – בתנועה תמידית, סיבוב והילוך בכל אברי הגוף (כמבואר באגה"ק[19]), משא"כ הכבד והמוח שאינם בתנועה.

ועד"ז בנשיא ומלך, „לב כל קהל ישראל" – „אשר יוציאם ואשר יביאם"[23], שעל ידו נעשה (גם[24]) המשכת חיות לבנ"י.

ובבוא יום התחלת הנשיאות (ב' ניסן) מידי שנה בשנה, ניתוסף עוד יותר בענין ה„לב", היינו, הוספה בענין החיים – „והחי יתן אל לבו", ועד שנמשך מבחינת „מחי' חיים יתן לך חיים"[25], עד לחיים גשמיים כפשוטם.

ג. האמור לעיל (הוספה בענין החיים), מודגש ביותר בב' ניסן דשנה זו – ס"ח שנה (פר"ת – תשמ"ח) לנשיאות כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, ס"ח בגימטריא[26] „חיים".

ויש להוסיף, ע"פ סגנון ולימוד אאמו"ר ע"ד הרמז – שמספר ס"ח העולה מצירוף האותיות ד„חיים" (ב' יו"דין ומ"ח)[27] מכוון לחילוקי התקופות במשך ס"ח שנות הנשיאות דנשיא דורנו:

---

14) מגן אבות להרשב"ץ פ"ה מי"ט. ערכי הכינויים (לבעל סה"ד) בערכו. ניצוצי אורות וניצוצי זהר לזח"ב קנג, א.

15) זח"ב שם.

16) ראה גם לקו"ת שה"ש לג, ד. ובכ"מ.

17) תניא פנ"א.

18) פרש"י ד"ה הכבד – חולין קט, ב.

19) סימן לא.

20) ולכן, המשכת החיות מהמוח לכל האברים היא גם באופן של התחלקות, ש„כל אבר מקבל ממנה חיות וכח הראוי לו לפי מזגו ותכונתו", משא"כ המשכת החיות מהלב היא לכל האברים בשוה, שכולם מקבלים את הדם שבלב, עצם החיות (וראה גם סה"ש תשמ"ח ח"א ע' 222 ואילך. וש"נ).

21) כידוע ש„תנועה" היא סימן על ה„חיות" – כל חי מתנענע.

22) ראה לקו"ת שה"ש שם. ועוד.

23) פינחס כז, יז.

24) נוסף על פעולת הראש ומוח – מורה־דרך ומנהיג לכל ישראל, „אשר יוציאם ואשר יביאם" (וראה רמב"ם הל' מלכים ספ"ד).

25) יומא עא, א.

26) ולהעיר, שענין הגימטריא – מספר, שייך לכל, אפילו לפשוט שבפשוטים וקטן שבקטנים.

27) להעיר מביאורי הענין דלולב (בגימט' חיים) מנענעו ש„יגע לחזה שלו ממש" (סידור אדה"ז קודם הלל). ולהעיר מביאורי אאמו"ר בענין (רבי) „חייא" ו„חיים" (ע"פ הנסמן בס' המפתחות).

נתבאר במק"א[28] ששלושים שנות נשיאותו של כ"ק מו"ח אדמו"ר בחיים חיותו בעלמא דין (פר"ת – תש"י) נחלקות (בכללות) לג' תקופות של עשר שנים[29]: עשר שנים ראשונות – במדינה ההיא, עשר שנים שניות – במדינת פולין וכו', ועשר שנים האחרונות – במדינה זו, בחצי כדור התחתון.

ועפ"ז י"ל, שב' היו"דין ד„חיים", רומזים לעשור הראשון והשני דנשיאותו, והאותיות מ"ח („חיים") רומזים למ"ח[30] שנות הנשיאות במדינה זו, עשר שנים בחיים חיותו בעלמא דין (ת"ש – תש"י), ול"ח שנים (תש"י – תשמ"ח) דפעולה נמשכת, הוספה בהפצה דתומ"צ בכלל והמעיינות בכללם, ע"פ דרכיו אשר הורנו[31].

ולהעיר, שמ"ח בגימטריא „חיל", ובגימטריא ב"פ כ"ד, ענין ד„ושמתי כדכד שמשותיך"[32] – כמבואר הענין ד„כדכד" בלקו"ת[33], וכן בדרושי הצ"צ[34], ועד"ז בנוגע ל„חיל", וכן „חיים" – שענינים אלו נתבארו בדרושי חסידות,

28) לקו"ש חי"ח ע' 303 ואילך. וראה לקו"ש חט"ז ע' 142.

29) להעיר, שבחיי האדם נחשבות כל עשר שנים לתקופה בפ"ע – ראה אבות ספ"ה.

30) ועד ברמז בפרטיות יותר: מ' – ארבעים* שנות פעולה בהפצת המעיינות חוצה גם בחצי כדור התחתון, וח' – שמונה שנים של הוספה גם לגבי השלימות דארבעים שנה, הוספה במספר הקשור עם ענין הגאולה (ראה ערכין יג, ב. ובכ"מ).

31) אגה"ק סכ"ז.

32) ישעי' נד, יב.

33) ראה כד, ד ואילך. כו, ג ואילך.

34) אוה"ת ראה ע' תשעא ואילך. ועוד.

*) להעיר ממארז"ל (ע"ז ה, ב) „לא קאי איניש אדעתי' דרבי' עד ארבעים שנין".

וחלקם נלקטו בספר הליקוטים לדרושי הצ"צ (שבהם נכלל גם מדרושי אדמו"ר האמצעי ואדמו"ר הזקן), והם גם היסוד[35] לדרושי רבותינו נשיאינו שלאח"ז, עד לכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, אשר, ע"י העיון במקומות אלו יתוסף ביאור בהאמור לעיל ע"ד העילוי המיוחד דשנה זו, בבחינת „תן לחכם ויחכם עוד"[36].

ד. ויש להוסיף בכהנ"ל – בעומק יותר.

ובהקדמה, שביחס שבין העם לנשיא ומלך – ב' קצוות:

מחד גיסא – תנועה של רוממות והבדלה, „משכמו ומעלה גבוה מכל העם"[37], „עם" דייקא, „מלשון עוממות, שהם דברים נפרדים וזרים ורחוקים ממעלת המלך"[38]. וכמודגש בענין היראה והביטול – „שום תשים עליך מלך, שתהא אימתו עליך"[39].

ולאידך גיסא – תכלית הקירוב,

35) ועל יסוד זה – בנוי ההמשך שלאח"ז. – ופשוט שיש בכאו"א דהנשיאים ענין בפ"ע (שהרי כל נשיא הוא „מאור" בפ"ע), ובאופן של חידוש, עד לחידוש שלא בערך, לגבי הנשיאים שלפניו, כולל ובמיוחד – חידוש בתורתם, פנימיות התורה (הקשורה ומאוחדת עם נגלה דתורה*).

36) לשון הכתוב – משלי ט, ט.

37) שמואל־א ט, ב. נתבאר באוה"ת וירא כרך ד תשסד, ב. שה"ש כרך ב ע' תיד־תטו. ועוד.

38) שעהיוה"א פ"ז (פא, ב).

39) שופטים יז, טו. סנהדרין כב, א (במשנה).

*) החל מרבינו הזקן, כמודגש בשמו – „שניאור", חיבור ב' האורות דנגלה דתורה ופנימיות התורה (לקו"ד ח"א פג, א. וראה לקו"ש חט"ז ע' 38 ואילך. וש"נ), ועד"ז אצל רבותינו נשיאינו שלאח"ז (אף שבפרטיות מצינו בזה חילוקי אופנים ושינויים בין נשיא לנשיא). ולהעיר גם מהידוע שרבותינו נשיאינו דייקו לקבל „סמיכה" לפני הנישואין (ראה לקו"ש ח"א ע' 53. ועוד).

כאמור, שהמלך הוא „לב כל קהל ישראל", והרי אין לך קירוב גדול יותר מקירוב הלב[40] לאברי הגוף, כאמור, שהדם שבלב עצמו נמצא בתמידות בכל האברים, „התפשטות והילוך החיות מהלב אל כל האברים . . כהלכתו תמידי כסדרו . . (ש)כל האברים מקושרים יחד ומקבלים חיותם . . מהלב".

ויתירה מזה:

הקירוב שבין המלך להעם הוא לא רק ביחס להמשכת החיות דכל העם, שמקבלים חיותם מהמלך, אלא גם לאידך גיסא – שמציאותו של המלך תלוי' בהעם, „אין מלך בלא עם"[41], כלומר, אע"פ שנקראים „עם, מלשון עוממות . . רחוקים ממעלת המלך", הרי, ביחד עם זה (ואדרבה – בגלל זה[42]) פועלים הם את המלכות – המלך.

וכמודגש גם בהכתרת המלך – שהעם מכריזים „יחי המלך" (כפי שמצינו גם במלכות[43] בית דוד[44]), שבזה מודגש גם שפעולת העם היא בחיי המלך, חיים של מלך[45].

ה. עפ"ז מובן גם בנדו"ד – „חיים" שנה לנשיאותו של נשיא דורנו:

נוסף על האמור לעיל ע"ד ההוספה בענין החיים (מידי שנה בשנה, ועאכו"כ בשנה זו שסימנה „חיים") לכל אנשי הדור ע"י נשיא הדור – הרי, גם אנשי הדור פועלים הוספה בענין החיים אצל נשיא הדור, כאמור לעיל בענין ההכרזה „יחי המלך".

ובאותיות פשוטות:

לאחרי שישנה השלימות ד„חיים" שנה לנשיאותו (פעולתו ועבודתו) דנשיא דורנו – צ"ל הוספה עיקרית בענין החיים (גם) ע"י פעולת העם שמכריזים „יחי המלך", שתוכנה של הכרזה זו – שכבר הגיע הזמן דהקיצו ורננו שוכני עפר – כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו ועד דהקיצו ורננו דוד מלכא משיחא!

וזהו גם מה שמרעישים בעקבתא דמשיחא ע"ד הצורך להכריז „עד מתי", שעי"ז מקרבים ומזרזים את הגאולה[46] – די"ל, שנוסף על הדגשת הצפי', הבקשה והדרישה על הגאולה [שיבוא משיח צדקנו בפועל ממש, באופן דמראה באצבעו ואומר זה[47], הנה המלך המשיח, בשר ודם, כפס"ד הרמב"ם[48] „יעמוד מלך מבית דוד וכו' ויקבץ נדחי ישראל"], יש בהכרזה זו גם התוכן דענין ההכתרה – „יחי המלך", שעי"ז פועלים ביאת דוד מלכא משיחא.

ו. ויש להוסיף, שאצל מלך המשיח מודגשת יותר שייכותו לכאו"א מישראל (נוסף לכך שכל מלך הוא „לב כל קהל ישראל") – לכן, בכחו וביכלתו דכאו"א

---

40) יותר מהמוח, ראש החיות, וגם הנהגתו אברי הגוף היא בדרך של ציווי ופקודה כו' (היפך תנועת הקירוב).

41) שעהיוה"א שם. וראה בחיי וישב לח, ל. שם ר"פ בלק. כד הקמח ע' ר"ה (ב). ספר החיים פ' גאולה פ"ב. עמה"מ שער שעשועי המלך רפ"א.

42) „כי אילו אפילו היו לו בנים רבים מאד, לא שייך שם מלוכה עליהם, וכן אפילו על שרים לבדם, רק ברוב עם הדרת מלך" (שעהיוה"א שם).

43) ראה מ"א א, לד־לט – בנוגע לשלמה.

44) ועד"ז בדוד (שם, לא) – אבל לא בנוגע לענין ההכתרה.

45) ובזה גופא – „יצלח מלכא . . כי התפלה על החיים וההצלחה" (רד"ק עה"פ שם, לד).

46) ראה שיחת אחש"פ תרצ"ט (הועתקה בחוברת „כרם חב"ד" – ניסן תשמ"ז ע' 65). וראה שיחת ז' מרחשון תשמ"ו. לקו"ש וישב תשמ"ז בסופו. ובכ"מ.

47) ע"ד מחז"ל – שמו"ר ספכ"ג. פרש"י בשלח טו, ב.

48) הל' מלכים ספי"א.

מישראל לפעול הענין ד„יחי המלך":

על הפסוק[49] „דרך כוכב מיעקב" מצינו ב' דרשות בחז"ל: (א) „כוכב" קאי על כאו"א מישראל[50], (ב) „כוכב" קאי על מלך המשיח[51].

ונתבאר במק"א[52] שאין סתירה בדבר[53] (ואדרבה, ב' המאמרים מסייעים זה לזה) – ע"פ הידוע[54] שבכאו"א מישראל יש ניצוץ מנשמת משיח, היא בחי' היחידה שבנפש כאו"א, שהיא ניצוץ מהיחידה הכללית, נשמתו של משיח צדקנו[55].

ונמצא, שבנוגע למלך המשיח מודגש ביותר הקשר והשייכות לכל ישראל – שעצם נשמתם, בחי' היחידה[56], היא ניצוץ מנשמתו של משיח, ולכן, גם הענין ד„אין מלך בלא עם" (תוכן הכרזת העם „יחי המלך") הוא בהדגשה יתירה אצל מלך המשיח – „דרך כוכב מיעקב", כוכב דכללות ישראל, הקשור עם גילוי „דרך כוכב מיעקב" אצל כאו"א מישראל, התגלות בחי' היחידה שלו.

* * *

49) בלק כד, יז.

50) ירושלמי מעשר שני פ"ד ה"ו.

51) ירושלמי תענית פ"ד ה"ה. רמב"ן עה"פ. ועוד.

52) לקו"ש ח"ב ע' 599. שם ע' 692 בהערה. ובכ"מ.

53) ובפרט ע"פ הידוע שכל הפירושים בפסוק אחד שייכים זל"ז (ראה לקו"ש ח"ג ע' 782. ובכ"מ).

54) מאור עינים ס"פ פינחס. וראה גם סה"מ תרמ"ג ע' ע.

55) רמ"ז לזח"ג רס, ב. אוה"ת נצבים ע' א'רעו. סה"מ תרכ"ז ע' טז. תרח"צ ע' ר. תרצ"ט ע' 207. ועוד.

56) להעיר, שמקום משכן בחי' היחידה הוא בלב (ראה המשך תער"ב ח"א ע' נט), די"ל דוגמתו בכללות ישראל, יחידה הכללית דמשיח – מלך המשיח, „לב כל קהל ישראל".

יב. פרסום 'יחי אדוננו' בשער העיתון

ב"ה ד', ו' תמוז התשנ"ד

כבוד הנהלת מערכת עתון כפ"ח

ה' עליהם יחיו.

שלום רב וברכה.

באסיפת וועד רבני אנ"ש עם רבני אנ"ש היום נידון ענין הדפסת יחי אדוננו וכו' כפי שהיה עד היום בעיתון כפר חב"ד.

והוחלט ע"פ הרוב לא לשנות ולהמשיך להדפיס כן גם עתה ללא שינויים.

בתוך העתון יודפס שיחת כ"ק אדמו"ר שליט"א מב' ניסן ה'תשמ"ח המסבירה זאת.

בכ"ר ובברכה

יצחק ירוסלבסקי

ברוך יורקוביץ

לאחר הפסיקה התאספו פחות מ-10 רבנים וניסו לערער על הפסיקה הנ"ל

הבהרה להנ"ל

ב"ה. יום רביעי לסדר "הנני נותן לו את בריתי שלום" ה'תשנ"ד.

הבהרה בעניין פסקי-הדין:

במענה לשאלת רבים הננו להבהיר כי ביום רביעי ו' תמוז נערכה בכפר-חב"ד אסיפת רבנים אשר זומנו ע"י בי"ד רבני חב"ד בארה"ק ת"ו (ונתבקשו ע"י הועד להשתתף גם בהכרעות) בה השתתפו גם חלק מן הח"מ, (בסה"כ 18 רבנים) ובנוכחות הנהלת-אגו"ח באה"ק ת"ו.

נושא הדיון נסב על אופן ההתנהגות וההסברה בעניין הכנת העם לקבלת פני מה"מ. ההחלטות שנתקבלו הינן כדלקמן:

א. כינוס מעגל רחב של רבני חב"ד, המייצג את מעגלי צבור אנ"ש השונים באופן הוגן - שיזומן ע"י בית-דין רבני חב"ד - אשר יתעמק בכל שיחות והוראות כ"ק אדמו"ר מה"מ בנושא, ויזמן כל החפץ להשמיע הצעותיו ודעתו. (בהתאם לכך מוזמן כו"א מאנ"ש החפץ להביע דעתו, ניתן גם לשלוח בכתב). כמו"כ יזומנו עסקנים בראשות אגו"ח לשמיעת חוות-דעתם. - וכ"ז ע"מ לקבל בקיאות מתאימה בנושא אשר תאפשר הלכתית ומוסרית, יכולת הכרעה. וללא קרע במחנה ר"ל. (ראה רמב" הל' ממרים פ"ב ה"ה .."צריכין להתישב בדבר ולידע תחילה עם רוב הצבור יכולין לעמוד בה"). גוף רבנים הנ"ל יכריע ויחליט על הקו הראוי (כלפי חוץ) לאחר שקול דעת המתאים בכל הנ"ל.

- ההחלטה נתקבלה פה אחד.

ב. אין לשנות ולהחסיר מהוראות כ"ק אדמו"ר מה"מ בכל הענינים וכמובן וגם פשוט כך גם בעניני גאולה ומשיח.

הוחלט כי היות וקריאת "יחי אדמו"ר מה"מ לעולם ועד" זכתה לאישור פעמים רבות ביותר ע"י נענוע ראשו הקדוש של כ"ק אדמו"ר מה"מ , לא ניתן להוציאה מכלל הוראה לעניין זה, ולא ניתן לשנות ולהורידה לא משימוש בע"פ ולא משימוש בכתב.

לכן גם בעיתון כפר-חב"ד יש להמשיך ולהדפיס זאת. את הביאור משיחת הק' ב' ניסן ה' תשמ"ח על הקריאה יש להדפיס בדף השער הפנימי (ולא בחוץ).

- ההחלטה נתקבלה ברוב של 13 רבנים בעד. 4 נגד, ואחד נמנע.

ג. כל פירסום בכתב וכן הראיונות בע"פ לתקשורת (כולל של צאגו"ח ודובר חב"ד) חייב לעבור אישור מוקדם ע"י וועדת רבנים מיוחדת אשר נקבעה לנושא וחברי'ה, ה"ה: הרב י. יהודא ירוסלבסקי, הרב מ. מ. גלוכובסקי והרב ב. בועז יורקוביץ.

- ההחלטה נתקבלה (עם הסתייגות).

עקב אריכות הזמן התפזרה האסיפה בטרם נכתבו ההחלטות. מחמת דוחק הזמן בעניין הוצאתו הנכונה של העיתון כפ"ח. כתב הרב י. ירוסלבסקי כמזכיר ביה"ד מכתב לעתון המורה לו לקיים את החלטת הרבנים.

הצעת אחד הרבנים שעוד שניים מהרבנים השייכים לבי"ד יחתמו על המכתב לא נתקבלה על דעתם. שכן לא הוחלט על צעד זה, ופעמים רבות ביותר משמשת חתימת הרב ירוסלבסקי - כמזכיר ביה"ד - לבדה.

עקב חשש הרב ירוסלבסקי כי יש בדבר עירעור (למרות שהרבנים הנ"ל אישרו כי הם עומדים בהחלטתם הראשונה) הורה למע' כפ"ח לקבל את ההוראה כתקיפה רק בהצטרף עוד כמה חתימות רבנים.

ובזה באנו לאשר את כל הנ"ל ולמלאות את ידו של הרב ירוסלבסקי. אשר כל ההחלטות בעינן עומדות ובכל התוקף. עם קבלת מכתב זה על עתון כפ"ח ו/או כל גוף אחר אשר פעולותיו נוגעות לכל האמור לעיל להתנהג בהתאם להחלטות הרבנים כנ"ל. ולשומעים ינעם.

רצ"ב מכ' הרב ירוסלבסקי למע' ע. כפ"ח בעקבות האסיפה.

הרינו להודיע ולהזהיר בשער בת רבים:

א. עקב זימון כל הנוכחים כנ"ל לאסיפה ע"י ועד רבני-אנ"ש באה"ק ושיתופם בהכרעה, ברור לכל הפורום של ישיבה זו, תוקף של ועד הרבנים לכל ענין או הוראה אשר יצאו מכ"ק אדמו"ר מה"מ. (עי' ג"כ רמב"ם הל' סנהדרין פ"ב ה"יג ופי' ה"ח). (נוסף על-כך אשר יש לעיין היטב בשיחות הק' דמוצש"ק פר' תרומה תשמ"ח ועוד, ובמענות הק' אילו סמכויות ניתנו ולאילו רבנים? - ובאם יהי' צורך יצא ע"כ ביאור מפורט אי"ה, ולהעיר כי יחס הזילזול והביטול לרבני אנ"ש {ומתוכם וותיקים ובקיאים} אשר אינם חברי-הבי"ד או הועד, אין לו כל מקום כלל! לא עפ"י תורה, לא עפ"י הור' ושיחות כ"ק אדמו"ר מה"מ כנ"ל ולא עפ"י צדק ויושר, ויש הרבה להרחיב בזה ואכ"מ).

ב. יש להתחשב בהלכה אשר "אין בי"ד מבטל דברי בי"ד חברו, אא"כ גדול ממנו בחכמה ובמנין". (מגילה ב., רמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"ב ועוד):

ישיבת הבי"ד הנ"ל מ-ו' תמוז היתה בפורום של ח"י רבנים, הרבה יותר גדול מכל פורום שישב בכל אסיפה שהיא אשר התקיימה לאחר מכן.

עוד צל"ע האם ניתן לפסוק נגד הפס"ד די"א ניסן תשנ"ב "בחזקת שהוא משיח", אשר נחתם ע"י מאות רבנים מכל העולם ואושר ע"י כ"ק אדמו"ר מה"מ והופץ בעולם? (ואפי' ח"ו יסבור מי, כי "בטל הטעם" ח"ו!! הרי אומר הרמב"ם שם וז"ל: "אפי' בטל הטעם שבגללו גזרו הראשונים או התקינו אין האחרונים יכולין לבטל עד שיהיו גדולים מהם .. במנין". ועי' כס"מ שם. ועאכו"כ כאן שלא רק בטל הטעם כ"א התחזק פי כמה וכמה..).

ג. כל הכרעה ללא קיום ההחלטה בס' א' הנ"ל (בעמ' 1) (דהיינו: לימוד יסודי של שיחות ומענות הק' כולן בנושא, ושמיעת כל מייצגי הדעות באנ"ש), מעלה בעיות הלכתיות קשות ורבות כמבואר בשו"ע יו"ד סי' רמ"ב וחו"מ הל' דיינים ועוד. (ועיין יו"ד סי' רמ"ב מביא הפת"ש סק"ג וז"ל: " . . וכל המורה הלכה בפני רבו . . שלכן ראוי לכל מי שהגיע להוראה שלא יורה בלתי עיון תחי' בספר. וכן כתב הפרמ"ג". ועי' חו"מ סי' י' ס"א: לגבי הגס ליבו בהוראה וקופץ ופוסק-הדין קודם שיחקרנו היטב בינו לבין עצמו עד שיהי' ברור לו כשמש. ועי' סמ"ע שם וד"ל. ועוד ועוד . .) וגדולה תקוותנו שלא נזדקק לבוא לידי כתב נוסף המפרטן וד"ל.

ד. אנו קוראים לכל העסקנים החשובים אשר יתכן ומפעילים לחצים באופנים שונים על מי מן הרבנים ע"מ לזרום לפסוק דוקא כדעתם, אשר גם אם כונתם לש"ש, הרי הבעיות ההלכתיות הנוצרות מכך חמורות ביותר, וכן מחלישות את מעמד הרבנות בחב"ד, ויש לחדול מכך מיד!

אנו מוחים נמרצות כנגד כל פירסומי-העתונות והתקשורת המטילים כתם על מהימנות חב"ד ונשיאה ר"ל (בסגנון "טעינו" וכו'), (ועי' מ"ק טו: ושו"ע יו"ד סי' רמ"ג ס"ז בדין המבזה ת"ח אפי' בדברים שבי"ד היו מנדים אותו ר"ל) אשר למיטב ידיעתנו יצאו ללא כל אישור משום רב שהוא ומשום מה לא שמענו שועדת הרבנים פעלה לעצור החרפה האיומה.

ה. עוד יש לעיין האם כל רב/דיין כשר לישב לדין זה, ומה דינו של רב אשר שלל (גם באמונתו לעצמו) עניין הרבי כמה"מ ושירת ה"יחי" (היפך פס"ד הרבנים העולמי די"א ניסן תשנ"ב כנ"ל), גם בעת הכרזת ה"יחי" לנוכח פני הקודש ב-770, ובעת אישור הנ"ל שוב ושוב ע"י המלך (וראה מענה הק' החיובי ע"ד שירת "יחי" קבל עם ועולם במעמד "פרסומי ניסא" חנוכה תשנ"ג בו צפו בכל יבשות תבל, אשר ניתן לחברי המזכירות יום לפני המעמד).

ו. אין כל ספק כי כל סמכות אשר כ"ק אדמו"ר מה"מ נתן לרבנים, היא רק כל' הק': "אילו הדיינים פוסקי-דינים בתוקף

התורה".

ז. אשר מכל הנ"ל עולה כפשוט שא"צ כלל להדרש לדין ד"הרי שגזרו בי"ד גזירה ודימו שרוב הקהל יכולין לעמוד בה, ואחר שגזרוה פקפקו (= זלזלו - רש"י) העם בה ולא פשטה ברוב הקהל - ה"ז בטלה ואינם רשאין לכוף את-העם ללכת בה". (ירושלמי ע"ז פ"ב ה"ח, רמב"ם הל' ממרים פ"ב ה"ו. ועי' לח"מ שם דכתב: "ואינה צריכה שום בי"ד לבטלה") ופוק חזי בקהל אנ"ש אשר מתקיים דין זה ובהידור הכי גדול, החל מבית רבינו שבבבל (בית-משיח) דרך רובא ככולא של ריכוזי אנ"ש והשלוחים ובפרט בארץ כמעט בכל אתר ואתר, אשר הכרזת "יחי אדמו"ר מה"מ לעולם ועד" וכל הנלוה לכך מהדהדת כיום ביתר שאת וביתר עוז, חרף ולאחר נסיון כמה מרבני-הבי"ד, להורות ההיפך ר"ל.

לכן נראה ברור לאמר: כי הכל (כולל הרבנים) חייבים למלאות אחר פס"ד הנ"ל. ואין כל תוקף הלכתי לכל פסק אחר היוצא בענינים הנ"ל ע"י כל בי"ד הן עקב המניין שאינו עולה על הנקוב לעיל. והן עקב הבעיות ההלכתיות הנוספות החמורות כנ"ל אשר יוותרו על-כנן (גם ללא קשר למס' הדיינים כו'). ויזהר כו"א מאנ"ש לקיים את פס"ד-האמיתי הנ"ל דועד (בי"ד) רבני חב"ד דארה"ק (ובכל העולם כולו בנ"ל ס"ב).

הנותר לדיון (ובפורום רבנים רחב, מייצג וכשיר לדיון זה, כנ"ל) הינו אך ורק:

א. אופן היציאה לחוץ (ולא בהתנהגות אנ"ש ולא על עצם הכרזת "יחי" שהיא בחי' "דבר משנה" כנ"ל וכמותה כל שינוי מהוראות כ"ק אדמו"ר מה"מ בעניין, אותן יש לרכז ללמוד וללבן היטב כנ"ל).

ב. האם ועדת הרבנים לבקורת מילאה עד כה את תפקידה? ומי אחראי לחורבן הגדול של "קמפיין טעינו" והאם מותר להשאירו על כנו?

אנו קוראים ומתחננים, אנא בואו כולנו נשמור על שלימות המחנה ואהבת-ישראל ("אופן המתקבל" כלפי פנים {אנ"ש} חשוב לא פחות מזה שכלפי חוץ), יחד עם שמירת התנהגות ובירור הדברים עפ"י תורה בדיוק. אין לנו כל רשות לוותר על אף אחד מן השניים. ורק כך תהא נח"ר לכ"ק אדמו"ר מה"מ שיל"ו אשר יבוא ויגאלנו תיכף ומיד ממש.

ובאנו עה"ח כדי להעמיד עבו' הרבנים "בתוקף התורה" (שדוקא ורק אז הם "בראשם" כל' כ"ק אדמו"ר מה"מ) ולהעמיד הדברים על אמיתתם. "והאמת והשלום אהבו"

יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד!

שלום דובער הלוי וולפא **ברוך בועז יורקוביץ**

ישראל הלפרין

יג. מלכינו משיחנו שיל"ו יתגלה בפועל ממש

ב"ה חודש אדר - מרבין בשמחה, תשנ"ה, שנת הקהל

פסק דין

על פי תביעת נשיא דורנו מה"מ שיל"ו:

"יתקבצו כל הרבנים ויוציאו פס"ד שמשיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד" "שהרבנים צריכים לפסוק שצריך להיות מסמך גאולה לגאולה, **בפועל ממש**" (כ"ז אדר ב' תשמ"ו לרבנים הראשיים.)

ובהמשך לפס"ד הרבנים מורי הוראה שכ"ק אדמו"ר נשיא דורנו. הוא, הוא, המלך המשיח.

ועל פי הכרזתו: "לא רק בתור חכם ושופט אלא בתור נביא שזהו בוודאות" "הנבואה העיקרית "לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש: הנה זה (משיח) בא" ש"ק פר' שופטים תשנ"א.

"ישנה לא רק **המציאות** דמשיח אלא גם **התגלות** דמשיח ועכשיו צריכים רק **לקבל** פני משיח צדקנו בפועל ממש" ש"ק פר' וירא תשנ"ב.

"... הגיע זמן גאולתכם" ורואים בפועל איך שנהיה "ילחום מלחמות ה' וינצח" בכמה וכמה ענינים" ש"ק פר' חיי שרה תשנ"ב.

"רואים כבר (מעין ו) **התחלת פעולתו של מלך המשיח על העמים**" "שהחלטת והכרזת **מנהיגי אומות העולם** בערב שבת פרשת משפטים ע"ד המעמד ומצב ד"וכתתו חרבותם לאתים", היא, כתוצאה מהחלטת והכרזת "**מלכי רבנן**" ש"הנה זה (מלך המשיח) בא", החל מהפס"ד של כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו שמכבר נשלמו מעשינו ועבודתנו דמשך זמן הגלות ומוכנים כבר לקבלת פני משיח צדקנו, וכן הפס"ד של הרבנים ומורי-הוראה בישראל **שהגיע זמן הגאולה**, "יעמוד מלך מבית דוד וכו' ברוזיקת "שהוא משיח" ועד להמעמד ומצב ד"יהרי זה משיח בוודאי" - פס"ד "מסיני", שנמשך וחדר גם **בגדרי העולם**". ש"ק פר' משפטים תשנ"ב.

פוסקים אנו בזאת שמלכנו משיחנו שיל"ו יתגלה בפועל ממש, לעין כל למטה מעשרה טפחים, תיכף ומיד ממש, "ומחזיר מלכות דוד ובונה המקדש, ומקבץ נדחי ישראל (ע"פ הרמב"ם, פי"א הלכות מלכים.)

והרי שנה זו היא שנת הקהל "במוצאי שביעית בן דוד בא" (סנהדרין צ"ז - ומהרש"א).

ומצרפים אנו קריאה לכל אחד ואחת מישראל, בכל מקום ומקום, **להתאחד בתורת הגאולה של מה"מ שיל"ו** - ובפרט בשיחות הקדושות תשנ"א ותשנ"ב, לפרסם ולקיים את הוראתו הקדושה "לימוד התורה בעניני מלך המשיח ובעניני גאולה... ובפרט בתורתו (מאמרים וליקוטי שיחות של נשיא דורנו)... ומה טוב - שהלימוד יהיה (ברבים) בעשרה... להוסיף בקיום המצוות בהידור, ובמיוחד במצוות הצדקה" (שבת תוז"מ תשנ"א).

ולהמשיך בפרסום הנבואה של בשורת הגאולה בכל מקום ומתוך שמחה.

והקב"ה וודאי יקבל את שוועתנו, ויקיים את הפסק דין, ונראה מיד בפועל ממש, בעיני בשר, את הרבי מה"מ בגאולה השלמה ונזכה לשמוע תורה חדשה מפיו הק'.

על החתום:

רשימת הרבנים שחתמו על הפסק הנ"ל:

הרב גרשון מענדל גרליק
הרב יחיאל גברא
הרב זכריה גורי
הרב אבשלום קיל
הרב שמעון אלמליח
הרב צמח אברהם
הרב ברוך יורקוביץ
הרב דוד טייכטל
הרב יוסף בא-גד
הרב שלום חיים מחפוץ
הרב חכם רפאל
הרב בן-ציון גרוסמן
הרב ישעיה הרצל
הרב יעקב רייצס
הרב דב טייכמן
הרב משה ארנשטיין
הרב יעקב נקי
הרב ישראל יוסף הנדל
הרב לוי"צ גינזבורג
הרב גדליה אקסלרוד
הרב שלמה יצחק פרנק
הרב משה אשכנזי

הרב ישראל הלפרין
הרב יוסף ציון
הרב יוסף אלמשעלי
הרב עמרם אלעזרה
הרב דב טברדוביץ
הרב בנימין כהן
הרב אליעזר ברוד
הרב מרדכי כהן
הרב יעקב אדרעי
הרב אבא דוד גורביץ
הרב ש.ב. לאבקבסקי
הרב מאיר סגרון
הרב מנדל אייזנבך
הרב יוסף הכהן רוזנפלד
הרב יוסף יצחק חיטריק
הרב רפאל לוינסון
הרב משה אקסלרוד
הרב חיים שלמה דיסקין
הרב י.ח. רוזנבלט
הרב כוחונובסקי חנן
הרב חיים יוסף גוטליב
הרב מאיר ישששכר מרק

הרב יוחנן בוטמן
הרב מנחם נוימן
הרב גדליה כץ
הרב נחמיה שמרלינג
הרב יוסף קורנט
הרב אשר דייטש
הרב שגיא הר שפר
הרב מנחם מענדל הכהן פרידמן
הרב יצחק ניאזוב
הרב יעקב שמולביץ
הרב סעדיה מעטוף
הרב יהושע אדוט
הרב דוד אושקי
הרב חגי הלוי
הרב יוסף יצחק קירש
הרב מנחם נוימן
הרב אליעזר אליהו ויינר
הרב יוסף יצחק הלוי קירש
הרב פנחס ממן
הרב יהונתן הלוי בורגן
הרב מנחם ולפא
הרב דב גינזבורג

יד. "לא תלין פעולת שכיר" – ויש מצב של פקוח נפש על כן צריך להיות שכר המצוה בהתגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו, תיכף ומיד.

בס"ד ערב שבת קדש כ"ח ניסן ה'יה ת'הא ש'נת נ'פלאות ה'משיח

פסק דין

בעמדנו ביום זכאי בו נאמרה שיחתו הידועה של כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שיל"ו ש"אני את שלי עשיתי (להביא לימות המשיח) ועשו כל אשר ביכלתכם וכו'. ובפרט לאחרי שנאמר (אח"ז) ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שכבר הסתיימה כל העבודה והדבר היחידי שנשאר הוא לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש. ובמיוחד בתום ארבע שנים.

באנו בזה בפס"ד ברור שעל כיו"ב חל הציווי "לא תלין פעולת שכיר אתך עד בוקר" וכן המ"ע ד"ביומו תתן שכרו" ו"מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל. מה שהוא מצוה לאחרים הוא עושה" והדרישה והתביעה של עם ישראל "עד מתי" – צודקת ובמיוחד לנוכח המצב דפקו"נ וכו' דעם ישראל, לכן צריך להיות הענין ד"שכר מצוה" היינו הגאולה האמיתית והשלמה ע"י משיח ללא כל הלנה ושהיה נוספת כל שהיא ח"ו וע"כ צריכה להיות התגלות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח תומ"י ממש מלך ביופיו תחזינה עיניך. לעיני כל בשר למטה מעשרה טפחים ולקיים תומ"י ממש את תפקידו לבנות המקדש במקומו ולקבץ נדחי ישראל ולתקן כל העולם כולו ויגאלנו בגאולת עולמים נאו ממש ונכריז כולנו יחד בקול מבשר מבשר ואומר

"יחי אדוננו מורנו ורבנו מלך המשיח לעולם ועד"

וע"ז באנו על החתום

רשימת הרבנים שחתמו על הפסק הנ"ל:

הרב יצחק הכהן הענדל
חבר בי"ד מונטריאל קנדה
חבר אגודת הרבנים,
ארה"ב וקנדה

הרב רפאל אלאשוילי
רב ראשי ליהודי גרוזיא

הרב יוסף העכט
רב העיר אילת

הרב שלמה דידי
רב ישובי מועצה אזורית
עמק הירדן

הרב ישראל הלפרין
רב ביהכנ"ס המרכזי
שכונת נווה עמל הרצליה

הרב דוד ועקנין
רב מנחמיה, ישראל

הרב נתן אורכמן
רב קהילת חב"ד עכו

הרב שלמה פרנק
חבר לשכת הרבנות עכו

הרב יעקב נקי
רב שכונת יד התשעה
הרצליה

הרב הלל פעוזנר
רב ואב"ד קהילת ליובאוויטש
פאריז
ויו"ר וועד רבני ליובאוויטש

הרב יעקב יוסף (בהגר"ע)
רב גבעת משה
וראש כולל חזון-יעקב,
ירושליים

הרב יהודה קלמן מארלאוו
יו"ר ביד"צ קראון הייטס
ברוקלין, ניו יורק

הרב יעקב משה וויס
שכונת נוה אחיעזר בני ברק

הרב ישעיה הרצל
רב העיר נצרת עלית

הרב יונתן בורגן
רב הישוב ניר צבי

הרב אבשלום קיל
רב הישוב גן-נר

הרב יעקב אדרעי
רב שכונה אור יהודה

הרב שמעון ועקנין
רב מושב דישון

הרב בנימין כהן
רב רינתיה

הרב יוסף כהן
רב שכונה רמלה

הרב דוד אסולין
רב שכונה רמלה

הרב יוסף אלמשעלי
רב ישובי מועצה אזורית
מרום הגליל

הרב שמעון גרליק
רב שכונת עמידר נהריה

הרב גדליה אקסלרוד
דיין ומו"צ ביה"ד הרבני חיפה

הרב שניאור זלמן גור אריה
סגן יו"ר אגודת הרבנים דארה"ב
וקנדה

הרב יוחנן גור אריה
רב העיר חולון

הרב ישראל יוסף הכהן הענדל
רב קהילת חב"ד ור"מ תו"ת
מגדל העמק

הרב יצחק גינזבורג
ראש ישיבת "עוד יוסף חי" -
שכם, ארה"ק

הרב ברוך יורקוביץ
רב ומו"צ שיכון חב"ד לוד

הרב יחיאל גברא
רב יבנה ורב מועצה אזורית
גדרות

הרב יוסף יצחק וולוסוב
רב רמת ישי

הרב יעקב רייצעס
רב יסוד המעלה

הרב אליעזר יעקב ברוד
רב כרמי יוסף

הרב מרדכי שמואל אשכנזי
רב ואב"ד כפר חב"ד
חבד בי"ד רבני חב"ד ארה"ק

טו. צריך להאמין שהרבי מליובאוויטש – נביא והוא הוא המלך המשיח

ב"ה, ערב ראש השנה ה'תשנ"ח - ז' אדר ה'תש"ע

פסק דין

כבוד קדושת אדמו"ר מליובאוויטש בשיחת קודש שבת פרשת שופטים ה'תנש"א קובע קביעה הלכה למעשה שיש לדורנו זה נביא וחייבים לשמוע בקולו, וכפי שנפסק ברמב"ם הלכות יסודי התורה פרק ז.
וזה לשונו הקדוש: . . צריכים לפרסם לכל אנשי הדור, שזכינו שהקדוש־ברוך־הוא בחר ומינה בעל בחירה, שמצד עצמו הוא שלא בערך נעלה מאנשי הדור, שיהי' ה"שופטיך" וה"יועציך" ונביא
הדור, שיורה הוראות ויתן עצות בנוגע לעבודת כל בני ישראל . . עד הנבואה העיקרית – הנבואה ש"לאלתר לגאולה" ותיכף ומיד ממש "הנה זה (משיח) בא". עד־כאן־לשונו־הקדוש בשיחה הנ"ל.
בשיחת קודש פר' וירא ה'תשנ"ב אומר כבוד־קדושת אדמו"ר: . . בימינו אלו נתבטלו כל המניעות והעיכובים כו', וכיון שכן, ישנה (לא רק המציאות דמשיח, אלא) גם ההתגלות דמשיח,
ועכשיו צריכים רק לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש". עד־כאן־לשונו־הקדוש.
בשיחת קודש פר' משפטים ה'תשנ"ב אומר כבוד־קדושת אדמו"ר: . . וכן הפסק דין של הרבנים ומורי הוראה בישראל שהגיע זמן הגאולה, "יעמוד מלך מבית דוד וכו', בחזקת שהוא משיח",
ועוד הוסיף על פסק־דין הנ"ל את המילים: ועד להמעמד ומצב ד"הרי זה משיח בודאי", ובשיחה זו רמז הרבי בצורה ברורה על היותו מלך המשיח.
הרינו קובעים בזה פסק הלכה על־פי דין תורתנו הקדושה – מבוסס על ההלכה שברמב"ם פרק ז' הלכות יסודי התורה הלכה א', פרק ט' הלכה ב' ופרק י' הלכה א' – שכבוד קדושת אדמו"ר מלך המשיח יש לו דין נביא.
ומפורש בשיחותיו הקדושות שמרמז על עצמו שהוא נביא, ומובן משיחותיו הקדושות שהוא הוא המלך המשיח, וכן עודד שירת "יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד",
וכבר אמר לעיני כל ישראל ולעיני כל העולם דברים העתידים להיות ובאו דבריו ונתקיימו במילואם ב'מלחמת ששת הימים' וב'מלחמת המפרץ' ועוד ועוד
ועל כן מחוייבים אנו לשמוע לכל אשר יאמר לנו, מגדר החיוב לשמוע לדברי הנביא, ובכלל זה – שהוא המלך המשיח ויתגלה אלינו מיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

אין בסדר הרשימה ע"מ לקבוע את גדולתם של הרבנים שליט"א | רשימה חלקית | ניתן להשיג את פסק הדין בת.ד. 6064 צפת

טז. ללמוד בתורת הגאולה ומלך המשיח.

ב"ה. חודש ניסן ה'תשנ"ט.

דברי חיזוק והתעוררות

ראינו ליקוט זה שנערך על ידי חשובי האברכים שיחיו, בו מתבארים כמה מעניני הגאולה בשפה ברורה וכל רואהו יכיר שהוא ראוי לעלות על שולחן מלכים, "מאן מלכי רבנן", ואשרי חלקם וגדול זכותם להיות בזה ממזכי הרבים.

והננו בטוחים שחיבור זה יסייע להבין ולהכיר במעלת הזמן המיוחד בו נמצאים אנו עתה, על סף הגאולה ממש (וכמבואר בשיחת ש"פ בלק ה'תנש"א אשר הלימוד בתורה בעניני הגאולה ומלך המשיח בכתו להחדיר בתוכנו את ההכרה וההרגשה של "זמן הגאולה").

ובכך בודאי יתעוררו להענות בתוספת התלהבות לקריאתו הקדושה של הרבי, אשר עתה על כל אחד לעמוד הכן לקבל פני משיח צדקנו בפועל ממש, על-ידי **הוספה** בתורה ומצות, מתוך התעוררות והתלהבות מיוחדת שבאה מההכרה והרגשה שכבר "הגיע זמן גאולתכם" ותיכף ומיד "הנה זה משיח בא".

ובמיוחד, הוספה במצות הצדקה, ובלימוד עניני הגאולה והמשיח וכפי שמבאר בארוכה בשיחת שבת פרשת תזו"מ ה'תנש"א שעתה "הדרך הישרה הקלה והמהירה" לפעול ביאת משיח צדקנו בפועל ממש, הוא על-ידי הלימוד בתורה **בעניני הגאולה ומלך המשיח**, דבכח התורה לקבוע את עניני הגאולה (-"אורות דתיהו") בעולם ("כלים דתיקון") ולהביא לביאת והתגלות המשיח בפועל ממש.

ואנו תפלה ובטחון שפעולה זו תזרז עוד יותר קיום הבטחתו ונבואתו של הרבי, אשר דורנו זה – "אוד מוצל מאש", שאנו רואים בו התעוררות עצומה לתשובה, ריבוי צדקה ומעשים טובים, שיעורי תורה וכו' – יזכה בקרוב ממש להיות דור הגאולה בפועל. והרבי, נשיא הדור, מלך המשיח, אשר "את חלינו הוא נשא" וכו', מתקיים בו מיד "הנה זה מלך המשיח בא", "יבנה מקדש במקומו ויקבץ נדחי ישראל", תיכף ומיד ממש.

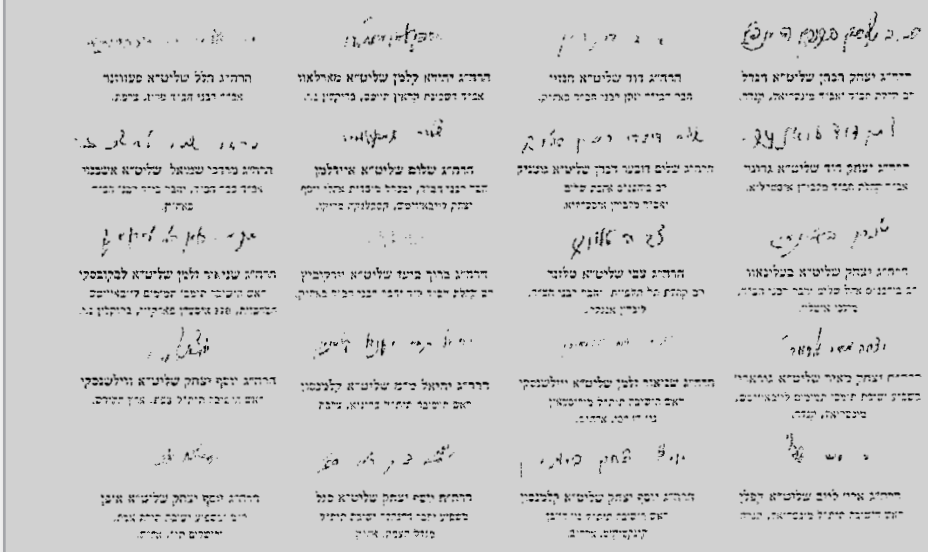

יז. הגיע הזמן של גאולת ישראל גאולת עולמים ובנין בית המקדש השלישי והרבי מלך המשיח צריך להתגלות מיד ממש

ב"ה י' שבט ה'תשמ"ט

פסק דין

היות שכבר כלו כל הקיצין, כפי שהובא בגמ' סנהדרין דף צ"ז ע"ב, על אחת כמה וכמה לאחרי ריבוי הקיצין שגילו לנו גדולי ישראל לאחרי זמן הש"ס - הרמב"ם באגרת תימן פ"ג קרוב לסופו וכו' ובהערות הרב מרגליות לשו"ת מן השמיים לסי' ע"ב קיבץ הקיצין דכו"כ גדולי ישראל - ולאחרי כל מה שעבר עם ישראל במשך הדורות, ובפרט בדורנו זה האחרון ההשמדות והגזירות ר"ל וריבוי הצרות והתלאות, שנתקיימו במילואם כל הסימנים שמופיעים בגמ' סוטה בסופה ובסנהדרין דף צ"ז ע"א אודות עקבתא דמשיחא ועוד יותר מזה; וכפי שמביא בית רמ"ה לסנהדרין צ"ז ע"א וז"ל: "ותצמה אני לפי סימנים הללו מפני מה אין בן דוד בא בדורנו זה" ?! ואם כבר בדורו כן הוא, על אחת כמה וכמה בדורנו זה האחרון, שדבר ברור הוא בוודאי בלי שום ספק שכבר כלו כל הקיצין.

זאת ועוד, שלאחרי כל מה שעבר על עם ישראל במשך דורנו זה האחרון כבר עשו ישראל תשובה וכפי שהעיד כ"ק האדמו"ר מליובאוויטש מה"מ בשבת פר' בלק תנש"א וזלה"ק: "בוודאי ובוודאי ללא כל ספק וספק ספיקא שכבר הגיע זמן הגאולה.. וגם עניין התשובה היה בשלימות"

וכיוון שכן הרי פסק דין מפורש ברמב"ם הלכות תשובה פרק ז' הלכה ה' וזלה"ק: "וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין".

ואי לזאת נאספנו כולנו כאחד, בבית הכנסת של מרן רבי יוסף קארו בעיה"ק צפת ותובב"א. והננו פוסקים הלכה למעשה פסק דין ברור, בכוח התורה הקדושה שהגיע הזמן של גאולת ישראל, גאולת עולמים, ובנין בית המקדש השלישי, והרבי מלך המשיח צריך להתגלות מיד ממש כהרף עין לעין כל, יבוא ויגאלנו ויוליכנו קוממיות לארצנו מיד ממש.

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

שניאור זלמן אליהו הכהן הענדל
יגאל בן ה' שמעון יהודה פיזם
שלמה זלמן בן ר' אברהם
שניאור זלמן בן ר' זכריה גורי
יוסף יצחק בן הרב רפאל
ברוך חיים ב"ר אברהם
אורי מרדכי במוהר"ר אליעזר שי' ליפש
שלמה זלמן ב"ר צבי יחיאל ברקוביץ
אריה לייב בן ר' מענדל טייטלבאום
רפאל בן אליעזר
שבתי יונה בן משה דב

ב"ה

תלמוד הבבלי מסכת סנהדרין דף צז עמוד ב

אמר רב: כלו כל הקיצין, ואין הדבר תלוי אלא בתשובה ומעשים טובים. ושמואל אמר: דיו לאבל שיעמוד באבלו. כתנאי, רבי אליעזר אומר: אם ישראל עושין תשובה - נגאלין, ואם לאו - אין נגאלין. אמר ליה רבי יהושע: אם אין עושין תשובה - אין נגאלין? אלא, הקדוש ברוך הוא מעמיד להן מלך שגזרותיו קשות כהמן, וישראל עושין תשובה ומחזירן למוטב.

רמב"ם הלכות מתנות עניים פרק י הלכה א

חייבין אנו להזהר במצות צדקה יותר מכל מצות עשה, שהצדקה סימן לצדיק זרע אברהם אבינו שנאמר כי ידעתיו למען אשר יצוה את בניו לעשות צדקה. ואין בכא ישראל מתכונן ודת האמת עומדת אלא בצדקה שנאמר בצדקה תכונני, ואין ישראל נגאלין אלא בצדקה שנאמר ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה.

רמב"ם הלכות תשובה פרק ז הלכה ה

כל הנביאים כולן צוו על התשובה ואין ישראל נגאלין אלא בתשובה, וכבר הבטיחה תורה שסוף ישראל לעשות תשובה בסוף גלותן ומיד הן נגאלין שנאמר והיה כי יבאו עליך כל הדברים וגו' ושבת עד ה' אלהיך ושב ה' אלהיך וגו'.

טור יורה דעה סימן רמז

הלכות צדקה:

מצות עשה ליתן צדקה כפי השגת ידו ומאד מאד צריך אדם ליזהר בה יותר מכל מצות עשה . . . ואין ישראל נגאלין אלא בצדקה שנאמר ציון במשפט תפדה ושביה בצדקה ואומר שמרו משפט ועשו צדקה כי קרובה ישועתי לבא וצדקתי להגלות וגדולה מכל המצוות דאמר ר"א גדולה הצדקה מכל הקרבנות דכתיב עשה צדקה ומשפט נבחר לה' מזבח

בית יוסף אורח חיים סימן קפח

ובשבלי הלקט (סי' קנז) כתב הטעם פירש ה"ר בנימין לפי שצריכים אנו להזכיר מלכות שמים ומלכות בית דוד ובית המקדש לפי שארז"ל (מדרש שמואל פי"ג) ביום שנחלק [מלכות] בית דוד כפרו בשלשה דברים בהקב"ה ובית המקדש ומלכות בית דוד ואין נגאלין עד שיתודו ויתבעו שלשתן וגם בתפילה מזכירין שלשתן משען ומבטח לצדיקים זו מלכות שמים בונה ירושלים זה בית המקדש מצמיח קרן ישועה זה מלכות בית דוד.

ספר השיחות ש"פ בלק תנש"א

ובכל זה ניתוסף עוד יותר ע"י שלימות העבודה דזמפצת התורה והיהדות והפצת המעיינות חוצה בהצי כדור התחתון כתוצאה מהגאולה די"ב וי"ג תמוז במשך יובל, שנים, אשר אם בהתחלת תקופה זו יצא כ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו בהכרזה "לאלתר לתשובה לאלתר לגאולה", והעיד, שכבר סיימו כל ענייני העבודה, וצריכים רק "לצחצח את הכפתורים", ויתרה מזה, שכבר סיימו גם "צחצוח הכפתורים" וצריכים רק לעמוד הכן ("עמדו הכן כולכם") לקבל פני משיח צדקנו, הרי **בסיומה** של תקופה זו, הרי בוודאי ובוודאי ללא כל ספק וספק ספיקא שכבר הגיע זמן הגאולה, ובלשון הז"ל, "כלו כל הקיצין" וגם עניין התשובה (כהמשך המאמר "ואין הדבר תלוי אלא בתשובה") היה כבר **בשלימות**, כולל גם השלימות ד - "משיח אתא לאתבא צדקייא בתיובתא" מצד ניצוץ משיח שבכל אחד ואחד מישראל - הרי כיוון שנמצאים בסמיכות ממש לגאולה האמיתית והשלימה, נרגש ומודגש ביותר וביותר ה"טוב" די"ז תמוז וד"בין המצרים" שעי"ז באים להעילוי והשלימות דגאולה האמיתית והשלימה.

חי. דוד מלך ישראל – הרבי מלך המשיח חי וקיים

ב"ה ימות המשיח - מנחם אב התשע"ד - טבת התשע"ו - שנת הקהל

מבוא לפסק – דין "חי וקיים"

א. משה אמת ותורתו אמת - כל מאמרי חז"ל המובאים בפרד"ס מ: תורה שבכתב ותורה שבע"פ עד כולל רבותנו נשיאנו - אדמו"רי חב"ד הכל נכלל בהגדרה של משה אמת ותורתו אמת.

ב. בכל דור חייב להיות נשיא הדור - צדיק יסוד עולם, נשמה בגוף1.

ג. יש מאמחז"ל כי משיח יחיה לעולם נשמה בגוף2.

ד. הרבי אומר שהדור התשיעי [דורנו] מהבעש"ט שונה בעניין נצחיות החיים מהדור השמיני מהבעש"ט [הרבי הקודם3]

ה. הרבי נתן לפרסם בהסכמתו ובעידודו שהוא 1. נשיא הדור - צדיק יסוד עולם, 2. כי הוא המלך המשיח.

ו. מופיע בחז"ל שיש זמן שמשיח מתכסה4.

ז. מצינו בחז"ל: תענית דף ה "יעקב אבינו לא מת" ובסוטה דף י"ג ע"ב "ויש אומרים משה לא מת"5

ח. על-פי הנ"ל - תורת אמת - "כיהודה ועוד לקרא" מצורף פס"ד שחייבים להאמין בתורה הקדושה ומכיוון שהרבי הוא הוא הצדיק יסוד עולם ונשיא הדור וכן הוא הוא המלך המשיח וכפי שהתפרסם בפסקי דין עם מאות רבנים מכל קצוי תבל, ע"כ שהוא חי וכפי שכתבנו בפס"ד.

---

1) מסכת יומא דף ל"ח ע"ב "ר' חייא בר אבא אמר ר' יוחנן: אין צדיק נפטר מן העולם עד שנברא צדיק כמותו שנאמר "וזרח השמש ובא השמש" עד שלא כבתה שמשו של עלי זרחה שמשו של שמואל הרמתי.. ראה הקב"ה שצדיקים מועטין, עמד ושתלן בכל דור ודור שנאמר ".. ישת עליהם תבל" [פיזרן בכל הדורות להיות שתות וקיום ויסוד לקיים תבל - רש"י]

2) במסכת סוכה דף נ"ב ע"א תנו רבנן משיח בן דוד שעומד להגלות במהרה בימינו.. - "אספרה אל חוק" - אספר דבר זה להיות לחק ולזכרון - רש"י, ..כבר התנבא עליך דוד אביך שנאמר חיים שאל ממך נתת לו (אורך ימים עולם ועד), רבינו בחיי ספר בראשית פרק יא פסוק י "ומשיח בן דוד לא יהיה בו מיתה אבל הוא עתיד שיחיה לעולם", מאמרי אדה"ז: נביאים ישעיה עמ' סט: "משיח בן דוד שעליו נאמר.. חיים נתת לו בבחינת חיים נצחיים והוא מה שאומרים חי וקיים" ענינה של תורת החסידות אות ה': "בחינתו של משיח היא - עצם נקודת החיות שלמעלה מגדר ציור... כי עצם החיות הוא בלתי מוגבל, והבלי גבול שלו אינו רק בעניין הנצחיות, שאיננו נתפס בשינויי הזמן כי כל עצם בלתי משתנה.."

3) שיחת שבת פרשת בא אות טז: "והחידוש דדורנו - הדור התשיעי לגבי כל הדורות שלפני זה (דור השמיני).. משא"כ בדורנו זה - הדור האחרון לגלות והדור הראשון לגאולה .. נשמות בגופים.."

4) רבינו בחיי פר' ויחי: הגואל העתיד יהיה נגלה וחוזר ונכסה

5) הקדמה לפירוש המשניות, הרמב"ם: "..הואיל משה באר את התורה הזאל לאמר.. וכשהיה לפני מותו החל לכתוב התורה בספרים.. אח"כ עלה אל ההר בחצי יום השביעי לחדש אדר.. והיה המקרה ההוא אשר קרהו מות בעינינו בשביל שחסרנו ופקדנו אותו וחיים לו לכבוד המעלה שעלה אליה וכן אמרו.. משה רבינו לא מת.." נ.ב. מקורות נוספים ובהרחבה, ניתן ללמוד בספרי ליקוטי מקורות של הרב מייג'סקי שליט"א.

פסק דין

א. יש לומר ולפרסם אשר המציאות האמיתית ע"פ התורה היא שהרבי המלך המשיח חי וקיים בגוף גשמי בעולם הזה, ופשוט שאין להסתיר אמת זו.

ב. לדרוש מהקב"ה בכל עת שיקיים את בקשת עם ישראל "והוא יגאלנו שנית בקרוב..." בגאולת עולמים ובבנין בית המקדש השלישי תיכף ומיד ממש.

ג. ובאנו בזה בפסק ברור שעל כל כיוצא בזה חל הציווי "לא תלין פעולת שכיר איתך עד בוקר" וכן המצות עשה ד"ביומו תתן שכרו" ו"מגיד דבריו ליעקב חוקיו ומשפטיו לישראל, מה שהוא מצווה לאחרים הוא עושה" והדרישה והתביעה של עם ישראל "עד מתי" - צודקת ובמיוחד לנוכח המצב דפיקוח נפש וכו' דעם ישראל. וכן צריך להיות העניין ד"שכר מצווה" היינו הגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו ללא כל הלנה ושהייה נוספת כל שהיא חס ושלום וע"כ צריכה להיות התגלות כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח - הרב מנחם מענדל בן הרב לוי יצחק שניאורסון, אוהבן של כל ישאל, תיכף ומיד ממש מלך ביופיו תחזינה עיניך, [ולא יכנף עוד מוריך], לעיני כל בשר למטה מעשרה טפחים ולהשלים תיכף ומיד ממש את תפקידו לבנות המקדש ולקבץ נדחי ישראל ולתקן כל העולם כולו ויגאלנו בגאולת עולמים נאו ממש ונכריז כולנו יחד בקול מבשר מבשר ואומר:

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד!

ועל זה באנו על החתום:

ועל זה באנו על החתום:

רב קהילת חב"ד קרית שמואל הרב יגאל פיזם	**רב קהילת חב"ד ומנהל המוסדות, הרצליה** הרב ישראל הלפרין	**רב ומנהל מוסדות חב"ד רמת אביב, תל אביב** הרב יוסף חיים גינזבורג	**רב ישובי המועצה האיזורית, גליל עליון** הרב יוסף חיים רוזנבלט	**רב ומורה הוראה מגדל העמק** הרב מנחם בן ציון גרוסמן	**רב ומורה הוראה בשכונת כנען, צפת** הרב שלמה זלמן לבקיבקר	**רב מורה הוראה בסינסנטי אוהיו** הרב שלום בער קלמנסון	**חבר וועד הרבנים ורב צפון מדינת צרפת** הרב אליהו דהן
שליח כ"ק אדמו"ר שליט"א מלך המשיח ור"י חסידי חב"ד ליובאוויטש, צפת הרב יוסף יצחק ווילשאנסקי	**רב ביהכנ"ס "היכל חנה" חיפה** הרב דוב גינזבורג	**רב בית הכנסת חב"ד חדרה** הרב קלונימוס קופצ'יק	**רב ביהכנ"ס גאולה יקנעם** הרב שלום בער הרצל	**רב בית כנסת פועלי צדק נוה סביון** הרב מנחם הכהן פרידמן	**רב מורה הוראה בדרום אפריקה** הרב נועם וגנר	**חבר לשכת הרבנות עכו, ארה"ק** הרב שלמה יצחק פראנק	**רב ביהכנ"ס מגן אברהם שכונת סמדר - יבניאל** הרב מנחם מנעדל ועקנין
רב ודיין בבית הדין לענייני ממונות צפת הרב שמעון הכהן	**רב בבולוניה איטליה** הרב אליהו דוד הכהן בארנשטיין	**רב ביהכנ"ס חב"ד המרכזי קרית גת** הרב יעקב סינגאוי	**רב גוש ארבל** הרב מנחם מענדל הרצל	**רב מג"ב צפון** הרב יואל שם טוב	**רב הישוב עין איילה** הרב מנחם טל	**רב ביהכנ"ס חב"ד רמת אליהו ראשל"צ** הרב חנן כוחונובסקי	**רב בית חב"ד מיל בייסין** הרב יהודה פרידמן
רב קהילת חב"ד שדרות הרב משה זאב פיזם	**רב שכונת יד התשעה, הרצליה** הרב יעקב נקי	**רב ביהכנ"ס משכן נתן, צפת** הרב רפאל שוואב	**רב בית כנסת חב"ד פרדס כץ, בני ברק** הרב אורי ליפש	**רב קהילת בית מנחם באר שבע** הרב מנחם כהן	**רב בית הכנסת חב"ד שכ' יוספטל - כפר סבא** הרב יעקב מזרחי	**רב ביהכ"נ "אוהל ישראל" רחובות** הרב אליהו גבאי	**רב הדר התורה פריז** הרב פנחס כהן פאשטר
רב ומו"ץ בכפר חב"ד הרב בנימין כהן	**רב קהילת חב"ד מעלה אדומים** הרב אברהם שמלה	**רב קהילת חב"ד בנימינה** הרב יהושע אדוט	**רב ביהכנ"ס המרכזי כפר יונה** הרב נחמיה שמרלינג	**רב הישוב כפר אחים** הרב שלמה ליפש	**רב קהילת יוצאי אירן - נתניה** הרב משה אנטיזדה	**רב "מרכז משיח" פורט לודרדייל, פלורידה** הרב מרדכי ענתי	**רב מדינת אינקוודור** הרב תומר רותם
רב קהילת חב"ד רמת מנחם צפת הרב ברוך לבקיבקר	**רב בקיבוץ עברון** הרב טל חנן	**רב ביהכנ"ס היכל שלומי, רחובות** הרב שניאור עקיבא	**רב שכונת גבעת התמרים, עכו** הרב שמשון פיזם	**רב קהילת חב"ד ראש פינה** הרב שלמה זלמן ברקוביץ'	**רב בית הכנסת וביהמד"ר מרכז ממש - נתניה** הרב יוסף טאוב	**רב קהילת יוצאי צרפת, ירושלים** הרב יצחק חביב	**רב בת-קול לוד הצעירה** הרב אברהם מיכלשוילי
רב ומו"ץ ור"י בחיפה הרב מנחם מענדל וילשנסקי	**רב באוניברסיטת ת"א** הרב פישל ג'ייקובס	**רב העיר קוצ'ין הודו** הרב שניאור זלמן ברנשטיין	**רב ביכנה"ס חב"ד בית שאן** הרב שלום בער שמולביץ	**רב מועצה אזורית באר טוביה** הרב זכריה כרמי	**רב בית הכנסת שכונת בית יצחק תל אביב** הרב עידו רהב	**רב קהילת חב"ד ת"א** הרב שלמה הלפרן	**רב במטה יהודה** הרב מיכאל מויאל
רב בית הכנסת שערי תשובה כרמל צרפתי, חיפה הרב יהודה גינזבורג	**רב ומורה הוראה בחיפה** הרב יהושע ליפש	**רב ביהכנ"ס "שוחרי תפילה" קרית חיים - חיפה** הרב שמואל גולדפרב	**רב ומו"ץ בקהילת חב"ד רמת אביב, תל אביב** הרב מנחם מענדל פרידמן	**רב קהילת בביהכנ"ס הספרייה החסידית ביתר עלית** הרב שאול רוזנבלט	**רב בתי הסוהר מגידו - דמון** הרב ראובן שמלה	**רב קהילת חבד קרית משה מערב רחובות** הרב שמעון שער	**רב בית הכנסת אחוזת רעים רמלה** הרב חיים ועקנין
רב ביהכנ"ס בית התלמוד מילאנו איטליה הרב צמח מזרחי	**רב מרכז העיר כפר סבא** הרב אברהם הרוניין	**רב בפושקר, הודו** הרב שמשון גולדשטיין	**רב בכפר ורדים** הרב שלמה גולדפרב	**רב בעיר פונה הודו** הרב בצלאל קופצ'יק	**רב בית הכנסת, שערי גאולה קרית גת** הרב מאיר מאירי	**רב העיר פלאיה דל כרמן מקסיקו** הרב חיים בראד	**רב בסרסל צרפת** הרב חיים ביטון
רב בית הכנסת אוהל יוסף יצחק קהילת רב פעלים ערד הרב אלעזר צבי בקשי	**מו"צ ורב קהילת שבת אחים בית אליעזר חדרה** הרב משה חיים ברנשטיין	**רב מושב בית אלעזרי** הרב בנימין ערד	**רב ביהכנ"ס מגן אברהם שכונת סמדר יבניאל** הרב מנחם מענדל ועקנין	**הרב ראשי במדינת מולדבה** הרב יוסף יצחק הכהן אבלסקי	**רב סמינר קיבוצים** הרב נעם שמעון בר	**רב ביהכנ"ס אור החמה ברסלב בת ים** הרב רזיאל אלול	**רב אזורי חבל מודיעין** הרב שלום מעטוף
רב ביכנה"ס האשכנזי המרכזי ע"ש קדושי אושוויץ - באר שבע הרב משה דיקשטיין	**רב קהילת חב"ד פרג'ן יוט לוס אנג'לס קליפורניה** הרב יעקב פאר	**רב ראשי מדינת יפן** הרב בנימין אדרעי	**רב מדינת קניה** הרב שמאל נוטיק	**רב מדינת הפילפינים** הרב יוסף יצחק הלוי לוי	**רב מדינת גיאורגיאה** הרב אברהם דוב בער אברהם מרדכי מיכלשוילי	**רב מדינת אטיופיה** הרב אליהו חביב	**הרב קהילת חב"ד יבניאל** הרב ארי'ה פרקש

אין בסדר הרשימה ע"מ לקבוע את גדולתם של הרבנים שליט"א | רשימה חלקית | ניתן להשיג את פסק הדין ב- ת.ד. 4857 צפת

פרק ה

הזכות והחובה
להיות שותף לפסק דין

כוח פעולת פסקי דין הלכתיים במציאות העולם ◇ פס"ד הקב"ה גוזר ואומר הפסק-דין ◇ פס"ד הגיע זמן הגאולה ◇ הבדל בין לימוד תורה לפסק דין ◇ בקשת הרבי מהרבנים לפסוק שמשיח צריך להגיע תיכף ומיד ◇ מחייב את בית דין של מעלה

כוח פעולת פסקי דין הלכתיים במציאות העולם

א"ר אבון אקרא לאלקים עליון לאל גומר עלי, בת שלשה שנים ויום אחד נמלכו בית דין לעברו בתולין חוזרין ואם לאו אינן חוזרין.

(ירושלמי מסכת נדרים פרק ו סוף ה"ח)

שכל מה שבית דין של מטה עושים בית דין של מעלה מסכימים עמהם אף בכל חידושי הגוף כמו שדרשו רז"ל על פסוק לא-ל גומר עלי:

(שו"ע אדה"ז יו"ד סימן קפט סעיף כג)

פס"ד - הקב"ה גוזר ואומר הפסק-דין

..."והנה ענין זה שבתפלה (שעל ידה נמשכת השפעה חדשה) הוא בכללות גם בתורה. דזה שעל-ידי הפסק-דין שבתורה נעשה שינוי בעולם [שנעשה דבר חדש שלא היה גם בשרש ומקור העולם], הוא, כי התורה היא למעלה משרש העולם (כי התורה היא חכמתו יתברך, שלמעלה מהחכמה דמעשה בראשית), ולכן, על-ידי הפסק-דין דתורה נעשה שינוי וחידוש בעולם. ונמצא, שבתורה ישנן ב' המעלות, המעלה דתפלה - המשכת ענין חדש, והמעלה דברכה. דהשינוי והחדוש שנעשה בעולם על-ידי הפסק-דין דהתלמיד-חכם העוסק בתורה, הוא (לא בדרך בקשה כבתפלה, אלא) בדרך ממילא. וכידוע בענין מאן מלכי דרבנן, דלהיות שלמוד התורה שלהם הוא בביטול, הרי הפסקי-דינים שלהם הוא שהמלך עצמו (מלך מלכי המלכים הקב"ה) גוזר ואומר את הפסק-דין, וכיון שזהו גזירת המלך, נעשה כן ממילא. ועל-דרך-זה הוא בנוגע להמופתים שעשו התנאים ואמוראים על ידי עסק התורה שלהם, כמו רבי פנחס בן יאיר שאמר גינאי נהרא חלוק לי מימיך, שישנן בזה שתי המעלות. שינוי וחידוש בנהר (שאינו גם בשרשו ומקורו) - המעלה דתפלה, ושהשינוי בנהר נעשה על-ידי **הצווי** של רבי פנחס בן יאיר - המעלה דברכה.

(מאמר ד"ה "שיר המעלות לדוד הנה מה טוב", ל"ג בעומר ה'תשכ"ב)

פס"ד הגיע זמן הגאולה

וע"י שמכריזים על ענינים אלו בבית גדול, בית שמגדלין בו תורה ובית שמגדלין בו תפלה, דתפלה הוא בקשת כל צרכיו, הן צרכיו הרוחניים והן צרכיו הגשמיים, הנה עי"ז ניתוסף עוד יותר בכל הנ"ל, שהקב"ה עוזר לקיים את כל ההחלטות (שהם גם בקשה ותפלה) דההכנות למתן תורה, וגם ממלא הבקשות בנוגע להמשכה דמ"ת [ובפרט שנמצאים בבית שמגדלין בו תורה], שהמשכת התורה תהי' בשלימות ובאופן חדש לגמרי כנ"ל, ועד לתורה חדשה מאתי תצא בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו. ולהוסיף, דענין מתן תורה הוא - נתינת התורה למטה בארץ, ובאופן שלא בשמים היא. וכמחז"ל שהקב"ה אומר למלאכי השרת אני ואתם נלך אצל ב"ד של מטה כו'.

ועפ"ז כשישראל למטה פוסקים פס"ד ע"פ תורה שהגיע כבר זמן הגאולה (כי כלו כל הקצין וישראל כבר עשו תשובה) - כן יקום ותיכף ומיד באה הגאולה.

(מאמר אנכי ה'תשמ"ט)

◆◆◆

הבדל בין לימוד תורה לפסק-דין

ענינה של ההוראה הוא פסק ההלכה - דין אמת לאמתו. כל הסברות והדעות השונות בתורה הן אמיתיות, וכלשון רז"ל: אלו ואלו דברי אלקים חיים. אבל יתרונן של ההלכות הוא שהן אינן אמת בלבד, הן "אמת לאמתו". מעלתן היא שאינן רק 'דברי **אלקים** חיים' אלא כמאמרז"ל **והוי'** עמו - שהלכה כמותו, שורש ההלכות הוא משם הוי'.

אדם שנון ומפולפל יכול, אמנם, להשכיל סברות טובות, דברי אלקים חיים, אלא שהן ארעיות ויש מקום לסברות אחרות המערערות אותן. פסק הלכה, לעומת זה הוא נצחי וקיים לעד.

על הדיין להיות מוכן להתקל בסברא הנוגדת את ההלכה, ולמרת זאת לפסוק בהתאם לפסק ההלכה. זה כולה של הלכה, שאינה ניתנת לערעור, היא עניין קיים, אמת לאמתו.

(לקו"ש ח"א, פר' תולדות, סעיף יח. תרגום מאידיש)

בקשת הרבי מהרבנים לפסוק שמשיח צריך להגיע תיכף ומיד

כ"ק אדמו"ר שליט"א: [. .] הרי נכתב בעיתונים שהגיעו לכאן רבנים חשובים מארץ-ישראל, שיפסקו (ויסכימו) שמשיח יבוא!

אחד הרבנים המסובים: וכי אנו צריכים להסכים? מי אנו שנסכים? שהרבי יסכים!

[פני כ"ק אדמו"ר שליט"א הרצינו, אך לא הגיב על הדברים].

(מוצאי יום הכפורים תשכ"א - בעת הסעודה.
המלך במסיבו ח"א ע' נח)

יכולתם לחסוך זאת לגמרי!...

אחד הרבנים המסובים: כיצד צריכה להיות ההנהגה לפועל של הבחורים שהגיעו הנה מאה"ק ת"ו ביום-טוב שני של גליות?

כ"ק אדמו"ר שליט"א: יו"ט שני של גליות? הרי יכולתם לחסוך זאת לגמרי!...

[הרב הנ"ל התנצל, אך כ"ק אדמו"ר שליט"א לא הגיב].

(ליל א' דחג הסוכות תשכ"א - בעת הסעודה.
המלך במסיבו ח"א ע' נט)

בעת ביקור הרבנים הראשיים

כ"ק אדמו"ר שליט"א: בהמשך להמוזכר אודות ביאת משיח - הרי, למרות שכבר עברו בנ"י ריבוי צרות ותלאות כו', כבר נתקיימו כל הסימנים שהובאו בגמרא אודות "עקבות משיחא" (ועוד יותר מזה...), כולל גם "היסח הדעת"... וכבר "כלו כל הקיצין", אעפ"כ **עדיין לא בא!**

הרב שפירא שליט"א: ב"יד רמ"ה" כותב: "**ותמה** אני, לפי סימנין הללו, מפני מה אין בן דוד בא **בדורנו זה**"?!

. . **הרב אליהו שליט"א:** כבודו אומר שיש פה "רבנים ראשיים", ובכן, יצטרף אלינו כבודו, ונהי' ב"ד של שלשה, ונפסוק כך.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: אני מוכן לכך מזמן, אבל אני רק יחידי, וצריך עוד שנים.

הרב אליהו שליט"א: אנחנו מצטרפים לכבוד הרב...

(שם, בלתי מוגה)

איש לא יקפיד אם אליהו הנביא בברוקלין...

הרב אליהו שליט"א: בפעם הקודמת דיברנו על המשיח, והיינו צריכים לעשות החלטה, פסק-דין, שמשיח צריך לבוא מיד.

כ"ק אדמו"ר שליט"א: כפי הרשום בזכרוני - הדגשתי אז גם על-דבר הצורך לפסק דין שמשיח צדקנו צריך לבוא תיכף ומיד, כולל כמובן במעמד זה - שנמצאים כאן יותר משלשה רבנים, וביניהם - רבנים מארץ ישראל, אשר, "אין תורה כתורת ארץ ישראל", ובפרט תורת כהן, ותורת הראשון לציון (ב"ציון" גופא - "ראשון לציון").

הרב אליהו שליט"א: "ובא לציון גואל".

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): "ובא לציון גואל" - נאמר בלשון עתיד, וצריך שיהיה כבר בלשון עבר, עכ"פ רגע א' לאחרי זה!

במדרשי חז"ל מצינו שמשיח צדקנו (אליהו הנביא) יתגלה תחילה בגליל, ובגליל גופא - בטבריא, ש"טובה ראייתה"; אבל, איש לא יקפיד גם אם אליהו הנביא יבוא בחוץ לארץ, אפילו בברוקלין, ולמחרתו יבוא משיח לטבריא.

(יום ג' פ' בהר, י"א אייר ה'תשמ"ט. ספר השיחות ח"ב ע' 751)

יעזור השי"ת שתזכו להיות מאלה שיפסקו ההלכה דביאת משיח צדקנו!

בעת ביקור הרה"ג מהור"ד יוחנן סופר זצ"ל גאב"ד ערלוי

... כיון שהנכם מתעסקים ב"אסוקי שמעתא אליבא דהלכתא", פסקי הלכות - תפסקו הלכה שמשיח צדקנו צריך לבוא, ותראו שהפס"ד שלכם יקויים בפועל ממש תיכף ומיד! ובודאי יסייעו התלמידים בידכם.

תמיהני, מדוע לא עושים "טומל" בענין זה.

. . ועכשיו, צריכים רק שרב מורה-הוראה יפסוק הלכה למעשה שאי-אפשר בלאו הכי, היינו, שצריכים משיח צדקנו וביהמ"ק השלישי בפועל ממש, ותיכף ומיד לאחרי פסק ההלכה צריך לקיים הפס"ד, ללא עיכוב כלל, שהרי, אסור לעכב קיום פס"ד, אפילו בענינים בלתי-רצויים, ח"ו,

ועאכו"כ כשמדובר אודות פס"ד בנוגע לגאולה האמיתית והשלימה דכאו"א מישראל וכלל ישראל, כולל גם כל בנ"י שבכל הדורות!

יעזור השי"ת שתזכו להיות מאלה שיפסקו ההלכה דביאת משיח צדקנו, והעיקר - לראות שהפס"ד יקויים בפועל ממש. (כ"ק אדמו"ר שליט"א חייך, ואמר:) בודאי יש בב"ד שלכם "שמש ב"ד", אזי תשלחו את השמש ... ותראו שהפס"ד יקויים בפועל.

גאב"ד ערלוי זצ"ל: ישנו כבר הפס"ד של הרבי, וכולנו, בתוככי כל בנ"י מצטרפים לפס"ד זה, ובודאי יפסקו כן גם ב"ד של מעלה, ויקויים הפס"ד בפועל ממש.

צריכים הרבים לפסוק

כ"ק אדמו"ר שליטא: אמן. אין לתלות ענין זה על היחיד, כי אם, על הרבים, שהרי, משיח צדקנו - רבים צריכים לו, ובמילא, צריכים הרבים לפסוק כן, שאז ישנו גם כח ומעלת הציבור - "הן א-ל כביר ולא ימאס".

(בחלוקת שטרות לצדקה, ה' אד"ש ה'תשמ"ט - בלתי מוגה)

פס"ד זה מחייב כביכול ומזכה גם את ב"ד של מעלה

ולכל לראש - הלימוד זכות בנוגע לקירוב וזירוז הגאולה - שכיון שכבר "כלו כל הקיצין", עוד בזמן הגמרא, ועאכו"כ לאחרי אריכות וקושי הגלות במשך יותר מאלף ותשע מאות שנה **ועדיין לא בא...** ובנוגע לתשובה ("אין הדבר תלוי אלא בתשובה") - כבר עשו תשובה, שהרי אין לך אדם מישראל שלא הרהר תשובה (לא רק פעם אחת, אלא) כמה פעמים במשך ימי חייו, שעי"ז נעשה "בשעתא חדא וברגעא חדא" מרשע גמור צדיק גמור, כפס"ד הגמרא שהמקדש את האשה "על מנת שאני צדיק (גמור) אפילו רשע גמור מקודשת שמא הרהר תשובה" - הרי בודאי ובודאי שמשיח צדקנו צריך לבוא **תיכף ומיד ממש**, אשר, כדאי הוא לימוד זכות זה לגאול את ישראל, ובפרט שנוסף על הלימוד זכות, ה"ז גם פס"ד של כו"כ רבנים ומורי-הוראה בישראל, וכיון שהתורה "לא בשמים היא", הרי, פס"ד זה בב"ד של מטה מחייב כביכול ומזכה גם את ב"ד של מעלה, וכן יקום!

(ש"פ ויחי תנש"א. ספר השיחות ח"ב ע' 911)

פרק ו

פס"ד אודות
שלימות הארץ

תרגום לחלק משיחה: החלטת רבני ישראל – תבטל את החלטת הגויים בנוגע לארץ ישראל!

כל פעולה שיהודים פועלים על-ידי תורה ומצוות, נפעל בדוגמתה בעולם....

... וכיון שנמצאים בבית מדרש זה (770) כמה עשרות מישראל, ובמיוחד על-פי הידוע ש"כל בי עשרה שכינתא שריא", וכל הגויים יחד אינם יותר משבעים אומות - לכן צריכים לקום שבעים רבנים הנמצאים כאן (שהם הנציגים של בני ישראל - כנגד שבעים אומות) שיפסקו בנוגע לשלימות הארץ, שלימות התורה ושלימות ישראל (מיהו יהודי). ומכיון שזה יהיה בצורה של פסק-דין בתורה - ממילא "כן יקום".

... וכשפוסקים בכוח התורה בנוגע לענינים הנ"ל הרי זה פועל ומשפיע על הגוי.

... וכיון שיש כאן כמה עשרות, ואף יותר משבעים רבנים מישראל - "מאן מלכי רבנן", ממילא כאשר שבעים ושניים רבנים (שהשניים הנוספים הם כנגד עשיו וישמעאל - ראשי השבעים אומות) יפסקו ויקבלו החלטה שה"רגשו גויים ולאומים יהגו" הוא עניין של "ריק" בלבד, היות וליהודים יש ברית עולם על ארץ ישראל השלימה, יחד עם תורת ישראל השלימה, ועם ישראל בשלמותו - אזי יתבטל ה"ריק" כולו, עד שאף אלו המונחים בו - יראו שזה דבר שאינו במציאות.

ובנוגע לפועל: יעמוד כעת רב שיאמר דבר-תורה בנוגע לכך שארץ ישראל שייכת רק ליהודים, ולאחר-מכן יסכימו לזה כל שאר שבעים ואחד הרבנים, וכל הקהל יאמר "אמן ואמן".

והעיקר הוא, שכל ארץ ישראל שייכת לכל יהודי ולכל היהודים, ואף אחד אינו בעל-הבית לשנות זאת: לא גוי, ואפילו לא (להבדיל) יהודי! ו"כן יקום", מכיון ש"דבר אלוקנו יקום לעד". ויהי רצון שיתקיים בקרוב ממש מה שאומרים ב"אני מאמין" - "אחכה לו בכל יום שיבוא" שזה יהיה בגאולה האמיתית והשלימה ע"י משיח צדקנו בקרוב ממש.

(מעובד ע"פ שיחת י' שבט תשל"ו)

הרבנים חייבים לפסוק את סימן שכ"ט – וזה יפעל בעולם!

כל רב שנכנס לעומק הסוגיא, ובאופן כזה של "לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא", והוא יודע שזה נוגע ל"תפתח הארץ לפניהם", שזה ענין של פיקוח-נפש - וגם אם יש לו רק ספק-ספיקא - במילא, אין לו ברירה, והוא צריך להתמסר וללמוד הלכה זו, עד שזה יהיה באופן של "לאסוקי שמעתתא אליבא דהלכתא".

איי, הוא ישאל: מכיוון שלא שואלים על דין זה, אז מה הוא יועיל בכך שהוא יפסוק את ההלכה?! - אלא הוא צריך לדעת שמכיון שהוא פוסק הלכה - למרות שהפסק ישאר בחדרי חדרים, מכל-מקום, כיון שזה נפסק - זה פועל על מציאות העולם.

אלא, מכל-מקום - צריך הרב שיהיה לו שקלא-וטריא קודם שפוסק, כיון שבשמים לא יכולים לפסוק פסק-דין בנוגע לזה שהרי "לא בשמים היא". אלא, יש כלל בהלכה, שבעת שצריכים לפתור ספק בהלכה, צריכים לשאול דוקא רב שנמצא למטה ויש לו סמיכה ו"יראת ה' אוצרו". ולאחר שהוא דן ומברר, במילא, ניתן לשאול אצלו מהו הפסק.

ואף-על-פי שמאיזו סיבה שלא תהיה, הוא לא מפרסם את הפסק - הוא צריך לדעת, שמכיון שהפסק נמצא אצלו בצורה ברורה, מנומק ומבואר - הרי אז, משתנה מציאות העולם בהתאם לפסק הדין שפסק. ואותו רב מתווסף לשאר הרבנים שכבר פסקו כך...

..כל רב, בעת שיברר את הענין ויגיע לפסק-הלכה, הרי הוא הכריע את הכף, למרות שלא שאלו אותו, ואפילו שהוא חושב שהוא בטלן ולא 'פוליטיקאי' (ובין ידידיו הרבים אין אפילו 'פוליטיקאי' אחד, במילא אין הוא יודע מה הם 'פוליטיקאים') למרות זאת, עליו לדעת שמבלי הבט על כל ענינים אלו - בנוגע לענין הזה - פסיקת הלכות (באם הוא יפסוק על-פי הכללים, היסודות והדרכים אותם הראו לנו כיצד לפסוק דין) הקב"ה נתן לו את כל השליטה על העולם.

שעל-ידי-זה מתווספת לו זכות נוספת - פרסום פסק-דין ברור בשולחן-ערוך, שזוהי זכות גדולה מה שיתעורר ויפעל בעקבות פסק-דין זה.

כשיהודי פוסק על-פי התורה – משתנה מציאות העולם, ויפה שעה אחת קודם!

וכאמור, זהו מעיקרי התורה, שבעת שיהודי פוסק על-פי תורה נעשה "לא-ל גומר עלי", היינו, שכך נעשית מציאות העולם - מציאות על-פי פסק-הדין (למרות שאומות-העולם אינם יודעים מכך).

וכיון שמדובר כאן בפיקוח-נפש הרי צריך להיות "יפה שעה אחת קודם", שהפירוש בזה הוא "רגע אחד קודם".

ושכל-זה יהיה באופן של "לא תגורו מפני איש", כיון ש"כי עמנו א-ל", ממילא, כשיפסוק הפסק-דין הזה, אף-אחד לא יוכל לגעת בו. והטענה שהוא טוען שהוא נמצא במצב של פיקוח-נפש מאחר שהוא תחת איומים - הרי אינו דומה פיקוח-נפש מדומיין - "קול עלה נידף" - של אדם יחיד, לפיקוח נפש ודאי (כפי שנפסק בשולחן-ערוך סשכ"ט) של עשרות - איני רוצה לומר מאות - יהודים!!

(מעובד ע"פ שיחת מוצאי שבת-פרשת בראשית תש"מ)

בקשת הרבי מהרבנים לפסוק אודות שלימות הארץ

פעמים רבות פנה הרבי לציבור הרבנים שסביבו וביקש מהם לפסוק ולפרסם פסק דין ברור אודות המצב השורר בארץ הקודש. ולדוגמא: בליל שמיני עצרת ה' תשמ"ב לפני ההקפה החמישית אמר הרבי: (תוכן הדברים) "והנה, מאחר שנמצאים אנו עתה ב"עת רצון" - כללות ענין היו"ט, ובפרט בעת עריכת ה"הקפות" דשמיני עצרת . . - הרי זו שעת הכושר לבטל מלכתחילה את כללות ההתנגדות לענין ד"שלימות הארץ", ובפרט שיתבטלו גם הענינים הבלתי-רצויים שהיו בעבר כו'.

ולכן מן הראוי שבהקפה זו ("מלך עולמים") ילכו כל הרבנים הנמצאים כאן [הכוונה לרבנים שעוסקים בפסקי הלכה בפועל (לא רק לימוד תורה בפני-עצמו, למרות שזהו ענין נעלה ביותר)] שעליהם נאמר "מאן מלכי - רבנן", והם יפסקו פסק-דין בנוגע לפועל שכל ארץ ישראל בשלימותה שייכת לעם ישראל.

ומאחר שהפסקי-דינים שלהם אינם באופן ד"כוחי ועוצם ידי", אלא בכחו של הקב"ה, כי הם סמוכים איש מפי איש עד למשה רבינו שהוא נסמך ע"י הקב"ה - "מלך עולמים", הנה כאשר הם פוסקים פסק-דין בנוגע לפועל, ובפרט ב"עת רצון", הרי הפסק-דין של "מלכי דרבנן" נמשך מ"מלך עולמים", ובמילא הרי זה פועל ב"עולמים", היינו שזה ניכר ופועל בכל העולמות כולם, עד עולם הזה הגשמי והחומרי, ואפילו אצל אומות העולם".

ובהמשך אמר הרבי: "בנוגע לפועל: בהקפה זו ("מלך עולמים") ילכו "מאן מלכי רבנן" - הרבנים שעוסקים בפסקי דינים בפועל (וזוהי אומנותם כו'), והם יפסקו פס"ד ברור את פסק-דין התורה שארץ-ישראל כולה שייכת לעם ישראל". עכלה"ק שם.

כאן אנו רואים את החשיבות המרובה שמייחס הרבי לפסק-דין בנושא, בכלל. אך בהזדמנות אחרת התייחס הרבי לפסק-דין מסויים שניתן עוד בדור הקודם - והכוונה היא לפסק-דין שניתן ב"כנסי' הגדולה" בו נפסק כי: "כל ויתור שהוא על אדמות קודש הנתונה לנו ע"י הקב"ה בגבולותי' - אין בו ממש", וכך אמר הרבי במוצאי ש"פ משפטים ה' תשל"ח: "וכידוע הפסק-דין . . הברור שנפסק "בכנסיה הגדולה" . . שאסור למסור אפי' שעל אדמה אחד מכל ארץ-ישראל לגבולותי'. ופלא גדול מדוע לא מפרסמים ומכריזים בפרסום הכי גדול את הפסק-דין שהיה ב"כנסיה הגדולה" . . וזה שישנם כאלו (אם ישנם) שרוצים להסתיר את-זה, ומחפשים בזה פירושים וסילופים - זה לא יעזור להם, מכיון שזה כמו כל "דבר הוי' זו הלכה" שודאי יקויים".

ומסיים הרבי: "ויה"ר, שכ"א יסתכל בשו"ע בהל' הנ"ל (אם הוא לא רוצה להסתמך עלי), וירא את הפסק-דין הברור שאסור לתת לגוי אף שעל מארץ-ישראל. והתלמידים ויוצאי-חלציהם של גדולי ישראל שהיו ב"כנסיה הגדולה" יכריזו בגלוי שיש להם פסק-דין ברור כיצד לנהוג, ומכיון שיש לו תלמידים ומושפעים - הוא מכריז שגם הם ידעו את הפסק-דין, עד שכל היהודים ידעו את הפסק-דין.

לפעמים אף קיים מצב שאין מה לעשות מלבד המחאה. וכך אמר הרבי באחת השיחות: "שהיות שאנו רואים שאין לנו בשבילם שום עצה - זה סימן שאין זה ענינו, אלא ענינו הוא למחות - שזה לא דעת תורה, זה ענין של היפך התורה והיפך פסק-דין בשו"ע הל' שבת שצריך ליטול נשק ולא להניח להם להתקרב לעיר הסמוכה לגבול, ואפילו אם זה בחו"ל - מכיון שאין לזה קשר לאיסור "לא תחנם", ולא ל"אל תתגרה בגוי גדול", או ב"גוי קטן" . . אלא זה קשור לסיבה אחת ויחידה, שהיא בעצם ענין עיקרי: פיקוח-נפש של כו"כ מישראל, היל"ת".

דרוש פסק-דין ברור

הרבי 'מרעיש' פעמים רבות בשיחות על כך שהרבנים יפרסמו את הפסק-דין 'המיוחל', ואף מעיד ש'הרעש' בנושא עזר: "הרעש שעשו אודות זה - עזר, ופעלו שלא ישתקו אלא יאמרו בבירור את פסק-הדין, ועד שכמה רבנים היה להם אומץ לשלוח מכתבים למושל המדינה...".

הרבי לא מסתפק בזה, אלא מפרט על מה צריך להיות מבוסס פסק-הדין - שיסודו בשו"ע הל' שבת, סימן שכ"ט - ולדוגמא, בשיחת ט' כסלו ה' תשל"ח אומר הרבי: "אך היות שכדי להוציא פסק-דין בהנ"ל צריכים לדעת את פרטי הענינים בזה - אז כדי 'לחסוך' להם עבודה (לחקור ולדרוש) אומרים להם את הדיעות שיש בזה (לאחרי חקירה ודרישה): בין מה שהמומחים לעניני מלחמה אומרים: שכל שעל שמוסרים מהגדה המערבית - מעמידים בסכנה רח"ל, מאות יהודים, ובין התוצאות שהיו כאשר לא התחשבו בדעתם של המומחים לעניני מלחמה.

ואם הם לא רוצים לסמוך על ידיעותי - שיחקרו וידרשו בעצמם. ובהתאם לידיעות הברורות (ע"פ המציאות שהיתה עד עכשיו) שיוציאו פסק-דין ברור: האם בשביל פקו"נ צריכים להכנע ללחצים מהאינם יהודים שנמצאים במדינה פלונית או מיהודים שהם "הירא ורך הלבב" (מצד זה שהם טוענים שהם המומחים בתכסיסי מלוכה), או שמצד פיקוח נפשות אסור למסור אף שעל מיהודה ושומרון, כפי שאומרים המומחים לתכסיסי מלחמה".

הרבי מסכם את ה"עיקר" שצריך להנחות את הרבנים - מוציאי הפסק-דין:

"וכאמור, העיקר הוא, שאסור להתחשב בדעתם של המומחים לעניני מלוכה, ולפני שעושים משהו, צריכים

לדעת מה דעתם של המומחים בתכסיסי מלחמה. שהם אומרים שכל שעל שמוסרים מיהודה ושומרון (ומכל ארץ ישראל לגבולותיה) - מעמידים בסכנה בפועל, רח"ל, כו"כ מבני ישראל (מכיון ש"אין סומכין על הנס" (ראה פסחים סד,ב))".

אך לא די בחוות-דעת של איש-צבא (אפי' בפועל), אלא יש לדאוג שדעתו תהי' נקי' מחשבונות ושיקולים שאינם צבאיים טהורים. ובלשונו של הרבי (שיחת פורים ה' תשל"ח): "לפי הפסק-דין שבשו"ע, צריכים לשאול אנשי-צבא ולא 'מדינאים' (אנשי מדינה- פוליטיקאים). ישנם יהודים שנדחקים לומר שלא צריכים לשאול לא את אנשי-הצבא ולא את ה'מדינאים' - אבל זה היפך פסק-דין שבשו"ע: ע"פ השו"ע צריכים לשאול בענין של פקו"נ בבריאות הגוף - דווקא רופא ולא מי שמנהל את "בית הרופאים", מכיון שאצל מנהל "בית הרופאים" יכולים להיות חשבונות אחרים: הוא יעשה חשבון שכדאי לוותר על חולה זה כדי שמחרתיים או בעוד שנה הוא יוכל להציל שתיים או שלושה יהודים; וע"פ דין, כאשר מדובר בפקו"נ - צריך להציל מיד, והחשבון (שע"י שהוא יוותר עליו הוא יוכל להציל שתי יהודים לאחר-זמן) - הוא היפך השו"ע (נוסף לזה שיתכן שהחשבון הוא לא אמיתי ולא מבוסס).

ועד"ז בנדו"ד: כשמדובר על הענין של פקו"נ - צריכים לשאול דווקא אנשי-צבא, כי רק הם יודעים מה צריך לעשות כדי להבטיח את הענין של פקו"נ, ולא ה'מדינאים'".

ומסכם הרבי: "מזה מובן, שכשאיש-צבא אומר טעם מדיני - צריכים לדעת האם הטעם מבוסס על הענין של פקו"נ (שעי"ז יבטיחו את הענין של פקו"נ), או שהוא מבוסס רק על החשבון של פוליטיקה וכו' - שאז זה היפך השו"ע!".

והרבי מסיים בקריאה לזרז את הפסיקה בנושא - "מכיון שזה ענין התלוי בימים - בודאי יעשו חקירה ודרישה בהקדם הכי אפשרי ובזריזות הכי אפשרית (מכיון שזה ענין הנוגע לפקו"נ) . . ובודאי יפסקו מיד פסק-דין ברור לכאן או לכאן".

בתוקף, בפרסום ובכל מקום

אין לרב לחכות עד שיבואו לשאול אותו על כך, אלא עליו לצאת ולפרסם בעצמו את פסק-הדין בכל מקום. והרבי מביא על כך את מה שכתב אדה"ז בשו"ע אורח-חיים (סשכ"ח ס"ב) ש"שהשואל הרי זה שופך דמים, והנשאל הר"ז מגונה", מפני שהיה צריך לפרסם ברבים שזה אסור.

ובש"פ ויקהל ה' תש"מ אומר הרבי שישנם שאלות בהם הרב הולך ומפרסם את פסק דינו... - "וכשמגיע רב 'בטלן', שמסתגר בחדרי-חדרים, ושואלים אותו האם ע"פ הלכה צריכה הממשלה לממן את הישיבות - הוא אומר: ודאי שכן! וכששואלים אותו, האם אפשר לפרסם זאת בשמו - הוא משיב: לא צריכים ללכת ולפרסם מכיון שהוא בעצמו ילך ויפרסם!"

אותו הדבר - ואף יותר מזה - בנוגע לפסק-דין בנושא "שלימות הארץ": <u>יש לצאת ולפרסם את פסק-הדין "באופן כזה שלא יהיה אחד ויחיד שלא ידע מהדין הזה..."</u> ובאותה שיחה קובע הרבי לרבנים: "וכשמתנהגים באופן הזה דוקא - ממלאים תפקידם כראוי".

כששמע הרבי על אסיפת יהודים שומרי תומ"צ שעל סדר יומם לא עמד פסק דין בנושא "שלימות הארץ" - תמה הרבי: "כשמגיעים ומתאספים כמה עשיריות מישראל, וכל אחד מהם, וכולם יחד, שומרי תומ"צ, והכינוס והאסיפה שלהם היא לשם חיזוק התורה והיהדות, ומעבירים את הפרשה בכל שבת ושבת, גם בשבתות שמדובר בהם על הגבולות של ארץ ישראל לגבולותיה, וחלק מהם קורא את העיתונים ויודע על מעמד ומצב העולם - אזי היתכן ששלשה ימים היו ביחד דברו על כל הענינים הכי חשובים, וחשובים באמת, וקבלו החלטות טובות - ועל המעמד ומצב שקשור עם פקוח נפש ממש של עשיריות - ועוד יותר מעשיריות - רח"ל, מבני ישראל, לא מזכירים, ואין פוצה פה ומצפצף! ואח"כ מדפיסים דו"ח, ומדפיסים אח"כ שקבלו החלטות טובות, ואכן טובות באמת, מבלי להזכיר אפי' מלה אחת ויחידה"!

עוד קובע הרבי בשיחה הנ"ל, כי "כהנהגת מרדכי בזמן אחשורוש, ויוסף בזמן פרעה, כך מתנהגים "מאן מלכי רבנן" (גיטין סב, סע"א) בזמן הזה - שאינם מתפעלים מכלום" ...

ואם על כל רב מטיל הרבי את חובת המחאה, הרי שעל רב שכבר גילה דעתו בנושא זה, או בענין הדומה לנושא זה - החיוב כפול ומכופל, וכפי שאמר הרבי בשיחת ט' כסלו ה' תשל"ח: "מכל הנ"ל מובן, שכל רב שאמר פעם חוות-דעת בענין זה (או בענין הדומה לזה - שאז הוא לא יוכל לטעון שהוא ישתמט מלהוציא פסק-דין בנוגע להנ"ל (במכ"ש וק"ו מדיני ממונות (אפי' כשמדובר על פרוטה) שלאחרי ש"נזקק לדין" אסור לו למשוך את ידיו מהדין אפי' כשמדובר על אלם (חו"מ סי"ב, תומים ונתיבות שם)) - בודאי יתבונן בכל האמור לעיל ויוציא פסק-דין ברור האם מותר למסור חלקים מיהודה ושומרון או לא, שכאן נוגע לא רק האיסור של "לא תחנם" (רמב"ם הל' ע"ז פ"י ה"ג-ד; שו"ע יו"ד סקנ"א ס"ח ובט"ז שם), אלא גם הענין של פקו"נ".

וממשיך הרבי שם: פשוט, שהאמור לעיל אינו ענין של העדר הכבוד של רבנים - מכיון שבאמת הם אינם צריכים 'להגיע' להתעוררות שלי ולזירוז בזה, כי מכיון שהם רבנים מוסמכים הם ודאי יודעים את הדין הנ"ל (שלאחרי שרב גילה את חוות-דעתו בדין מסויים הוא

אינו יכול להשתמט) ובודאי נוהגים ע"פ שו"ע. ובפרט, שמכיון שזה ענין של פקו"נ לכו"כ מישראל - ודאי שזה נוגע לכל רב עד מיצוי הנפש, ובמילא הם אינם צריכים להגיע לכך שמישהו יזרז אותם על כך".

◆◆◆

קודם הקפה חמישית תשל"ט:

בכדי שכל הענינים הנזכרים- לעיל יהיו בדרך מלמעלה למטה, וכפי שחזקיה (שהיה ראוי להיות משיח) אמר - "אני ישן על מיטתי ואתה עושה" - אזי, מכיוון שה'בעלי-בתים' האמיתיים על ארץ-ישראל ועל כל העולם הם הרבנים - "מאן מלכי רבנן", שעל-ידי פסק דינם על-פי תורה מראה להם הקב"ה "מלך עולמים", כיצד להתנהג: ומכיון שכל העולם נברא הרי על-ידי התורה.

אזי פשוט הדבר שבתורה ישנו פסק-דין ברור בנוגע לכל עניין שבעולם, ועל-אחת-כמה-וכמה בנוגע לארץ ישראל, וכפי שאכן פסקו הרבנים, שאסור למסור שום שטח מארץ ישראל - הארץ שאותה הקב"ה "נתנה לנו" באופן של "נחלת עולם" - אפילו שלא שעל אחד, לא טפח אחד, לא אצבע, ואפילו לא 'משהו'.

ולכן, בהקפה חמישית זו, השייכת למידת ההוד של "תנה הודך על השמים" - שפסוק זה קאי על התורה (שניתנה, לא על השמים אלא בארץ, כפי הפסק-דין של "מאן מלכי רבנן" כאן למטה) - ילכו הרבנים, הראשי-ישיבות, וגם מלמדי-תינוקות של בית רבן, וילכו עם הפסק-דין הנזכר-לעיל, יחד עם הפסק-דין ש"כלו כל הקיצין" ושאנו נמצאים "בעיתה - אחישנה", ונמצאים כבר ברגעים האחרונים שלפני הגאולה, שגם ענין הגאולה (מלבד ענין התורה) - שייך להוד - הקפה חמישית - כי מכיון שהחורבן הוא בהוד גם הגאולה היא בהוד.

ועל-ידי שהולכים עם הפסק-דין של תורה - לא נצרכים לשום יגיעה והשתדלות, אלא הדברים נעשים באופן של "אני ישן על מיטתי ואתה עושה", ועל-אחת-כמה-וכמה שאין בזה שום ויכוחים, היות ופסק-דין של תורה הוא "דבר ה'" - וכמאמר רבותנו "דבר ה' זו הלכה" - וממילא, הרי "דבר אלוקנו יקום לעולם", ובאופן של "מלכתחילה אריבער" ומלכתחילה בהרחבה ומנוחה, ומתוך שמחה וטוב לבב.

(מעובד ע"פ שיחת שמיני עצרת בעת ההקפות תשל"ט)

בעת ביקור האדמו"ר מגור זצ"ל,

אילו היו יוצאים בתוקף של "מאן מלכי רבנן", עם תוקף של דין השולחן-ערוך, היו הדברים פועלים למעלה, וכך הדרך ממילא פועלים גם למטה.

האדמו"ר מגור: "מלכי רבנן" הוא לשון רבים, אין הכוונה לאחד.

כ"ק אדמו"ר שליט"א (בחיוך): אני אשתדל למצוא עוד כמה, ישנם כבר כמה - דרוש אבל, שאחד יצא בתוקף. כפי שהזכרתם קודם, הרי עתה, בנוגע לענינים רבים הקשורים ב"יראת שמים" הוטב והוקל. הרי על-אחת-כמה-וכמה יש להשתדל בענין כזה, הנוגע לפיקוח נפשות, וזהו, דבר שהכל מודים בו!

(ט' אלול תשל"ח)

להכריז ולפרסם הפס"ד

. . ובענינינו: כאשר יודעים מפסק-דין השולחן-ערוך, יש להכריז ולפרסם זאת, ובפרט בתקיפות, "מלכי רבנן" וכו'

. . איתא בספרים - בנוגע לפסקי-הדינים של ה"בית יוסף" (מחבר השולחן-ערוך), שהם פסקים שנפסקו על-ידי מאתיים בעלי סמיכה, וכיון ש(כאמור) זהו דין הכתוב בשולחן-ערוך, ישנם מיד מאתיים הסוברים כך!

(משיחת ליל שמיני-עצרת תשל"ט,
מתוך הספר "קראתי ואין עונה")

פרק ז

פס"ד מבצע אנטבה
הוא נס!

במבוא לספר היום יום (שהוגה ע"י הרבי): תשלו - מעורר עוה"פ ע"ד לקיחת סמיכה = הרבי דיבר על זה בשמח"ת ביום.

באגרות קודש מתאריך כב טבת תשלז מכתב י'תקעד בשולי המכתב: "לאחרי הנסים הגדולים בשחרור החטופים באנטבה בקיץ ה'תשל"ו, ע"י חיילי צה"ל, הורה כ"ק אד"ש לעורר ולעודד את כלל ישראל, להודות להשי"ת על הניסים הגדולים, ולהתחזק במבצעי המצוות..

בתקופה זו היו כאלו שעררו על הניסים, ולטענתם הקב"ה לא עושה ניסים ע"י חיילים שאינם שומ"צ.

כ"ק אד"ש התייחס לזה בעת התוועדויות.. ושלל לגמרי טענה זו.

והציע להפנות ג' שאלות דלקמן, לרבני ישראל די בכל אתר ואתר, ע"מ לפרסם את פסק הדין:

א] אחד מהנוסעים שהיה בסכנה בשדה התעופה באנטבה (אוגנדה) וניצל ברחמי השי"ת, ועכשיו עובר במקום הנ"ל - אם צריך לברך ברוך שעשה לי נס במקום הזה?

ב] מי שחולה במחלה אנושה וישנם שני רופאים, אחד שומר תומ"צ והשני אינו שומר תומו"צ, אבל הוא מומחה יותר וכבר אתמחי לרפאות, רק הנו מתפאר בכחו ועוצם ידו שעשתה לו זאת - האם החולה צריך ללכת לרופא המומחה יותר או עליו ללכת אל הרופא שאינו מומחה כל כך, מצד זה שהנו שומר תורה ומצוות, ובפרט שע"י זה שיילך אל המומחה, יותר יחזק אותו לכפור ולומר עוד יותר כוחי ועוצם ידי עשה לי כו'?

ג] כאשר יהודי נחטף ר"ל ע"י גונבי נפשות, ואנשי המשטרה המומחים בענין זה הם יהודים שאינם שומרי תומו"צ, ומתפארים בכחם ועוצם ידם, האם מותר לפנות אליהם, והאם מותר לעשות כהוראתם כאשר אומרים לעשות איזה דבר הכרוך בחילול שבת קודש, או שצריך לעשות בזה שאלת חכם?